

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 3 JUNI 2000

Kapitulation og undertrykkelse

I Jyllands-Postens temasektion om indvandringen den 11. marts viste det sig tilfulde, hvilket fupnummer det var at udnævne Thorkild Simon-

sen til udlændinge-politisk "strammer". Løbet er kørt, udtaler Simonsen nu, udviklingen mod et multi-etnisk samfund kan ikke standses. Vi kan lige

så godt erkende, at der ikke er nogen vej tilbage. Foran ligger et kæmpearbejde.

Hermed tænker han vel at mærke ikke på et oprydningsarbejde, men på en accept af landssvigernes fait accompli, en masen på med Sisyfos-opgaven "integration", hvor der hele tiden må begyndes forfra.

I samme avis hyklede Poul Schlüter, at debatten har "været for stærkt præget af de ekstreme organisationer". I samme åndedrag erkendte han imidlertid, at de toneangivende for 10-15 år siden ikke forestillede sig, at indvandringen ville blive så kraftig. Hvis blot politikerne dengang havde turdet lave de nødvendige opstramminger, ville alt være lettere nu.

De "ekstreme" var altså i virkeligheden de kloge!

Men stemplingen af kritik, der gør en forskel, fortsætter monotont. Finansministeren udtalte typisk 16. december i Folketinget: "Jeg

betragter Dansk Folkeparti som det største og mest fantasifulde fupnummer i dansk politik siden Mogens Glistrups gennembrud i 1973."

Samme minister har imidlertid nægtet at beskæftige sig med

begrænsning af de

fremmedes antal i Danmark, men som Ralf Pittelkow skrev i Jyllands-Posten 29. december: "Gennem årene har regeringen konsekvent undladt at formulere nogen målsætning for det, som optager mange vælgere: Hvad er en bæredygtig sammensætning af fremtidens danske befolkning?"

Kun her er sagens kerne, men de, der afgørende vil tage fat om ondets rod, bruges stadig af magthaverne som undskyldning for at stå i "stueren" afstandstagede handlingslammethed, og nye tiltag for kriminalisering af vor tids ægte systemkritikere tiltager endda overalt i Europa.

Læs videre side 2, 3, 9, 17 og 20.

Tag konflikten nu

Jo hurtigere, vi får gjort Danmark muhamedanerfrit, desto lettere og mere smertefrit bliver det. Men debatten om de nødvendige løsninger hindres og kriminaliseres, skriver Glistrup.

Side 3.

Menneskeretsterror

Troen på, at modsætningerne mellem indvandrere og værtsfolk blot er et holdningsproblem, der kan "bearbejdes" bort, er en ny totalitarisme med menneskerettighederne som politisk instrument.

Side 17 og 20.

Stemplet åndskæmpe

Digteren Valdemar Rørdam har skrevet smukkere end nogen anden om forsvaret for fædrelandet. Men i eftertiden er han blevet fortiet som "nazist", mens mindre kommunist-skribenter forherliges.

Side 12.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:
Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:
Danskeren@Danskeren.dk

Internet:
<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:
Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand
Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent
Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12

Lokale kontaktpersoner:

København:
Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 32 59 77 40
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(form. og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:
Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Syd- og Sønderjylland:
Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:
Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:
Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:
Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:
Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:
Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:
Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:
Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:
Afdelingsforstander P. H. Bering,
tlf. 98 14 71 12

Lige gyldige krumspring

Regeringens nye "handlingsplan for integration" må siges at være et stort skridt tilbage i den politiske udvikling, for så vidt som det multietniske samfund heri med skamløs ligefremhed konsolideres.

Intet gøres for at standse væksten af fremmede i Danmark endsiges mindske det nuværende antal. Tværtimod fremhæves med stolthed de styrkede bestræbelser for at styrke indvandrerne i deres tilstedeværelse her. I kølvandet på planen udgav fx Finansministeriet i april den tidstypiske pjeces "Rådgivning og vejledning om integrationsarbejdet". Heri redogøres for, hvordan skatteyderbetalt propagandaaktivitet nu skal kraftigt udvides for at fremme multietniseringen af Danmark. Kampagneleder er - ligeså tidstypisk - libaneseren Hanna Ziadeh.

Intet effektivt gøres ved familiesammenføringerne, som står for den største tilstrømning til Danmark. Så længe retskravet herpå opretholdes, er det fløjttende lige gyldigt, om aldersgrænsen er 12 eller 25 år - de kommer, når de kommer. Også de facto-flygtningebegrebet bibeholdes. Hvor betydningløs regeringens symbolhandling heldigvis sikkert vil være for folket, der ikke længere lader sig narre efter floppet Thorkild Simonsen, fremgår af Ralf Pittelkows rigtige erkendelse i Jyllands-Posten 5. december 1999:

"Udlændingepolitikken ligger fortsat som en tung klods om benet på Socialdemokratiet. Forklaringen på, at traditionelt socialdemokratiske vælgere tiltrækkes af Dansk Folkeparti, er enkel: De synes, at der bliver for mange mennesker i Danmark med en for fremmed kultur i forhold til vor."

Regeringen har gentagne gange åbent

erklæret, at begrænsning af selve antallet af fremmede i landet ikke er dens politik. At man derved med vidtåbne øjne styrer mod katastrofer, fremgår af, at selv statsminister Poul Nyrup Rasmussen nu er begyndt at tale åbent om konflikter mellem kulturerne. Men på Aktuelt's nylige spørgsmål om et indgreb i forhold til, at næsten alle indvandrere stadig henter deres ægtefælle i hjemlandet, lød Nyrups svar: "Så langt er vi ikke endnu."

Den ændring, der foregår i befolkningens sammensætning, eksisterer ikke som officielt tema for regeringen. Men det gør den altså for en stor del af vælgerne. For dem er den toneangivende debat med rette lige gyldig.

Forhåbentlig vil de ikke lade sig narre af Anders Fogh Rasmussens tilsyneladende barske kritik af regeringen på udlændingeområdet. Venstres behandling af Birthe Rønn Hornbechs enlige fornuftsforslag om anbringelse af asylsøgere i lejre i nærregionerne antyder de krumspring, som en statsminister Fogh Rasmussen vil gøre for at undgå sine nationale forpligtelser.

Tværtimod vil den grænseløse liberalisme, der ligger hans hjerte nær, yderligere træde i forgrunden, når oppositionsrollen med dens invitation til at være ofensiv er omme. Med den velkendte frase om, at "mennesker, der er her i landet, skal behandles ordentligt", vil statsminister Rasmussen i viljeløshed afsløre sig som statsminister Rasmussens tro kopi.

Med mindre da vælgerne giver Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet o.lign. en gevaldig fremgang og CD, de Radikale o.lign. de øretæver, de fortjener.

Indholdsfortegnelse

Den nødvendige debat om Danmarks fremtid	side 3
Ikke i Politiken	side 4
Set på nettet	side 5
Det mener vi	side 6
Stop & gå	side 7
Anfægtelser om angreb	side 7
Brevkassen	side 8
Når brikkerne falder på plads	side 9
Godhedens pris	side 9
Europa som islamisk område	side 10
Rekordproduktion af "danskere"	side 11

Talerstolen	side 12
Det 21. århundredes truende folkemord	side 15
Menneskerettigheds-godkendt diskrimination	side 17
"Menneskeret" – som totalitært komplot	side 20
Danmark Rundt	side 21
Verden Rundt	side 23
Bøger og tidsskrifter	side 26
Møder	side 32
Bestillings- og indmeldelseskupon	side 32

Den nødvendige debat om Danmarks fremtid

Fra Glistrups nye forsvarsbrev til rigsadvokaten vedrørende racismesagen mod ham gengives her nogle overvejelser om ytringsfriheden i relation til muhamedanertruslen, som har principiell betydning for landets skæbne.

Det ville være ulykkeligt, hvis Straffelovens paragraf 266b virkelig skulle blive som angivet i anklageskriftet mod mig, så man skal straffes for udtalelser, der løsagtigt postuleres at være til mishag hos fiktive personer af muslimsk observans. Muhamedanere og deres kollaboratører går helt amok, når sådanne ladeporte åbnes for dem.

Hovedarnestedet til, at lynchstemninger af den karakter over en bred front kan vinde indpas til stor skade for dansk ytringsfrihed, er det - i min bog "De Fremmede i Landet" (1994) s. 562 præsenterede - offentligt finansierede Dokumentations- og Rådgivningscenter om Racediskrimination.

Et grotesk eksempel på dets skadelige folkeforførelse er oplysningen i Søndagsavisen 6. februar 2000 om, at nu er et folketingsparti (Dansk Folkeparti) "anmeldt til politiet for overtrædelse af racismeparagraffen".

Den eneste måde til at dæmme op for, at sådan forvirring kan sætte sig afskrækkende spor, er at frifinde alt, hvad der kan have mindste tilløb til indlæg i den danske politiske meningsudveksling. Hvad enten man ud fra eget politisk ståsted vil kalde ytringen "propagandistisk" eller ej.

Hvis domstolene giver sig i kast med at sortere den politiske debats udtalelser efter, hvad man kan lide og hvad ikke, vil det for dansktypiske, frimodige samfund være et absurd sygt fremmedlegeme. Herved invalideres tilmed den levende debat, som er grundsubstansen i Danmarks politiske liv, hvis det skal befries for stagnation.

27. februar 2000 drejede chefredaktørens Politiken-betragtninger sig om "Folk og Elite", samt "hvad ægte respekt er".

Det var selvsagt ikke opsigtsvækkende, at Tøger Seidenfaden foretrækker det elitære multikulturelle Danmark.

Men det var opmuntrende, at han konkluderede om den igangværende debat mellem folk og elite, at begge sider skal respektere, at sådan er nu engang modpartens holdning.

Alle skal ifølge Den Store Seidenfaden have adgang til at sige, hvad de mener. "At lefle for holdninger, som man samtidig lader forstå, at man egentlig ikke bryder sig om, er ikke noget særlig værdifuldt bidrag til den politiske debat. Lad os dele os efter anskuelse og tage afstand fra det, vi ikke bryder os om. Det er der mere ægte respekt i."

Denne soberhed er ikke forenelig med, at domstolene sætter Straffelovsmaskinen i gang for at korrekse os med opfattelse modsat elitens, ved at vi skal skræmmes med frihedsstraf m.v., hvis vi fremfører vore argumenter til støtte for den helt præcise udformning af dansk udlændingelovgivning, som vi klart har fremlagt for offentligheden gennem mangfoldige år.

Racismeparagraffens rette (ikke-) brug

Da folketinget førstebehandlede paragraf 266b i oktober 1970 var der konsensus om, at paragraffen alene skulle være en socialpædagogisk pegepind og ikke ud-

løse straffesager mod danskernes anskuelser. Sådant var det så i godt et kvart århundrede til Nyrup tilrettelagde sin valgtaktik i november 1997. Juridisk er det - som anført af fx professor Vagn Greve - oplagt uberettiget at lægge til grund, at hidtidig retstilstand kan ændres derigennem.

I Berlingske 9. december 1999 havde Ole Keldrup Jensen et tværgående indlæg, hvor han - bl.a. med fremmedindstrømningen som et af eksemplerne - beklagede, at Danmarks meningsdannere og trendsættere er meget lidt visionære. De magter ikke at sætte sig ud over neddykninger i fortiden og eventuelt den umiddelbart nære fremtid.

Det er imidlertid de mere langsigtede perspektivers belysning, danske vælgere har brug for.

Derfor har Danmark et stort behov for tanker om, hvordan folketinget kan agere optimalt i den fremtid, som er så afgørende for nationens overlevelse og dermed hver eneste danskers tilværelse.

Mine bedømmelser er og har altid været i god pagt hermed.

I relation til den foreliggende sag indebærer det, at retsvæsenet fastholder den ikke-anvendelse af paragraf 266b, der prægede tiden fra oktober 1970 til november 1997. Konsekvensen heraf er, at højesteret ikke domfælder i den sag, der nu er blevet prøven på, om paragraf 266b skal være en spærrebom for ytringsfriheden til at analysere visionære vurderinger af fremmedproblematikken. Også når de strider mod den kortsynethed, der præger Magtdanmarks strudsemaner. I stedet for at stikke hovedet i buskene skal alle have ret til på livet løs at debattere. Lykkeligt for vort land, såfremt der opnås størst mulig deltagelse i belysningen af det super-vitale Danmarksproblem, som den aldrig før kendte muhamedanerindvandring til os har skabt. Der skal herved selvsagt admitteres såvel reel som formel ligestilling for alle synsvinkler. Kun derved opfyldes vælgernes store folkeoplysningsbehov om netop dette emne.

Lige debat-ret for alle

Svensk TV 1's Uddannelsesredaktion (i danske programmer betegnet som "Skole-TV") havde 1. marts 2000 en udsendelse om menneskerettigheder.

Kl. 11,48 udtalte en kommentator: Det kan diskuteres, hvad der er menneskerettigheder. Men der er i hvert fald een, som er universel under alle forhold: Retten for alle til fuld ytringsfrihed. Så hvemsomhelst kan udtale, hvad hver enkelt mener om et hvilket som helst samfundsproblem. Det er simpelthen drivkraften for al udvikling og fremskridt.

Med respekt herfor må domstolene ved fortolkningen af paragraf 266b bestandig holde sig for øje, at ytringsfriheden ikke først og fremmest er samfundsgavnlig for den, der blot sjosker af sted i magthaverens flok. Erfaringen er tværtimod at størst er den værdifuldhed, der manifesterer sig i brede margener og udfoldelsesmuligheder for os systemkritikere. Vi er de første til at råbe op om, hvad der kan være grund til at navigere udenom i fremtiden. Jo før, man får taget fat på behandling af et problem og forstår dets nærmere indebyrd, des større mulighed er der for at nå frem til fornuftige løsninger. I stedet for hovsalo, når det hele er gået i hårdknude.

Den 2. januar 2000 havde Jyllands-Posten på sin lederside placeret et i alle henseender stort indlæg. Det er i formen et åbent brev fra Peter Lindskov Andersen til vor statsminister. Ætsende uden at stikke noget under stolen begrundet han, hvordan "de selvgede humanister konstant pudser deres selvtildelte glorie" til skade for danskerne, hvis fædreland de vil forære væk ud fra historie- og kulturløse betragtninger om, at de vildtfremmede muhamedanere skal have adkomst til at være i Danmark.

Som den, der er pionertilhænger af et muhamedanerfrit Danmark, glæder jeg mig selvsagt gevaldigt over en sådan åben Sandhedserkendelse. Men i forhold til retsordenen må det erkendes, at det almindelige, danske debatniveau klart i den årstid, der er gået siden landsretsflertallets dom mod mig af 1. marts 1999, er blevet helbredt for den hyklende sandhedsfornægtende florumvundethed, som hos nogle skabte tabuer mod ytringsfrihed til at forfægte de meninger og bedømmelser, anklageskriftet vil have kriminaliserede. Med den igangværende sunde udvikling vil det være ulykkeligt og helt ude af trit med den nuværende tone i muhamedanerdebat, om landsrettens flertal skulle vinde højesteret for sig.

At udviklingen er sådan indiceres af, at favoritten til statsministerposten Anders Fogh Rasmussen i Søndagsavisens kronik

2. januar 2000 skrev:

"I mange år var end ikke diskussionen tilladt. Ville man tilhøre 'det gode selskab', måtte man afstå fra at stille spørgsmålstegn ved den danske udlændingepolitik. Den var - lød rygmarvsreaktionen fra et selvbestaltet meningspoliti - som den skulle være. Formastede man sig til at have en anden holdning, var man pr. definition på kant med konventionerne og det, der var værre. Det var dengang, man blev stemplet som racist, hvis man fx blot antydede, at der kunne ligge et problem i at have folkeskoler, hvor 80 procent af eleverne har et andet modersmål end dansk. (...) Siden er diskussionen heldigvis blevet legal. Selv de radikale drister sig nu til forsigtigt at mene, at der måske er nogle problemer hist og pist, som kunne trænge til at blive løst.

Trods den radikale arrogance er det dog tydeligt, at diskussionen om udlændingepolitikken er blevet mere acceptabel. Men vel at mærke kun diskussionen. Handlingen udebliver. Godt nok lyder det igen og igen fra regeringen masser af, 'nu vil vi ikke finde os i det mere', og der bliver indkaldt til et utal af 'dialogmøder', mens arbejdsgrupper skal kortlægge, om der nu også er et problem.

Men skærer man igennem retorikken, vil man se den varme luft stige tilvejs. Da vil det åbenbares, at regeringen reelt har opgivet at give et brugbart svar på de udlændingeproblemer, der er i visse dele af landet. Måske tør den ikke. Sikkert er det i hvert fald, at den intet gør."

Vi nærmer os altså drøftelsen af, hvad folketinget skal. Og med det indrejsepres, vi er udsat for fra Muhamedanien, er der kun een realistisk mulighed, som er tilstrækkelig. Vedtagelse af et lovforslag, som er identisk med eller ligger meget tæt på mit om Muhamedanerfrit Danmark.

Når dette altså rykker ind i opmærksomhedsfeltet, når handlingsbeslutningen skal tages, vil det i et land, der sætter ytringsfriheden i højsædet være barokt, om ikke også jeg skulle have adgang til at fremføre mine begrundelser for det af mig selv udarbejdede lovforslag.

Til eftertanke

27. februar 2000 citeredes Osama al-Hababev i Politiken for følgende udsagn:

"Man kan ikke ved lov indføre en holdningsændring eller tvangsintegrere de fremmede. Omstillingen til den ny tids samfund vil kræve mange initiativer, ofre og selvransagelse hos begge parter. Det vil tage mindst en generation med alle de veer og smerter, der hører til, før det nye multikulturelle, multietniske Danmark fødes."

Til hvad nytte skal vi danskere påtage os risici og besværligheder, når tiden endnu ikke er forpasset til, at vi kan magte en vedtagelse af lovforslaget om muhamedanerfrit Danmark og en hårdhændet, hurtig gennemførelse af det?

Pakistanerinde, socialrådgiver Sadia Soed havde i Weekendavisen 22. december 1999 et bidrag til muslimernes voldsangreb mod os, som var en fortrøstning om, at deres "kulturelle rettigheder" i Danmark befæstes. Hendes register går fra, at danske kalendere skal angive de forskellige religioners højtider til, at muhamedanske folketingsmedlemmer avancerer til arbejdsministre, som tilvejebringer bedre muligheder for etniske minoriteter.

I samme Weekendavis sagde Per Stig Møller, "at Europa vil tabe en konflikt med muslimerne". Som følge af, "at vi vil få en kolossal illegal indvandring, en masse social uro og en mængde subkulturer og ghettodannelser, som vil få nutidens problemer til at tage sig ud som den rene idyl."

Konsekvensen af det standpunkt er, at vi skal tage konflikten, før muhamedanerne har etableret sig endnu mere i Europa, end det allerede er sket. Danmark må gøre sin del af arbejdet ved at vedtage lovforslaget om et muhamedanerfrit land og derigennem forhåbentlig i nogen grad som foregangsland styrke de nationale bestræbelser i de øvrige europæiske lande, som kæmper for samme sag til at opnå frihed for deres egne lande overfor den alvorligste trussel, Europa har oplevet i historisk tid.

Mogens Glistrup

Ikke i Politiken

D. 29. april kunne næsten alle avislæsere orientere sig om, at "10 unge andengenerationsindvandrere" (hvilket i regelen vil sige muhamedanere) havde opsøgt mandstripperne Chippendales for at komme i slagsmål.

Undtaget var dog læsere af Politiken, som kun kunne læse, at "ti unge" havde været i nærkontakt med Chippendales. Ordet "andengenerationsindvandrere" var blevet fjernet fra det oprindelige Ritzau-telegram.

Blot et blandt tusindvis af mulige eksempler på, hvordan Politiken og dens læsere går fint i spænd: Politiken ønsker ikke at orientere, og Politikens læsere ønsker ikke at vide.

Fænomenet går under betegnelsen "politisk korrekthed" – eller på godt dansk: dumhed.

HV

Set på nettet

Giordano Bruno

En ny dogmatisme sænker sig i disse år som en tung dyne over åndslivet i Europa. De herskende indfører sanktioner og hårde straffe mod folk, som tænker uautoriserede tanker.

Denne udvikling gør det relevant at minde en af åndsfrihedens største martyrer: præsten, filosofen og videnskabsmanden Giordano Bruno.

Giordano Bruno påstod, at Jorden kredser omkring Solen, at Solen er en stjerne og at universet er endeløst. Som straf blev han brændt levende på Piazza dei Fiori, Blomsternes Plads, den 16. februar 1600, hvor der i dag står et mindesmærke over ham (se billede nederst).

Et søgning med søgemaskinen AltaVista.com viser som resultat næsten 12.000 hjemmesider omhandlende Giordano Bruno. Og det er kun et udvalg.

Man kan få et godt overblik over emnet i "The History Guide, Lectures on Modern European Intellectual History" på adressen www.pagesz.net/~stevek/intellect/bruno.html. Her listes en dusin vigtige web-adresser.

Det canadiske universitet i Malaspina har en udmærket Giordano Bruno side med en snes vigtige indgange samt en søgemaskine til emnet. Den findes på adressen www.malaspina.edu/~mcneil/bruno.htm.

En god beskrivelse af den dumhedens dogmatisme, som den herskende elite nu er i færd med at genoplive i Europa, gives af John Patrick Michael Murphy på adressen www.infidels.org/library/modern/john_murphy/giordanobruno.html. Murphy skriver blandt andet:

"I det 9. århundrede vidste paverne, at Bibelen tog fejl – verden var ikke flad,

som Bibelen hævdede, men de nægtede at indrømme det. De vidste, at grækerne havde ret – verden var rund, som Aristarchos af Samos hævdede i det 2. århundrede før vor tidsregning. De, som vidste det, holdt det hemmeligt indtil 1453, da Kopernikus udbasunerede budskabet før Vatikanet kunne få held til at lukke munden på ham. Denne rapmunde polske astronom hævdede også, at Jorden kredsede rundt om Solen, sådan som Aristarchos hævdede 1600 år tidligere. Kopernikus døde før kirken fik fat på ham. Protestantiske ledere så som Martin Luther tilsluttede sig den katolske kirkes fordømmelse af Kopernikus. Jorden forblev flad og stillestående i endnu et århundrede. Så smed en dominikanermunk ved navn Giordano Bruno sin kjortel for at blive en filosof og dele sin viden med Europa.

Denne geniale lærde hævdede, at Kopernikus havde ret – Jorden bevæger sig rundt om Solen. Men han gik lysår videre i forhold til den polske astronom. Vor Sol er blot en nærtliggende stjerne, hævdede han, og universets milliarder af stjerner har planetsystemer ligesom Solen. Han hævdede ydermere, at universet er endeløst.

For disse forbrydelser og for at hævde, at præster ikke har nogen ret til at bruge vold for at omvende mennesker med en anden tro, blev Bruno sat under anklage af sin tidligere kirke. Den Katolske Kirke låste ham inde i 7 år som Inkquisitionens fange i Venedig og Rom. I mellemtiden rensede hans anklagere Europa for hans skrifter. Han blev tilbudt frihed mod at tilbagekalde sine påstande. Han afviste hånligt tilbudet og sagde til de biskopper, som dømte ham: "Jeg tror, at jeres frygt for at dømme mig overgår min frygt for at blive dømt".

Mange år senere sagde Galilei ja til det samme tilbud.

Kirken ødelagde så megen viden, at det tog den vestlige civilisation næsten 1700 år at nå til det stade, som de hedenske grækere befandt sig på 300 før vor tidsregning. Men hvorfor kender alle Kopernikus og Galilei, som fejlagtigt antog Solen for at være universets midte, mens kun få kender Bruno, som så uendeligheden? **Fordi de, som kontrollerer nutiden også kontrollerer fortiden.** Derfor.

Fritænkere vil holde Brunos minde i frisk erindring, hvadenten Paven undskylder eller ej..."

Men Giordano Bruno var ikke omfattet

af Pavens nylige række af undskyldninger!

I "The Catholic Encyclopedia" på adressen www.catholic.org/newadvent/cathen/03016a.htm omtales hans værk med ord som "overdrivelser, falske analogier, fantastiske allegorier, fejl ved hans videnskabelige system og intolerance overfor meningsfæller". The Catholic Encyclopedia nævner ikke med et ord, at Giordano Bruno blev brændt levende.

Det gør til gengæld Frank Gaglioti i en artikel, som blev offentliggjort på adressen www.wsws.org/2000/feb2000/brun-fprn.shtml på 400-årsdagen for hans henrettelse.

Frank Gaglioti skriver blandt andet:

"For 400 år siden, d. 16. februar 1600, henrettede den Romersk Katolske Kirke Giordano Bruno, italiensk filosof og videnskabsmand, for kætteri. Han blev hængt i sin celle tidligt om morgenen og ført til Piazza dei Fiori i Rom og brændt levende bundet til en pæl. Til det sidste frygtede de katolske myndigheder de tanker, som udgik fra en mand, som var kendt over hele Europa som en dristig og fremragende tænker. Som en bemærkelsesværdig detalje ved den grusomme affære blev bødlerne beordret til at binde hans tunge, så han ikke ville være i stand til at henvende sig til de forsamlede..."

"De binder os for hånd og mund", hedder det i en dansk sang fra Besættelsesårene. Anti-demokratiske magthavere har til alle tider frygtet det frie ord. Derfor oprettes der i disse år "menneskerettighedscentre", "overvågningscentre", "anti-diskriminationscentre" osv., hvor de mest slibrige udgaver af Homo sapiens kan skabe sig en karriere ved at kontrollere og forfølge deres medmennesker.

Giordano Bruno husker og ærer vi. Hans foragtelige bødler er der ingen, der husker.

Ligeledes vil Mogens Glistrup blive husket og æret. De foragtelige politikere og dommere, som dømte ham til tavshed, vil blive glemt.

De er ikke bedre værd.

Harry Vinter

Lykketoft-Jelved syndromet

I vinter var der stor opstandelse landet over i kølvandet på opdagelsen af en enkelt jysk ko med BSE, den såkaldte kogalskab, der hos mennesker kan føre til den dødbringende Creutzfeldt-Jakob syge eller syndrom. Der blev i den forbindelse lavet mange morsomme regnestykker over, hvor lille risikoen for at blive offer for det frygtede syndrom egentlig er. Så vidt vides har det endnu ikke kostet danske ofre. Kort tid inden BSE-røret var der en lignende uro over en i ræve levende orm, der overført til mennesker kan være dødelig. Man havde vist kun fundet én sådan inficeret ræv i Danmark.

Hysteriet omkring de sjældne sygdomme forekommer ekstra besynderligt, når man tænker på, hvor mange ofre ikke kogalskab, men *muhamednergalskab* har kostet i Danmark, uden at man med lignende konsekvens har villet rense landet for epidemien. Mens landmændene får renset ud i stalden, når sygdommen konstateres, fordi tvivlen skal komme danskerne til gode, bliver Danmark ikke renset for kriminelle muhamedanere endside hele bestanden, skønt det er umuligt at sige, hvor gal-

skaben bryder ud næste gang. Voldtagne og ihjelspærkede unge danske er kun de tydeligste konsekvenser af dette svigt.

Blandt de mindre gennemskuelige konsekvenser af manglende forebyggende tiltag mod den muslimske epidemi må regnes en stor del af de 5000 patienter, hvis død på danske hospitaler hvert år kunne undgås med bedre ressourcetilførsler. Nyheden herom i april vakte paradoksalt nok ikke tilnærmelsesvist en opmærksomhed på linie med de relativt helt ligegyldige BSE- og ormetilfælde. De tusinder af dødsfald er dog altså intet undgåeligt, men skyldes vor sundhedssektors miserable tilstand. Pengene skal jo bruges på vildt fremmede asylanter i stedet.

Tænk blot hvilket ramaskrig vore "humanitære" politikere og lobbyister ville istemme, hvis det kom frem, at blot en enkelt, for ikke at sige 5000 os ligegyldige hjemsendte fremmede var kommet af dage pga. danske myndigheders lem-fældige asylbehandling. Men et i sin konsekvens nøjagtigt parallelt svigt i sundhedssektoren synes nærmest kun at vække teoretisk interesse. Men herregud, så drejer det sig jo også kun om primært

livsuduelige gamle danskere - tabere i det fagre nye "internationale samfund".

Hvis vor mest dødbringende epidemi skulle diagnosticeres og navngives i dag, kunne den passende døbes *Lykketoft-Jelved syndromet*. Dens årsager er arrogant negligeren af danskernes interesser, der indleder et tilsyneladende uafvendeligt sygdomsforløb, som for nationen ligner individets symptomer under Creutzfeldt-Jakob: Hjernen fungerer mindre og mindre, og dødskampen er lang, smertefuld og præget af selvdestruktiv adfærd.

Blandt de seneste helt konkrete ytringer af Lykketoft-Jelved syndromet kan anføres førstnævntes nylige forslag om yderligere massiv fremmedarbejderimport. Og under debatten om den seneste Lov om Indfødsret i april - med 6000 "nye danskere" - oplevedes et veritabelt tilbagefald. Således nægtede regeringen at oplyse hvilke ansøgere, der er på kontanthjælp. Og i den samtidige ømu-debat var statsministerens stærkeste argumenter tilsyneladende digte af Halfdan Rasmussen og Benny Andersen.

Vi er vist på vej mod sygdommens sidste fase.

P.N.B.

Hvis menneskerettigheder?

Menneskerettigheder er tidens store mantra, kodeordet i den trosbekendelse, som nyortodoksiens politiske korrekthed i tide og utide plapper af sig, løsenet, der skal udråbes eller hviskes, når nogen skal have adgang til at ytre sig uden at risikere at blive udskreget som det godes fjende.

Den danske stat har ratificeret både den ene og den anden internationale menneskerettighedsvedtagelse og endda gjort den europæiske m-konvention til dansk ret på linie med de love, Folkeetinget vedtager.

Først langsomt begynder åbenbart kritikken af, hvad det egentlig er for en glidebane, vi har kastet os ud på, at gøre sig gældende.

Tidsskriftet Tidehverv har bragt flere større artikler af afgjort kritisk holdning til hele menneskerettighedsbegrebet, og senest har den danske filosof Kai Sør-

lander udgivet en hel bog, som åbenbart i høj grad sætter spørgsmålstegn ved både begrebets almene dækning i de forskellige menneskelige kulturer og ved dets hele etiske fundament.

Men det hindrer dog slet ikke, at menneskerettighederne dukker op som argument i de forskelligste sammenhænge. Selv bølgeoverfaldet på Østrig ser man vist forsvaret ud fra disse diffuse retsbetragtninger.

Foreløbig må vi da nok affinde os med at skulle leve med denne pseudo-religiøse nyortodoksi. Det er også tåleligt, sålænge den holder sig på det almene deklatoriske plan, altså de velkendte bravader om lidet konkrete rettigheder til det ene eller det andet, hvor det ene artikelstykke ofte i praksis ophæver, hvad det andet tilsiger.

Det utålelige er, når konkrete nationale lovbestemmelser eller retsafgørel-

ser tilsidesættes eller erklæres uholdbare med henvisning til vor tilslutning til menneskerettighedserklæringer eller -konventioner. Og det er netop det, der sker ved Højesterets tilsidesættelse af danske lovbestemmelser om udvisning af dybt kriminelle udlændinge og af by- og landsretters domme i overensstemmelse hermed. Og det endskønt både danske og udenlandske retslærde åbenbart er gået ind for, at udvisninger var i orden.

Det betyder, at fremmede, der er dømt for de mest afskyelige og modbydelige forbrydelser mod bl.a. svage og forsvarsløse gamle danskere, sikres fortsat ophold og udfoldelsesmuligheder her i landet.

Man må nok spørge, hvad der i den sammenhæng er blevet af danskernes menneskerettigheder i deres eget fædreland!

S.D.

STOP & GÅ

Efter stiftelsen af Den Danske Forening i 1987 var der flere, som bad os tydeliggøre vore længere indlæg mod den danske fremmedpolitik ved kort og ligetil at sige, hvad foreningen ville, altså hvad den ville sætte i stedet for den hidtidige politik og dens følger.

En af de første tryksager, der efter stiftelsen blev fremstillet for at underrette danskerne herom og for at hverve medlemmer, havde overskriften *STOP folkevandringen*. I den forsøgte vi kort og tydeligt at beskrive, hvad målet for foreningens virke skulle være. Vi stillede spørgsmålet *Hvad vil Den Danske Forening?* og besvarede det i fem korte punkter, som naturligvis kun kunne rumme selve målsætningen, ikke en udførligere redegørelse for, hvilke skridt og forholdsregler der måtte tages for at nå målet. Det så sådan ud i den lille folder:

Hvad vil Den Danske Forening?

Vi er en tværpolitisk, ikke-racistisk organisation, der vil sikre Danmark som et dansk land for det danske folk og opretholde dansk folkelig enhed.

Vi vil derfor standse den meningsløse, kollektive indvandring af fremmede mennesker fra fjerne egne af verden og i stedet lade Danmark yde praktisk og økonomisk støtte til at fastholde de fremmede i deres egne områder og sikre deres tilværelse dér.

Vi vil virke for, at de store mængder af indvandrere fra fjerne egne og fremmedartede kulturer, der er strømmet hertil, under humane former og vilkår hjælpes til at vende tilbage til deres egne områder og kulturkredse.

Vi vil kræve, at flygtninge i fremmede verdensdele bliver dér, og at FN og andre internationale organer med økonomisk støtte fra Danmark og andre lande tager sig af dem i sikre lejre og ved genbosætning i deres egne områder. Hjælp til flygtninge skal overvejende foregå i de verdensdele, hvor de hører hjemme, og hvor midlerne rækker til at hjælpe langt flere end her i landet.

Vi vil fastholde, at danskerne har førstefødselsretten til Danmark og dets hjælpemidler, og at danskerne - og ikke som ofte nu de fremmede - har førstetretten til arbejde, boliger, uddannelse, kollegiepladser, sociale ydelser o.s.v. I det hele taget må de fremmede, så længe de er her i landet, indrette sig efter danskerne og ikke omvendt. Danmark kan ikke være bistandskontor for hele verden.

Vi vil forlange, at det danske folk ved en folkeafstemning får lov til at beslutte, om Danmark skal være et indvandringsland og kolonisationsområde for fremmede.

Nu 13 år senere efter den kæmpeindvandring fra alle verdenshjørner, Danmark siden da er blevet offer for, er problemerne selvsagt langt større og vanskeligere at løse, end de ville have været, hvis vore magt-havere dengang havde lyttet til advarslerne. Målet, det vi vil, er imidlertid ganske uændret, kun så meget mere nødvendigt og påtrængende, som den eksplosive vækst i antallet af fremmede har gjort truslen mod det danske Danmark og mod vor ret til og mulighed for at være herrer i eget hus langt større og mere nærværende end dengang.

Det skal derfor over for al snak om, at man allerede har nået det multietniske samfund, som fremmedpolitikens arkitekter og medløbere ønskede, slås fast, at vort mål uændret er, at hovedparten af de indtrængte fremmede og deres afkom hjemsendes til de lande eller regioner, hvorfra de kom og hvor de hører hjemme. Det danske folk har aldrig givet sin tilslutning til, at Danmark gøres til indvandringsland for mængder af vildt fremmede mennesker, og er i sin fulde ret til at forlange, at disse snarest muligt forlader Danmark. Alt andet ville være et forræderi mod danskernes ret til deres eget land.

S.D.

Anfægtelser om angreb

Forfatteren Carsten Jensen, der i Jyllands-Postens ugentlige kulturtillæg skriver "Karrusel" med referater og citater fra nye bøger og blade med især samfundskritiske emner omtaler 25/4 en ny bog af den britiske forfatter og debattør Michael Ignatieff "Virtual War", hvilket direkte "oversat" betyder Virtuel Krig eller mere forståeligt noget, som faktisk er krig uden at kaldes sådan, altså noget i forskellige planer på én gang virkeligt og uvirkeligt. Carsten Jensen forklarer: "Med udtrykket virtuel krig hentyder Ignatieff til de tredimensionale videospil, som giver en så livagtig fornemmelse af at være der selv, at man næsten glemmer, at man er tilskuer."

Ignatieff hørte til de mange "kulturpersonligheder", der i 1999 bakkede NATOs angreb i Kosovo op, men angrebshandlingernes højteknologiske, tabsfrie karakter har åbenbart givet ham anledning til genovervejelser. Hvis tab helt kan undgås, hvad skal så holde demokratierne tilbage fra nye angreb?

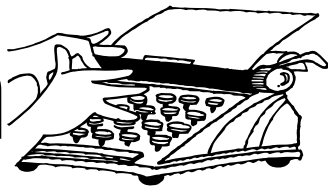
Han når derfor til følgende tankevækkende konklusion: "Vi er nødt til at tænke over det potentiale for selvretfærdig ufornuft, som ligger gemt i sådanne abstraktioner som menneskerettigheder. Hvis krig er risikofri for os i Vesten, så består der en virkelig fare for, at vi i menneskerettighedernes navn kaster os ud i en masse krige, som vi ikke kan vinde. De af os, der støttede krigen i Kosovo, må se i øjnene, at et sådant moralsk forsvar for brug af vold har uoverskuelige konsekvenser. Menneskerettigheds-retorikken kan let give næring til opfindelsen af et moraliserende verdensbillede befolket af dæmoniserede fjender og slyngelstater konfronteret med ædle armeer og dydige allierede. Jo fjernere vi er fra begivenhederne, desto lettere er det at blive offer for den slags fiktioner. De, der støtter militær aktion til forsvar for menneskerettighederne, er nødt til at stille sig selv det spørgsmål, om vi ved at intervenere i virkeligheden ender med at ødelægge det, vi ville frelse."

"For 20 år siden kom en bekendt hjem fra Albanien og fortalte med julelys i øjnene om paradisiske tilstande dér. Da jeg nogle år senere så kammeraten igen, var han ansat i Dansk Flygtningehjælp. KAP (Kommunistisk Arbejder Parti) var blevet erstattet af en humanitær organisation. Men hvad er egentlig forskellen? Nu skal Danmark omformes ikke med kommunistiske paroler, men med menneskerettigheder."

Mag. art. Henrik Gade Jensen,
cit. i Berl. Tid. 9/12 99.

Brevkassen

Fra et tilsendt langt anonymt manuskript om den europæiske situation set i lyset af Østrig-aktionen citerer vi skildringen af, hvordan Socialdemokratiet har forrådt deres egne vælgere:

“Det startede med alle de sociale og almennyttige boliger - S-vælgerne blev presset ud af indvandrer-strømme, og de der blev boende måtte underkaste sig ghettoens berigelser - utryghed, vold, røverier og fremmedkulturer; der truede danskerne i deres eget land. Velfærden blev afløst af fjendske omgivelser. Og det fortsatte på arbejdspladserne, hvor sossernes fagforeningspampere, med eksekutiv-monopol på arbejdspladserne, pludselig forlangte, at fremmede statsborgere skulle have jobbet før den arbejdsløse dansker. De lyserøde pampere blev efter ordre fra førerbunkerens racistiske oven i hovedet, og forlangte folk sorteret efter hudfarve. I SID's Kbhs-afd. lod man en indvandrer lave en kæmpeplakat, der forestillede Dannebrog på vej til at blive et hagekors - og fattede næppe selverkendelsen.

Sosserne var blevet landssvigere og danskerhadere. Deres ledere havde solgt partiet til udlandet, og den nye gud hed Europa-unionen med de tre store Tyskland, Frankrig, England og de fleste af resten med sosser i regeringen. Og Ritt B. og hendes landssvigermand fortalte i en bog om Danmark, at landet ikke var noget at samle på: ‘Endelig blev jeg fri for et fællesskab med folk, jeg ikke havde noget til fælles med, andet end at vi tilfældigvis boede i samme land’, der blot er ‘en forlængelse af det nordtyske steppeland’. Sossernes elite havde meldt sig ud af Danmark og var blevet optaget i Bruxelles’ adelskab - internationalister uden hjemland, svin der pissede i egen rede.”

Ak ja... Fra Gert Lindberg i Lyngby har vi om samme emne modtaget et mere ironisk indlæg; et forslag til, hvordan Poul Nyrup Rasmussens dagbog mon ser ud:

“Jeg starter om morgenen med at gentage for mig selv, at vi skal højne moralen i Danmark. Og jeg mener det.

Jeg får somme tider sved på panden - det siger Lone også - fordi danskerne tror, at jeg tvivler på dem.

Med en centralbank i Frankfurt er vores tryghed jo sikret fremover. Og det har jeg hele tiden sagt. Det er tryghed og beskæftigelse, det drejer sig om.

Lone er helt enig med mig i dette synspunkt.

At vores soldater skal ud og slås med kosovo-albanere, serbere og muslimer både her og der, selv i Afrika, betyder jo bare, at de har noget at lave.

Selv Marianne synes jeg gør det godt, og når hun nu kommer til bords med ‘drene’ i EU, så er jeg jo også fri for at høre hende med trutmunden.

Jeg forventer at alle danskere stemmer JA til Ømu'en, fordi det er nogle flinke mennesker dernede i Bruxelles og Frankfurt, og med tiden - det siger Lone også - så kan vi jo rejse derned og lege med alle vores ministerpensioner.

Joh..kære venner, vi tænker skam først og fremmest på jer.

Skulle I finde på at stemme NEJ til Ømu'en, så laver vi bare en splinterny folkeafstemning.

I ved jo hvor I har mig, ikk..?”

Fra Nørresundby spørger John H. Buhl, hvem der mon kommer med de rigtige oplysninger omkring de fremmede: *“Er det politikerne, er det medierne eller er det de mange ‘kloge’ hoveder, som skriver spalte op og spalte ned om flygtninge og deres ophold i Danmark? Måske kommer sandheden fra nogle af de mange læserbrevsskribenter, hvoraf mange jo har problemet tæt inde på livet. Mange oplever kultursammenstød, vold, gadebander, social snyderi m.v. som begås af flygtninge. Mon ikke mange siger til sig selv: Er det takken for, at jeg er med til at passe på dem og betale for, at de har en rimelig og tryk tilværelse i et fredeligt land? Nu må det være nok! Der er røster fremme om drastiske metoder til at stoppe for modtagelse af flygtninge, og også forslag til metoder, som kan afholde flygtninge fra at komme ind i landet. Der er jo også kommet forslag til løsning af, hvordan vi kommer af med de flygtninge vi har i landet. Ikke alle metoder er lige menneskelige og gennemtænkte, men vækker da en vis opsigt og skaber røre blandt befolkningen.”*

Efter J.H. Buhls mening skal en evt. folkeafstemning om udlændingepolitikken ikke blot være en slags vejledende opinionsundersøgelse: *“Skal der gennemføres en folkeafstemning om dette, så skal resultatet være bindende. Det skal være på samme måde som med en evt. kommende afstemning om afskaffelse af EU-forbeholdene! Tør politikerne lave en*

sådan folkeafstemning om flygtningenes fortid, nutid og fremtid i Danmark? Det er der vel næppe ret mange der tror på, så debatten fortsætter nok, uden at der kommer de store ændringer. Der justeres lidt hist og her for at give indtryk af, at nu sker der ‘stramninger’ i flygtningepolitikken. Mere bliver det heller ikke til.”

Nej, mere bliver det med sikkerhed ikke til, før Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet og de ægte indvandringsskritikere blandt de borgerlige får over 50% af stemmerne ved et valg, så det er for så vidt op til danskerne selv.

Et medlem på Fyn udtrykker med rette ønske om, at Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet får en masse stemmer ved næste valg, men bemærker, at det er en skam, at de to “skabhalse” Kjærsgaard og Glistrup ikke kan enes. Han fortæller videre om Socialdemokratiets utroværdighed:

“Odense-borgmesteren udtalte for en tid siden i TV, at havde kommunerne ikke lejligheder til de fremmede, måtte man enten købe eller bygge huse til dem - vil han personligt betale for det så lad ham, men det er nemt at være flot med andres penge. Birte Weiss, Mimi, Margrete Auker, Arne Melchior og andre ligesindede tosser, hvorfor inviterer de ikke deres protegæer til at bo hos sig? Hvornår går det så vidt at vi andre bliver tvunget til at huse nogle af dem.”

Udviklingen går stærkt: Vor gæve fynbo skrev dette i februar, og ifølge indenrigsministeren skal det jo nu være muligt at ekspropriere ejendomme for at skaffe boliger til kolonisateurerne. Pga. det stigende antal “flygtninge” måtte Udlændingestyrelsen i øvrigt allerede i januar sætte tallet for boligplacering af disse fremmede op fra de planlagte 3.000 hvert år i 2000, 2001 og 2002 til henhv. 3.900, 3.800 og 3.600 (Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge feb. 2000 s. 28). Hvad mon resultatet bliver i sidste ende?

Fra den kendte læserbrevsskribent Børge Hartmann Christensen har vi modtaget en kendelse fra Pressenævnet foranlediget af hans klage over et Ekstrabladsindlæg, hvori der omtales “de danske svin”. Da Hartmann Christensen ikke har “retlig interesse i det påklagede forhold” (er han da ikke dansker?), afviste Pressenævnet imidlertid klagen. Det skulle lige have været “de muslimske svin”, der havde været nævnt, så havde en stort opsat undskyldning eller racismedom været lige om hjørnet!

Fra Bent Jacobsen i Taastrup har vi modtaget 15-20 afviste glimrende korte læserbreve, hvilket antyder noget om debatfriheden i dagens Danmark. Lad os foreløbig nøjes med at gengive det ene under den rammende overskrift "Evig integration = det danske folks undergang":

"Initiativtagernes mening med såkaldte 'integrationsråd' er vel næppe at de blot skal være midlertidige, men permanente institutioner. Og dermed har man godkendt den evige strøm af nye indvandrere under diverse påskud. Gør man det, forvandler man uundgåeligt landet til et multietnisk land, tillige til et overbefolket land - og tilsidst danskerne til et mindretal i deres eget land.

Ønsker man ikke disse ting, kan man altså ikke gå ind for tanken om integrationsråd. Og endnu mindre for en 'integrationsminister'!

Danmark er nationalstat for ét bestemt folk, og kun landsforrædere kan gøre et sådant til indvandringsland. Fædrelandsretten er vores, og vi skylder hverken ansvarsløst overformerende folkeslag eller verdensherredømmegangstere noget, hverken neomarxisterne, storkapitalisterne eller islamisterne.

Intet islamisk land ville drømme om at lade kristne familier indvandre. Ej heller buddhistfamilier, hindufamilier, jødefamilier eller ateistfamilier. (Rent bortset fra at ingen ved sine fulde fem ville indvandre der.)"

Sådan!

Til slut må vi som illustration af, hvad der cirkulerer ude i landet, bringe en fremsendt anonym løbeseddel, adresseret til Bashy Quraishy:

"Tak for årets bedste nyhed: At du endelig rejser hjem efter at have nasset på det danske samfund i 30 år. Gør os den tjeneste at tage så mange af dine kriminelle landsmænd med, som der kan være i flyet. Vi betaler også gerne for jeres hjemrejse, bare I lover at skrubbe hjem, og blive der. Husk at tage den åndssvage alpehue med i kufferten.

Vi kan forstå, at du nu skal til at platte dig til endnu flere penge ved at fortælle udrejselystne pakistanere om, hvordan de også kan blive livsvarigt forsørget i Vesten. Men husk lige at sige til dem, at kassen er smækket i! Vi gider ikke mere bruge vores surt tjente penge på bistandshjælp, børnecheck, boligstøtte til fupasylsøgere, falske flygtninge, løgnagtige familiesammenføringer, og som tak få stigende kriminalitet, grov gadevold, bank- og forretningsrøverier, narkohandel, menneskesmugling og andre kulturberigelser fra jeres syge og degenererede tabersamfund."

Hårde ord, men når man tænker på Quraishys skældsordsprægede "debat"-indlæg mod danskerne i årenes løb, må man vel blot konstatere: Som man råber i skoven, får man svar.

Når brikkerne falder på plads

Det svenske Fri Information nr. 1 marts 2000 s. 1 behandler under denne overskrift i sarkastiske vendinger EU-landenes hykleriske og ofte indtil sandkassestadiet latterlige demonstrationer og sanktioner mod den lovlig valgte og dannede østrigske regering. Slutningen rummer imidlertid et langt mere truende perspektiv:

"Direkte ildevarslende er den belgiske regerings trussel mod det demokratiske, nationalistiske oppositionsparti Vlaams Blok. Puslespillet brikker begynder at falde på plads. Al nazistsnak og alle antiracistkampagner i Sverige og resten af EU synes at tjene til forbud mod nationalt sindede, demokratiske partier som FPÖ [det østrigske "frihedsparti", red.], Front National og Vlaams Blok, på længere sigt sandsynligvis også Dansk Folkeparti og Sverigedemokraterna. Dette er forklaringen på magthavernes og mediernes stadig og dybt uberettigede naziststempling af Sverigedemokraterna. Det er nationalisme og patriotisme, magthaverne vil udrydde. Antiracismen og antinazismen er midler, ikke mål."

Annonce:

Gider du betale 2174 kr i licens?
www.licensforeningen.dk
el. 33 37 99 09
Meld dig ind, det koster 200 kr.

Godhedens pris

I en kronik i Jyllands-Posten 26/4 under ovenstående overskrift skriver tidl. domprovst Poul E. Andersen i anledning af de 1038 flove danskeres avisannoncering om årsagerne til deres flovhed bl.a.:

"... Man forrykker ... ikke sin egen økonomiske status ved at være tilhænger af en liberal flygtningepolitik, der er åben for indvandring og løbende integration. De politiske holdninger siger således ikke noget om personlig godhed.

Men når en bestemt politisk strategi forrykker balancen i indtægtshierarkiet, eller i det hele taget den sociale balance i samfundet, således at det bliver til skade for de svageste grupper, så rejses for alvor spørgsmålet om, hvad der er etisk rigtigt.

Men netop den liberale asylpolitik forrykker balancen. Den har en uhyggelig konsekvens. Det forholder sig nemlig sådan, at det er de svageste grupper, der betaler mest for den indvandrervenlige politik. Det afsløres ikke mindst i boligforholdene i bestemte geografiske områder.

Når indvandrere skal integreres, får de hovedsageligt tilkendt boliger i områder, hvor de mindst bemidlede danskere bor. Og de presses stærkt heraf, ikke mindst fordi så mange af de bedrestillede tænker på sig selv og fraflytter stedet.

De tilbageblevne må så kæmpe med de problemer, som svækkelsen af deres fælles kultur påfører dem. Kommunikationsformerne bliver besværlige, omgangsformer ændrer sig. De danske børn kommer i mindretal i skolerne (20% af alle nyfødte i København har en mor med udenlandsk baggrund), kriminaliteten vokser, og det sociale system udpines. Det er i disse områder, arbejdsløsheden stiger, fordi antallet af arbejdspladser forringes, en indtægtsbestemt statusforringelse går hånd i hånd med en kulturel forarmelse." ...

Vi anbefaler:

- April-nummeret af bladet "Tidshverv", hvor en medarbejder i Dansk Flygtningehjælp gennem syv år giver afslørende og chokerende beretninger fra Godhedsindustrien.
Henv.: Tlf. 75 38 98 77.

- Foreningen Dansk Kulturs hefte "Islam i Norden. Islamiske blade og dokumenter. Islam som lovgivning og religion". Velegnet som undervisningsmateriale. Henv.: Tlf. 26 45 18 53 eller 75 81 67 50.

Europa som islamisk område

For muslimske teologer er Europa nu *Dar al-Islam* (Islams hus). Et veritabelt civilisationernes sammenstød står for døren, hvis Vesten skal reddes.

År 1900 var der kun ca. 10.000 muslimer i de nuværende 15 EU-lande. Det tal steg til 4,5 millioner i 1971 og rundede 10 mio. omkring 1990. Siden er tallet steget med op mod en million om året. Hvem der taber det demografiske kapløb, fremgår af typiske tal fra Holland: Her steg antallet af tyrkere og marokkanere med 17% i perioden 1990-92, mens antallet af hollændere kun steg med 0,8%. Over en trediedel af de nævnte indvandringsgrupper består af aldersgruppen 0-15 år; under en fjerdedel af hollænderne tilhører den samme aldersgruppe.

Samme udvikling illustreres af antallet af moskeer. Omkring 1960 var der kun ca. 380 moskeer i de nuværende EU-lande, heraf de 350 i traditionelt muslimske dele af Grækenland. Syv lande havde overhovedet ingen moskeer, tre andre kun en enkelt. Ca. 1990 nåedes moske nr. 5000, fem år senere nr. 6000. Denne udvikling bliver stadig sværere at vende, idet op mod halvdelen af muslimerne i EU nu har fået tildelt værtslandets statsborgerskab på trods af, at langt de fleste af de fremmede holder fast ved deres oprindelige kulturmønster. En undersøgelse blandt unge 2. generations marokkanere i Holland har afsløret, at 71% af dem betragter islam som "meget vigtig" i deres liv; fra samme land viser en undersøgelse af en lignende gruppe tyrkere, at på trods af, at de mener at have en delvis "hollandsk" identitet, fortsætter de med at være lige så knyttet til islams livsform som deres forældre. Blandt fremmedarbejdere i Holland generelt går 40% ind for den radikale eller kompromisløse udgave af islam.

Fra Storbritannien er det rapporteret, hvordan selv de socialt succesrige muslimer i Manchester støttede Saddam Hussein under Golfkrigen, og det angiveligt moderate muslimske samfund i Bradford organiserede under Bosnien-krigen i 1993 en "Bosnisk Jihad Fond", der militært skulle hjælpe med etableringen af en stærk muslimsk stat i Europa.

Fortsat hellig krig

Uden at møde krav om assimilation nyder kolonisateurerne en sådan frihed hos os, at den muslimske lærde al-Siddiq i 1985 kunne konkludere, at Europa og Amerika er blevet "islamiske lande, der opfylder

de islamiske krav om, at en indbygger, som bor der, bliver indbygger i et islamisk land i overensstemmelse med islamiske juristers terminologi." Fire år senere kunne også lederen af sammenslutningen af islamiske organisationer i Frankrig, Rached al-Ghannouchi, på sammenslutningens kongres erklære, at Frankrig var blevet *Dar al-Islam*.

I Storbritannien minder Kalim Siddiquis "Muslimske Manifest" om, at pligten til jihad (hellig krig) trods værtslandets tolerance stadig består, også for de muslimer, der har fået britisk statsborgerskab. Flere moderne muslimske forfattere understreger, at værtslandenes lov er den Tyrans, som nævnes i koranen, og som muslimer ikke må give deres loyalitet, ej heller når de har fået indfødsret. Pga., at sådanne toneangivende holdninger bliver udbredt i franske muslimskoler, måtte den algeriske dissident Soheib Bencheikh i en artikel fra 1994 fremhæve, at muslimers betydelige tilstedeværelse i en sekulær kristen stat var uden historiske fortilfælde: "Hvordan kan man i Frankrig undervise i en teologi, der bygger på en opdeling af verden i 'Islams Hus' og 'Krigens Hus', som det udtrykkes af alle islams juridiske retninger? Dette er gammeldags og farlige holdninger, udformet i en tidsalder med store militære og imperialistiske konflikter, der satte kristendommen op mod islam og reducerede disse to verdens historie til erobringer og generobringer." Bencheikh tror vel at mærke på muligheden af at reformere islam til en "universel religion", som kan tilpasse sig ethvert lands skikke i stedet for at være en guddommeliggørelse af arabisk kultur anno 630. En sådan reform er dog intetseds i udsigt.

Multikulturel sprængfarlighed

Alt dette omtales i den af hollandske forskere udgivne bog *Political Participation and Identities of Muslims in Non-Muslim States*, redigeret af W.A.R. Shadid og P.S. van Koningsveld (Kok Pharos Publishing House 1996, 239 sider). Heri understreges det, at selv om islam har mange forskellige fremtrædelsesformer, skal den potentielle kollektive magt i *umma* (det globale islamiske fællesskab) ikke undervurderes - muslimerne står på de centrale

punkter fælles i handling over for deantro. Særlig muslimerne i Vesten holder sammen i et politisk-religiøst, overnationalt fællesskab som reaktion mod de angiveligt "kultur-racistiske" værtslande - der vel at mærke har udvist en i historisk perspektiv hidtil uset åbenhed og velgørenhed over for kolonisateurerne.

I bogen behandles muslimers engagement i politik under forskellige former i diverse EU-lande. Særlig dybtgående behandles Storbritannien, hvor Labour systematisk har hvervet store mængder muslimer, hvilket har forårsaget betydelige spændinger i partiet, bl.a. fordi muslimerne har en anden politisk dagsorden end de kristne. "Implikationerne af dette er potentielt vidtrækkende", bemærkes det akademiker-tørt.

Der sker ingen assimilation i Storbritannien, en veritabel apartheid hersker, hvor englændere og fremmede konsekvent handler i hver sine butikker osv. I et kapitel beskrives et eksempel på såkaldte raceuroligheder, der - som typisk for et højspændt multikulturelt samfund - brød ud pga. en detalje, nemlig to unge der støjede for meget, da de spillede forbød. Snart var hundredevis af mennesker i konfrontation med politiet, og der blev forvoldt skader for over 10 millioner kr.

Fjenden bag "fjendebilledet"

Et trods alt mere skeptisk billede af kolonisateurerne end i den hollandske bog gives i en række ekspert-indlæg til et seminar om islam i Europa, udgivet som bog under titlen *Der Islam in Europa*, redigeret af Valeria Heuberger (Forlaget Peter Lang 1999, 131 sider). Af indlæggene heri har professor i arabisk Martin Forstners bidrag måske størst interesse. Han redegør for den skepsis over for Vestens menneskerettigheder, som er generel blandt muslimer. For så vidt er der virkelig her noget at lære for os: Ikke mindst kritiserer de muslimske lande Vesten for at fremhæve de individuelle menneskerettigheder for meget på bekostning af de kollektive rettigheder (folkets, trosfællesskabets, samfundets). Det er jo netop de vestlige folks rettigheder, der i dag forskertses ved, at vi tager hensynet til "forfulgte" fremmede individer alvorligere end hensynet til nationens integritet.

De islamiske lande er rigtigt nok blevet enige om deres egen menneskeretserklæring, men den står ifølge Forstner for et "lukket" samfund; den afskærer og immuniserer det mod ikke-islamiske ideer til fordel for den traditionelle, altomfattende pligt lære. I konflikttilfælde med fremmede værdier har islam altid forrang. Dette gælder også for muslimer i ikke-islamiske lande, idet efterlevelse af værtslandets normer ifølge "nødvendighedsprincippet" kun gælder så længe muslimerne er i mindretal og nødt til at agere tilpasningsdygtige (jf. hadith: *Al-islâm ya'lâ walâ yu'lâ 'alaihi*).

Selv tilsyneladende "europæiserede" muslimer slår i krisetider om i den velkendte gænge. Professor Bassam Tibi har fx beskrevet det i "Der bosnische Islam. Von säkularer Religion zum Fundamentalismus" (i *Internationale Politik*, Juli 1997). Og Jean-François Revel beskrev allerede i sin bog *Le regain démocratique* (1992) franske muslimeres bestræbelser for at definere samfundets rets- og ordensbegreber som erstatning for kristendommen. Fra Østrig berettes det, at den øverste ansvarlige for islam-undervisning i 1997 påbød kvindelige lærere i religion af bære tørklæde. I Storbritannien tenderer muslimer fra det indiske subkontinent meget stærkt mod at danne stater i staten, ikke mindst inspireret af den nu afdøde islamist Kalim Siddiqui.

Men for alle toneangivende islamiske retslærere er Europa et "islam-venligt" område, som man kan leve i - uden at muslimerne selv vil give afkald på deres værdier. Her må man ikke lade sig narre af den koran-givne blåstempling af løgn til troens fordel: Som Nils Feindt-Riggers og Udo Steinbach fremhæver i bogen *Islamische Organisationen in Deutschland* (1997), er det en ren flokskel, når selv de mest radikale islamistiske organisationer i Tyskland bekender sig til forfatningens principper. Disse radikale omfatter bl.a. "Milli Görüs" med 274 menigheder, "Forbundet af islamiske Foreninger og Menigheder" med 74 medlemsforeninger og "Føderationen af tyrkisk-demokratiske Idealistforeninger" med 200 medlemsforeninger.

Allerede historien mere end antyder islams uindpasselighed i moderne samfund. I Sydøst-Europa får muslimerne i dag med rette skylden for struktursvagheder og mangel på erhvervsmæssig og social udvikling. Således ser 51% af bulgarerne en fare i de mange tyrkere i deres land, 40% ønsker dem sendt til Tyrkiet. Så sent som i 1930'erne var 81% af mændene og 91% af kvinderne blandt muslimer i Bulgarien da også analfabeter.

Muslimer har aldrig selv kunnet udvikle noget, og de vil aldrig selv kunne udvikle noget. Det skyldes islams fundamentalistiske natur. Som den ledende imam i Danmark Fatih Alev for nylig udtalte, har kristne ændret deres adfærd markant gennem historien. "Men en muslim fra for 1000 år siden ville kunne genkende muslimer i dag." Den radikale fundamentalist Mazhar Hussain supplerer i Information 11/4 00, at en person, der er skeptisk over for koranen, ifølge alle islamiske skoler pr. definition er ikke-muslim: "Med andre ord står det teologiske fundamentalisme-begreb overordentligt centralt i islam - også for den kulturelle muslim." Islams fundamentalisme er et "urokkeligt" begreb. Derfor måtte Hussain (medlem af Københavns Amdsråd for De Radikale) tilslutte sig dødsstraf m.m.

Islams uforanderlige uomgængelighed

Illustrativ for islams forstenende effekt er Cypern, hvor velstanden på den græske del af øen er det firedobbelte af den tyrkiske dels. Dr. Hansjörg Brey redegør i *Der Islam in Europa* for udviklingen på Cypern, som på flere måder er et varsel om hele Europas fremtid en miniature: Øen blev muslimsk erobret 1570-71 og kolo-

niseret med arbejdsløse bønder og håndværkere. Mange af de indfødte kristne konverterede for at få muslimernes skattefordele. Muslimerne, der i 1950 udgjorde knap 20% af befolkningen, boede spredt blandt de kristne, men konflikterne fra 1960'ernes begyndelse har nu ført til øens opdeling i to etnisk rene dele med en i verdenshistorien næsten hidtil uset konsekvens. Som dr. Brey konkluderer, er Cypern et "skrækscenario for alle multietnisk orienterede kræfter og samtidig ønskedrømmen for alle mod etnisk adskillelse orienterede nationalister." Intetsteds synes sameksistensen med muslimer mulig.

Heubergers bog behandler også den aktuelle situation omkring Kosovo, som Tyrkiet allerede i 1992 lovede støtte hvis krigen i Bosnien skulle brede sig dertil. Samme år blev Albanien medlem af de Islamiske Staters Konference, fik derfor bl.a. saudi-arabisk støtte til bygningen af Abu Bakr-stormoskeen i Shkoder. I bogen skildres også situationen i det forhv. Sovjetunionen, hvor 73 mio. muslimer i disse år søger alliance med enten Tyrkiet eller Iran.

Kun en blind kan nu ikke se brudlinjerne for et kommende "civilisationernes sammenstød".

Peter Neerup Buhl

Rekordproduktion af "danskere"

Folketinget er godt i gang med at vælge sig et nyt folk

I 1999 overgik Folketingets tildeling af statsborgerskaber til udlændinge den hidtidige 1998-rekord, idet antallet af de såkaldte naturalisationer steg fra 10,262 til 12,416. Det er mere end fire gange så mange som i 1990, da antallet udgjorde 3,028.

Det er - ikke overraskende - muhamedanere, som har Folketingets særlige bevågenhed. En fjerdedel af de naturaliserede i 1999 var tyrkere. Tyrkere har hidtil været tilbageholdende med at søge om statsborgerskab, men den offentlige debat om udvisning af kriminelle udlændinge har øjensynligt fået mange til at sikre sig i tide.

Den næststørste gruppe udgjordes af irakere skarpt fulgt af iranere med henholdsvis 918 og 914 naturalisationer i 1999. Dernæst følger jugoslavere, libanesere og srilankanere og pakistanere i nævnte rækkefølge.

Somalierne er også ved at komme godt med. I 1990 fik 2 somaliere dansk statsborgerskab. I 1999 var antallet 215. Antallet vil formodentlig vokse med eksplosiv hast i den kommende år.

Det påstås jævnlige fra politisk korrekt hold, at folkevandringen og de efterfølgende naturalisationer er en konsekvens af internationalisering og øget økonomisk samkvem. Men der er meget få af naturalisationerne, som vedrører de lande, Danmark har størst samhandel med. Tyskland er Danmarks største samhandelspartner, men kun 197 tyskere fik dansk statsborgerskab i 1999. Hvad angår svenskere og nordmænd var antallet henholdsvis 132 og 126.

10 års naturalisationer:

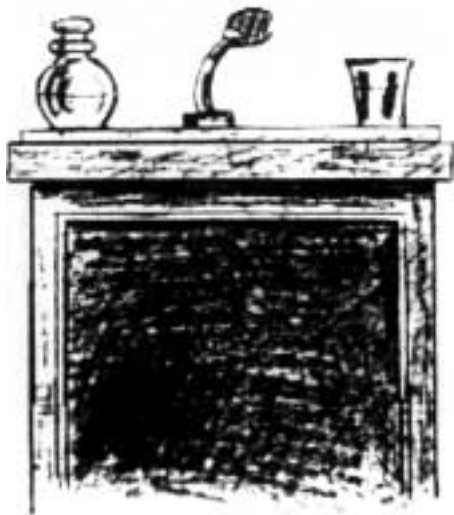
1990	1991	1992	1993	1994
3.028	5.484	5.104	5.037	5.736
1995	1996	1997	1998	1999
5.260	7.283	5.482	10.262	12.416

Kilde: Danmarks Statistik

HV

Talerstolen

Mads Kierkegaard Otto
Hillerød

Revurdering af digteren Valdemar Rørdam

”Vi veed, et Fjæld kan sprænges,
og tvinges kan en Elv,
men aldrig kan et Folk forgå,
som ikke vil det selv”

Valdemar Rørdam (1872-1946) voksede op i et grundtvigiansk præstehjem med stolte traditioner, og i mange af sine digte mindes han de forskellige præstegårde, som familien kom til at bo i (Holeby mellem Maribo og Rødby, Ondløse syd for Holbæk, Fanefjord på Møn). Hans fader Hans Kristian Rørdam var brodersøn til Peter Rørdam, som hørte til blandt N.F.S. Grundtvigs første og nærmeste arbejdsfæller. Faderen havde forbindelse til den grundtvigske Venstrepolitiker Frede Bojsen og det danske højskolemiljø omkring særligt Rødkilde Højskole, og efter at være blevet student i 1890 gik Valdemar Rørdam selv på Askov Højskole. I eftertiden mindedes han med glæde sin fædrelandske forstander, der opmuntrede ham i hans nationale digtning, og skrev om den folkelige betydning, som opholdet kom til at øve på ham: ”Jeg blev fortrolig med alle danske Tungemaal, blev kendt med, eller kom dog i Nærheden af, mange Slags

dansk Væsen og Sindelag. Historisk havde det danske Folk været levende for mig fra min barndom. Her fik *Folket* Nutids Liv og Virkelighed.” (Paa Askov Højskole for 25 Aar siden, artikel fra 1915).

Efter at være blevet student fungerede Rørdam i en periode som huslærer i Nordjylland og lærte her at gå på jagt. I årene 1894-98 studerede han nyere sprog på Københavns Universitet, men blev afbrudt af en livsfarlig tuberkulose, som i to år bandt ham til sygelejet i Fanefjord. Efter en rejse i Syden i 1898-99 kom han sig helt, men ved hjemkomsten valgte han at afbryde sin uddannelse og i stedet hellige sig digtningen.

Han debuterede i 1895 med samlingen *Sol og Sky*, der som antydet indeholder rige og skønne naturskildringer. Herefter fulgte en enestående produktion af først og fremmest lyrik, hvor Rørdam i samlinger som *Luft og Land* (1910) og *Strid og Strengeleg* (1912) og digte som *Danmark i tusind Aar* og *Sorgløst kan vi ej synge dit Navn* anslår stærke nationale strenge, men der blev også plads til romaner, dramaer og journalistiske arbejder. Af økonomiske hensyn fordanskede Rørdam en stor mængde udenlandsk litteratur spændende lige fra Regnar Lodbrog's Saga til J. L. Runeborgs, Rudyard Kiplings og W. B. Yeats' poesi, hvilket gav ham et ry som en meget fornem oversætter.

Den fortiede mester

Valdemar Rørdams sublimе versifikatoriske evner har, kombineret med hans uovertrufne æstetiske ophøjelse af fædrelandet, naturen og elskoven, placeret ham blandt vort lands ypperste digtere. Hos litteraturhistorikere, der har beskæftiget sig med Rørdam, hersker der bred enighed om, at han når fuldt på højde med lyrikere som Winther, Drachmann og Thøger Larsen, ja på visse områder overgår dem og måske med fuld ret kan betegnes som den største digter, Danmark nogensinde har haft. I 1941 bestemte Det Svenske Akademi, at han skulle tildeles Nobelprisen.

Alligevel læses hans digte ikke i gymnasierne, og han figurerer ikke i de fleste forfatter- og litteraturbeskrivelser! Forklaringen finder man i hans stolte og ugenerte nationalisme, heroisme og militarisme kombineret med en sund og nuanceret skepsis til parlamentarismen og det grænseløse demokrati.

At han på sine ældre dage blev offer for en alvorlig vildfarelse, der i national desperation fik ham til at vende sig mod Hitlers Tyskland (manifesteret i det famøse digt *Saa kom den Dag* fra 26. juni 1941 om dagen for Tysklands offensiv mod Sovjetunionen), turde således ikke være den

egentlige grund, men blot det endelige påskud for én gang for alle at feje denne vægtige opponnet ud af litteraturhistorien. Mere herom i slutningen.

I et af sine mange erindringsdigte skildrer Rørdam, hvordan han som barn sidder med Saxo på skødet og kæmper sig igennem den danske historie, som via hjemmets ånd kom til at præge ham så dybt. Han fik tidligt et varmt blik for sønderjydernes retfærdige kamp mod det tyske fremmedherredømme og forstod som

Valdemar Rørdam

ingen anden den nationale tragedie, der ramte fædrelandet efter 1864 i form af en dræbende nederlagsånd. Som saltet i såret kom kulturradikalismen og Det radikale Venstre, da nationen var hårdest ramt, og udnyttede svækkelsen til at gennemføre deres rabiante politik, der gjorde stor kulturel skade, men værst af alt fuldstændig prisgav Danmark til vores store nabo i syd i form af en selvmorderisk forsvarsdefaitisme ('hvad-kan-det-nytte' holdningen). Angsten for Danmarks skæbne går da også ligesom hos Henrik Pontoppidan og Jakob Knudsen som en ledetråd igennem store dele af Rørdams produktion, og i flere vers maner han ligefrem til håndfast værn om Danmark frihed, bl.a. i det store digt *Danske Drømme* fra 1907, hvor der gøres skarpt op med de mange fraser og floskler, som hersker i spørgsmålet om landets militære stilling. Digtet slutter med ansvarsfulde ord, som vi forgæves må lede efter blandt nutidens danske forfattere:

”Jeg er kun en, og svag er kun min Røst,
Men tusend Hjerter brænder i mit Bryst.
Og kunne jeg gi Stemme til de Stumme
hvis Sind mit Sind nu sukkende må rumme!

Kunde jeg tale kun en Dag som Tolk
for al den tunge Tavshed i mit Folk,
al Hjertensangst og al retfærdig Vrede,
som rådt med Løgn og Latter holdes nede!

Da gravede jeg gerne selv min Grav.
Thi Kraften skulde voxte med sit Krav,
mit kvalte Nødråb svulme til en Brusens,
ikke af tusend, men af hundredtusend.

Vort Land, vort Land, vort værgeløse Land!
Nej, endnu vil vi kæmpe det vi kan.
Våbnene frem da, før det er forsilde!
Aldrig forgik et folk, som ikke vilde.”

Med hele sin bravur er dette digt måske samtidig et udtryk for, hvorledes Rørdam af og til kunne tilsidesætte de æstetiske hensyn, som han ellers i så høj grad er dikteret af, til fordel for den meget konkrete politiske kamp. Digtet indgår i en trebindssamling *Den danske Kaptajn – Fortællinger fra vor sidste Krig* (folkeudgave i 1908 i ét bind), i hvilken Rørdam tilstræbte at give det danske folk en slags dansk udgave af Fændrik Stål. Emnet er krigen i 1864, som udmales gennem en lang række skildringer af kamp, heltedåd og manddom samt de efterladedes kvide. I digtet *For Danmarks frie Flag* indgår de kendte linjer: “Vi veed, et Fjæld kan sprænges, og tvinges kan en Elv, / men aldrig kan et Folk forgå, som ikke vil det selv”. Denne samling var årsag til, at Rørdam i kulturradikale kredse blev behæftet med prædikatet ‘chauvinist’.

Forsvar for fædrelandet

Valdemar Rørdam levede og åndede for sit fædrelands frihed og ære, hvorfor han gentagne gange vendte tilbage til *forsvarsspørgsmålet*, da det var på det militære område, at nationen på den tid var mest udsat.

I skriftet *Et borgerligt Ord om Danmarks Stilling og det at være dansk* fra 1912 understreger Rørdam den store nødvendighed af et solidt forsvar: “Danmark er Europas mest udsatte Land, det er i Folketal et af de mindste, det er et af de dårligst væbnede – og alt dette i en Tidsalder, hvor Traktaterne er Makulatur, og de smaa Folks Frihedsret et Mundsvejr tyndere end nogen sinde”.

Den 18. April 1914 (halvtredsårsdagen for 1864) agiterede han ligesom Harald Nielsen for en kraftig styrkelse af hæren. Efter at have placeret ansvaret for tragedien i ’64, hvor det rettelig hører hjemme – dvs. hos politikerne der havde udmagret forsvaret og henholdt befolkningen i uvidenhed - fastslog han endnu engang det presserende behov for oprettelsen af et ydedygtigt dansk værn. ”Bruger vi al den Arbejdskraft og al den Forsvarskraft, vi raader over, vil vi, for at værne, hvad vi har, ofre blot en Tredjedel af det, Grækenland har ofret paa at genvinde det tabte, da faar vi et Danmark, som selv de store ikke vil træde paa uden tvingende Nødvendig-

hed. Et Danmark, som kan værges sig, kan slaa igen, og blive kostbart at slaa ned. Just under den nuværende Verdensspænding mærkes enhver lille Vægtforandring i Magtgruppernes indbyrdes Forhold; de regner med nøjagtigt. Men *selv om* man kunne beviste med Tal og Tegninger, hvad der aldrig kan bevises med Tal og Tegning; *selv om* vi forud vidste, at vi dog skulde slaaes ned, selv da vilde vi kræve og arbejde for et forsvarsrustet Fædreland. Sejr eller Nederlag, vort frie Sind vil vi have frelst. Vi vil betale den fulde Pris for at være et Folk.”

Det opfølgende spørgsmål kunne så vist stilles i dag som på Rørdams tid: ”Skal Danmark have en Fremtid, eller skal dette ældgamle og i tusende Aar ærefuldt kæmpede Rige nu visne hen og trampes ned, under allehaande Paaskud, svigtet af sine egne Sønner? Det er Dybbøls Spørgsmaal til os. Det er det Spørgsmaal, som den 18. April retter til os. De, der svarer: Nej, Danmark skal ikke forraades. De, der svarer: Ja, Danmark skal bestaa. De maa huske, at Svaret er ikke givet med en Skaaltale og et Hurraraab, det gives kun i Handling, i Arbejdet og ved Valgene, i Rigsdagen og i Hjemmet, hver Dag, saa længe de lever.”

Mads Kierkegaard Otto

I samme tale kunne Rørdam ved en hædrende omtale af de under fremmedherredømmet stridende sønderjyder åbenbare lidt af den hårde lov, som nødvendigtvis må gælde, hvor landsmænd kæmper en tilsyneladende håbløs kamp for førstefødselsretten til deres hjem: ”Arbejdet er nødvendigt og godt; men ikke nok. Arbejder jeg for mit Fædreland, vel, jeg høster dog personlig Fordel deraf. Det bliver nemt mig selv, der kommer i Forgrunden. Først gennem Kampen og ved de Ofre, der forbereder Kampen, træder Fædrelandet levende frem. Den enkelte giver sine Penge; han faar ingen synlige Renter, det bliver maaske først næste Slægtled, som

høster Gavn af Gaven. Han giver sit Blod, sit Liv, han er selv borte, men ikke forgæves; thi Fædrelandet bestaar. Den faldnes Død giver hans Liv til Efterslægten i Form af Ære, Mod, Kraft. ‘Det er alle Kræfters Kilde / for et Folk, som for en Mand: / Gaar det godt og gaar det ilde, / jeg vil kæmpe, det jeg kan.’ Saaledes bliver et Folk skabt og opretholdt: Af den Kampvilje og de Kampofre, der samler alle Stænder og alle Slægter, levende og døde, i fælles Ansvar for den fælles Ære. Anden Vej gives ikke.”

I artiklen *Falstaff* fra 1914 anskueliggør han fremdeles, hvorledes det så undervurderede og udskældte begreb *ære* aldrig bør undervurderes. “Hvorpaa beror saa inderst inde et Folks større eller mindre Livskraft? (...) Æren! Saa længe et Folk, hvad det end mister, ja, gennem Nederlag og Sult og Trældom, udholdende, arbejdende og kæmpende fastholder sin fælles Ære – saa længe har det sin Livskraft i Behold, saa længe har det aaben Vej til Gjenrejsning, ja, til Storhed og Magt. Men naar et Folk har opgivet sin Ære, enten det saa er for Pengenes Skyld eller for Freds Skyld, af Klogskab eller simpelthen af Fejghed – hvor fin eller sjofel Begrundelsen er, naar Æren er opgivet, er Folket færdigt.”

Valdemar Rørdam så helst et nordisk forsvarsforbund, hvis forudsætning fra vores side var en radikalt ændret indstilling. Gennem årene indtog han en mere og mere pro-nordisk holdning, da han meget realistisk indså umuligheden af i en krigssituation at stå alene mod stormagterne (særligt Tyskland). Cai M. Woel skriver i sin store danske litteraturhistorie fra 1956, at det nationale problem førte Rørdam ”ind paa den nordiske Tanke, som i Dag er meget levende. Det er Valdemar Rørdams store Fortjeneste, at han forstod Betydningen af det skandinaviske Fællesskab.”

Skandinavismen fandt bl.a. udtryk i digtsamlingen *Nordisk Hilsen* fra 1921, som hylder de norske og svenske broderfolk samt i den store artikel *Nordens Fremtid* fra 1916, hvor Rørdam tilråder en nordisk forbundsstat: ”Jeg siger som Sigurd Ibsen, skønt med andre Formaal: *En nordisk Forbundsstat!* Kun det fast samlede Norden kan i sin Modstand mod den Side, hvor i det givne Øjeblik Trykket er haardest, søge Støtte fra den Side, hvor i det samme Øjeblik Hjælpen er mindst farlig. Det samlede Norden med sine 12 Mill. Indbyggere kan stille en Hærstyrke paa godt en Million Mand, plus lad mig sige 300 Undervands- og Torpedobaade med tilhørende faste Støttepunkter og en anseelig Luftflaade – ikke nok til at true nogen af de store, nok til at yde og modtage Støtte. I sig selv et Forsvarsforbund,

stemmende med vor egen Stilling, og vore egne Ønsker". Rørdam understreger, hvordan en sådan stat vil have store økonomiske, ressourcemæssige og kulturelle fordele - bl.a. vil den fra begyndelsen stå med verdens tredje største handelsflåde. Om den politiske kompetence staterne imellem siger han: "Hvert Folk vilde beholde sit Flag, sin Konge og fuldt Selvstyre indadtil. Men Udenrigspolitikken, Forsvaret og den fælles økonomiske Politik maatte ledes af Kongerne og deres Ministre i forening ..."

Denne nordiske ansvarsbevidsthed vakte også Rørdams interesse for Finlands svenske befolkning, som han opfattede som Nordens kulturelle og racemæssige udpost. I artiklen *Finlandssvenskerne* fra 1922 behandler han Finlands svenske litteratur og dennes skildring af det finlandsk-svenske folks trange nationale krav og citerer i den anledning digteren Bertel Gripenbergs smukke forkyndelse af, at: "Intet är jag, men min ras och min rot och min stam äro allt."

Særligt bankende hans hjerte dog for de danske sønderjyder, til hvem talrige af hans digte er tilegnet. Mange opfattede direkte hans nationale lyrik som en af hovedårsagerne til, at vi i 1920 trods alt fik halvdelen af Sønderjylland tilbage, en genforening der blev fulgt af digtsamlingen *Regnbuen – sønderjyske Digte*. Ligesom så mange andre af de bedste danske mænd og kvinder var Rørdam imidlertid utilfreds med resultatet, hvilket fremgår af artiklerien *Langs Grænsen* (1921): "Saadan en Grænse er altid en sær Ting. Dobbelt sær og sørgelig, naar den gennemskærer et Land, som i Natur, Historie, Befolkning og Vilkaar udgør en levende Helhed. Sproget skiller, siger man. Ikke engang det har man rettet sig efter. Men vigtigere end Sproget er Viljen. Den har givet sig tilkende, paastaar man. Veed vi da ikke af kostbar Erfaring, hvad en enkelt Afstemning i Stat eller Kommune er værd som Udtryk for Folkets Vilje – hvor meget Humbug og Løgn den forfalskes af? Og saa skulde et Spørgsmaal om hele Folkets Vilje til hele Folkets Arv afgøres ved en enkelt lille Parts forjagede og forvirrede Afstemning under alskens Tryk og Trusel, efter at halvt Hundreedaars fremmed Voldsregimente og flere Hundreedaars fremmed Paavirkning! Men vigtigere endnu end Sproget, der kan være dobbelt, og Viljen, der kan skifte med de skiftende Vilkaar, er dog Folkets Væsen, det Blod og Sind, som ingen Skæbne kan ændre, intet Skel skære Roden over paa. Det er Grundvolden, den eneste holdbare, holdbar som Jorden".

Rørdam og Gravlund

I et brev til forfatteren og folkloristen Thor-

kild Gravlund beklagede Valdemar Rørdam sig ligeledes over regeringens manglende vilje til at arbejde for at tilbagevinde mere land, thi for at få Dannevirke med "maatte vi ialtfald først have denne Regering og denne Rigsdag pløjet dybt ned – hvad jeg er med til, hellere i Dag end i Morgen, men hvad Folket neppe er med til, før det er for silde." I det hele taget havde de to begge så stærkt nationale litterater et godt forhold til hinanden, hvilket også ses af, at Rørdam på Gravlunds halvtreds års fødselsdag sendte sin ven "et broderligt Håndslag" i hvilket han fastslog, at "Det er Thorkild Gravlunds danske Daad og Digtværk, som hele Danmark, hele Verden, skylder ham Tak for." (Hilsen til Thorkild Gravlund paa hans 50 Aars Fødselsdag).

Ligesom Gravlund havde Rørdam et varmt blik for det oprindelige, historiske Danmark, der omfatter landene fra Ejderen til Kalmarsund. Dette ses bl.a. i en journalistisk beskrivelse af de svenske bønders massehenvendelse til kongen d. 7 februar 1914 for en styrkelse af hæren. "Vel vidste jeg, hvor det Blekingbanner og det Hallandsbanner før i Tiden hørte til, sammen med Skaanes banner, som jeg ikke saa. Jeg maatte være en Hund, om ikke det smertede mig at se dem her. Og en Træklods, om ikke Gotlands Banner talte Gammeldansk til mig."

Valdemar Rørdam minder også om Gravlund i artiklen *By og Land* (1924), hvor han slår til lyd for en begrænsning af bydannelsen med alle dens dårligheder for natur og kultur og fremholder de umistelige værdier, som ligger i bondens binding til jorden og de små landsbyers og købstæders nære fællesskab. Med vid og bid hudfletter han den ødelæggelse, som det tankeløse, likvidatoriske "fremskridt" har forvoldt. "I Danmark betyder Industriens Sejr over Landbruget, Byens Erobring af Landet, for det første, at det Fædreland, vi elsker og aandeligt lever af, udslettes af Jorden, for det andet, at det Folk, der ved Haandens Arbejde gjorde sig fri, ved Maskinens Arbejde forvandles til et Folk af Herrer og Trælle. Herre og Trælle, det er, hvad Maskinen fabrikerer, den kan ikke lade være. Saa kan man synge 'Internationale' for den hver Dag, om man vil, og hviske den Sovjet ind i hvert Smørehul".

Kultureernes uforenelighed

Udover sin på alle områder stærke hævde af nationens ære og ret har Valdemar Rørdam også bud til os i dag, når han i sin store artikel om *Dansk Liv i Østen* fastslår de uoverkommelige forskelle, der kan herske mellem stærkt afvigende kulturer. Om de indfødte asiater ytrer han rammende, hvad der i dag kan siges om

fremmedarbejderne: "Hvor flinke de end kan være, hvor venligt de end smiler, hvor ydmygt de end kryber – deres lydløse Gang er og bliver fremmed, deres Tankegang endnu mere. Kun ved nøje Studium naar man en overfladisk Forstaelse, og en skønne Dag brister maaske ogsaa den. Husets mangeaarige tro Tjener og Ven bestjæler eller myrder sin Herre, og væk er han, forduftet i det himmelske Rige, eller opslugt af Javas brune Myretuer." Flere europæere med stor erfaring for Østens liv har over for Rørdam påpeget "den Tryghed, det giver at vide sig blandt Folk af sin egen Race. Trods al Tilværelse og tilsyneladende Ro følte ogsaa de Østens Uhygge ganske som jeg." Artiklen illustrerer en tro på Vestens civilisatoriske og kolonisatoriske evner, der bringer mindelser om Johannes V. Jensen, men vidner endvidere om hans nuancerede og moderate selvforståelse. Om Østens indbyggere hedder det, at "De laveste staar paa et Stenalder-Stadium, de højeste er gennemtrængt af en ældgammel Kultur, ikke den vesterlandske, men paa væsentlige Punkter saa langt overlegen, saa meget grundigere, at den gennemsnits Europæer overfor saadan en Fyrste eller Ypperstepræst bliver et ret barbarisk Væsen".

Som litteraturprofessor Ole Ravn har dokumenteret, var Valdemar Rørdams stillingtagen efter den 9. april 1940 udelukkende dikteret af hans frygt for nationens fremtid, "der måske nok afslører en utiladelig mangel på realpolitisk indsigt, men som på den anden side er kendetegnet af et ikke ubetydeligt moralsk mod".

Rørdam mente fortsat kun, at Danmark havde en fremtid som selvstændig stat gennem en nordisk union, der efter besættelsen (hvor danskerne én gang for alle havde afsløret deres manglende vilje til selvforsvar) og krigens udfald nødvendigvis måtte garanteres af det nye Tyskland. Samtidig betragtede han Stalin og kommunismen som den største trussel mod den civiliserede verden.

Ikke totalitær ideolog, men national

Rørdam plejede ingen omgang med besættelsesmagten og de danske nazister, og han afslog den højeste tyske litterære udmærkelse, *Steffens prisen*, da denne blev ham tilbudt. Hans optræden står i det hele taget i kontrast til den socialdemokratiske forfatter og ideolog Harald Bergstedt, der tidligt havde udtrykt sympati for nazismens europæiske projekt og under besættelsen blev aktiv skribent på den nazistiske avis *Fædrelandet*.

I modsætning til kommunistiske forfattere som Hans Kirk, Scherfig og Martin Andersen Nexø, hvis systematiske forher-

ligelse af det forbryderiske stalinistiske system ikke har hindret en syndflod af priser og hædersbevisninger i at skylle ind over dem, og hvis centrale position i dansk åndsliv ingen kunne drømme om at antaste, opnåede Valdemar Rørdam efterfølgende en klar erkendelse af sin fatale fejltagelse, hvilket affødte en offentlig bødsgang i pressen såvel som i det sidste store digt *Tanker undervejs* (skrevet på sygelejet kort før hans død).

Her efter årtusindskiftet må Valdemar Rørdam ifølge enhver sund fornuft være tilgivet for sit sene fejltrin, og intet bør hindre os dansk-nationale i at nære en dyb respekt for den utrættelige kamp, han år efter år førte for Danmarks frihed og ære; en kamp der gav vor nationale litteratur en uvurderlig skat, som sønderjyderne, frihedskæmperne og det danske folk i sin helhed dårligt kunne have været foruden. Også i dagens strid mod fremmedherredømme og selvopgivelse, kan vi med stort udbytte vende os mod Valdemar Rørdam.

Mads Kierkegaard Otto

Af Valdemar Rørdam kan ud over hans eminente digtsamlinger, hvoraf *Strid og Strengelig* fra 1912 nok er den mest forkætrede, anbefales *Et borgerligt Ord om Danmarks Stilling og det at være dansk* fra 1912 og artikelsamlingen *Taktløs Tale paa Prosa og Vers* fra 1924, hvor fra mange af denne artikels citater stammer. Læs også Søren Krarups portræt i *Det tavse flertal* fra 1987 eller Hakon Stangerups beskrivelse i *Levende dansk Litteratur* fra 1940.

Danskere vil gerne hjælpe

“Det har mange ikke noget imod, og hjælpsomheden var i højsæde, da en somalisk familie med mange børn flyttede ind i vores kommune i et af vores rækkehuse, som andre boligløse skulle være skrevet op til i 20 år for at få. Det fik somalierne.

Folk fra kommunen gik rundt og spurgte om naboerne ville hjælpe familien - de havde intet bohave - og det ville naboerne gerne, for danskerne vil gerne hjælpe!

De samlede ind og oplevede så en måneds tid efter, at alle deres indsamlede møbler og bohave til somalierne var havnet i en stor container, og der holdt nu flere lastbiler med nye møbler og tæpper og gardinbusser foran familiens hoveddør. For kommunen vil gerne hjælpe!

...”

Irma Henriksen, Kgs. Lyngby, i TV2 tekst-tv 18/3 00.

Det 21. århundredes truende folkemord

Masseindvandringen er blot ét af mange udtryk for, at der i verden er flere mennesker end godt er.

“En verden med flere mennesker end nogen har behov for er et dødsensfarligt sted. Det er en scene, der permanent er sat til massedød og folkemord.” Således skriver professor John K. Roth i forordet til en ny bog om “den kommende knapheds-æra og muligheden for at forebygge massedød og folkemord i det 21. århundrede”. Bogen rummer bidrag af fremstående universitetsfolk og behandler de næsten uundgåelige folkemord, krige og diktaturer, som pga. stadig flere mennesker og stadig færre ressourcer sandsynligvis vil karakterisere det 21. århundrede og få det 20. århundredes konflikter til at blegne.

Flere bidragydere til bogen tolker - som så mange i debatten - vel at mærke det frie marked som en hovedårsag til, at der bliver flere og flere fattige. Der bliver dog grundlæggende flere og flere fattige, fordi der bliver flere og flere mennesker! Erfaringen bekræfter ikke, at en centralstyret økonomi vil være i stand til en mere “fornuftig” allokering af ressourcer end et frit marked, jf. foreningskatastroferne i Østeuropa. Men det bliver statsmagtens opgave at sætte de overordnede rammer for produktionen indenfor dens territorium for at tilpasse forbruget til områdets ydeevne. Som professor John B. Cobb udtrykker det, er “vækst og globalisering menneskehedens to fjender”. I-landenes folk må såvist give de ikke-materielle værdier en større plads i livet på bekostning af de materielle; generelt må erkendelsen af, at livet på alle måder har grænser, atter i centrum. Professor Cobb fastslår fx, at det eneste håb for en forbedring af arbejderne kår i i-landene er en tilbagevenden til en *national* økonomi. Globaliseringen af økonomien undergraver nemlig i-landenes arbejdspladser og fastholder samtidig u-landene i produktionsmønstre, der er uden nytte for deres egen livskvalitet. Hvert område må simpelthen tilpasse sig egne vilkår. Heri ligger også en erkendelse af fri migrations skadelighed. Som professor Cobb skriver, vil nedbrydning af barrierer for emigration fra fattige lande intet nytte - tværtimod: “Det er vigtigt for folk i hvert geografisk område at

konfronteres med deres lands begrænsethed og at afgøre, hvad de vil gøre. Hvis fødselsraterne forbliver høje, vil dødeligheden stige. Hvis de vælger den løsning, må de acceptere konsekvenserne.”

Faren ved “Een Verden”

Vesten har levet over evne, og motiverne bag fremmedimporten har jo primært været at styrke denne kurs, som forudsætter muligheden for grænseløs vækst på alle fronter. Netop denne tros foreløbige succes gør os blinde for, at kursen pludselig kan føre til afgrunden. Som Stan Steiner har skrevet i sin bog om Den hvide mands forsvinden, er ruinerne fra bl.a. mayaernes, byzantinernes, osmannernes, grækernes, egypternes, persernes og mongolernes kulturer synlige for alle. Hvorfor tro, at den hvide mands civilisation, som har domineret verden i 400 år, ikke også kan slutte sig til denne række af storslåede ruiner?

En fejl har selvfølgelig været, at man har tilladt “rationelle” mål for kortsigtet vækst og velstand at overskygge hensyn til traditionelle fællesskaber og naturgrundlag, hvorved det hele risikerer at forskertses. Hvis den Tredie Verdens folk med rette finder, at den samme udvikling for dem skaber fattigdom, lidelser og omvæltninger, ville det, som historikeren Chris H. Lewis påpeger, være meget tilpasningsfremmende for dem at koble sig af den globale økonomi og nægte at modtage i-landenes tilbud om at “udvikle” dem. Lewis konkluderer generelt, at den eneste mulighed for at undgå et kaos efter den globale industrielle civilisations sammenbrud netop vil være, at mange natio-

ner og regioner har koblet sig af globaliseringen. Ja han pointerer endog, at for at disse enheder kan overleve er sammenbruddet af den "globale civilisation" direkte nødvendigt. Dvs., en nationaliteternes eller kulturernes renæssance er forudsætningen for selve vor overlevelse. Hvis alt gøres til et grænseløst hele, falder det alt sammen også med ét stort brag, når det endelig går galt.

I en undersøgelse udført af 30 forskere blev det i 1993 fastslået, at "knaphed på fornybare ressourcer allerede bidrager til voldelige konflikter mange steder i udviklingslandene".³ De mest grundlæggende beregninger viser da også, at der er noget helt galt: En person i et i-land bruger således føde, der kræver 2 hektar jord. I 2060 vil der være 11 mia. mennesker på jorden, der med en lignende levestandard altså ville kræve 22 mia. hektar. Der er imidlertid kun 13 mia. hektar landjord på denne planet, heraf kun 1,5 mia. opdyrkeligt. Over for dette perspektiv kan man såvist kun (med justerede tal) gøre præsident Lyndon Johnsons ord til amerikanske soldater til sine egne: "Glem aldrig, at der er 200 millioner af os i en verden med 3 milliarder. De ønsker det, vi har - og vi har ikke tænkt os at give det til dem!"

Nødvendigheden af national homogenitet

De stadig fleres kamp om de stadig færre ressourcer bliver en kamp mellem Nord og Syd, men hvis Nord har lukket mange fra Syd ind hos sig, bliver der såvist også borgerkrig hos os. Som fx Benjamin Schwarz har påpeget, er én kulturs dominans i en stat forudsætningen for national stabilitet. Krav fremsat af diverse elementer i et multietnisk samfund kan nemlig ikke løses ved "rimelig" fordeling af ressourcer og magt, fordi minoriteter sjældent tilfredsstilles af en fordeling, der ikke medfører betydelige (og derfor uacceptable) tab for den dominerende gruppe.⁴ Robert D. Kaplan skriver direkte, at fordi USA er et multietnisk samfund, er staten dér mere skrøbelig end i homogene samfund, hvorfor det amerikanske demokrati næppe vil overleve det 21. århundrede i sin nuværende form.⁵ Men der er altså tale om en universel lov, menneskets natur iboende, som får ethvert "åbent samfund" til at falde fra hinanden.⁶

Det gælder således om at bibeholde en så stor homogenitet som mulig, også af resourcehensyn. Tredieverdensindvandrere til Vesten er den miljømæssigt dårligste løsning: Det må fx som noget ofte overset fremhæves, at det ikke er et stadigt stigende overforbrug hos den enkelte amerikaner, der forårsager væksten i USA's res-

sourceforbrug. Hele 93% af væksten (på 25%) i energiforbruget i USA mellem 1970 og 1990 skyldes befolkningstilvækst forårsaget af indvandringen. Forbruget pr. person steg altså næsten ikke.⁷

Indvandring betyder direkte en forarmelse af de allerede eksisterende indbyggere i et land. Studier af den historiske udvikling i USA førte til opstillingen af den lov, at "en 1 procents stigning i andelen af en bys indbyggere, der var født i udlandet, forringede lønningerne med ca. 1,5-3 procent."⁸ I 1990'erne kostede indvandringen USA godt 133 mia. dollars (ca. 900 mia. kr.) årlig - mens et endnu større beløb vel at mærke går i arbejdsgivernes lommer som en følge af de deraf forværede arbejdstagerforhold (*National Review* 17/4 1995). Overalt i i-landene bevirker indvandringen, at lavt betalte jobs forbliver lavt betalt og at arbejdsforholdene ikke forbedres. Man forstår godt hvorfor Dansk Industris formand i januar talte for et mere "humanistisk" menneskesyn!

Det må overalt være bedre at bo i et land med få men rige indbyggere end i et land med mange fattige, og selv i indvandringslandet USA er folket dog også langt foran eliten i erkendelsen af indvandringens farlighed: 73% mener at indvandringens kontrol er et "meget vigtigt mål". Indvandringen fortsætter imidlertid, så professor Virginia Abernethy advarer i den førnævnte bog om knapheds-æraen, at demokratiet og tolerancen måske ikke vil overleve i USA, når det går op for folket, at regeringen, medie-eliten og de multinationale selskaber har handlet mod gennemsnitsborgerens velfærd i dette spørgsmål. Den samme fare lurder i hele Vesten.

Objektivt allieret med projektmagterne er de udefra kommende, der som den tyske forsker i etniske konflikter Dr. Stephan Maninger udtrykker det mere eller mindre bevidst bruger deres "demografiske våben" som del af en "brohoved-mentalitet", der fører til polarisering internt i Vesten. Ifølge Maninger er det på høje tid, at vi erkender demografi som den nye etniske (post-ideologiske) æras våben: "I Kosovo lyder krigsråbet, at de albanske kvinders maver er stærkere end de serbiske soldaters panser. Logikken er enkel: Også i Europa vil de etniske spændinger skærpes alene derved, at indvandrergrupper bringer flere børn til verden end den indfødte befolkning. Og måske vil bestemte regioner i Sydfrankrig så løsrive sig for at være en del af Algeriet eller uafhængige. Den vestlige verden går hele tiden ud fra, at sådanne krav ikke kan opstå. Den undervurderer derved, at det for

mange indvandrergrupper er en selvfølge at kræve rum for deres eget land og deres egen kultur. Når det sker ganske bevidst, kan man tale om etno-nationalisme."⁹

Kampen mod menneskemasserne

For at standse befolkningsekspllosionen i u-landene har løsningsmodellen hidtil lydt på at skabe økonomisk vækst, der med forbillede i Vestens tidligere "demografiske transition" skulle føre til lavere fødselstal også i u-landene. Som økonomen Herman Daly dog har påpeget, kan den lavere fødselshyppighed, der observeres i visse u-lande, dog lige så vel blive årsagen til højere levetid snarere end at den er en virkning deraf. At fødselstallet falder i fx Kina og Sri Lanka trods lav indkomst og stiger i Mellemøsten og i flere latinamerikanske lande trods voksende velfærd tyder da også på, at andre faktorer spiller ind - politik og religion.

Hvis u-landene holder fast ved deres nuværende fødselstal, må Vesten benytte sig af "den mest aktive brug af politisk magt" for at svare på de trusler fra Syd, som vil blive konsekvensen, og for at håndtere de deraf skabte trusler mod det globale miljø. Dette konstateres af Robert L. Heilbroner i bogen *An Inquiry into the Human Prospect* (1991), hvor det endog hævdes, at demokratiet ikke vil kunne håndtere de udfordringer, som den kommende overbefolkede knaphedsverden medfører.

Kamp om ressourcer pga. indvandring til et område, som er den primære årsag til folkemord, er vel at mærke intet nyt i menneskets historie. I Bibelen berettes om israelitternes rejse fra Egypten til Kanaans land og de deraf følgende krige om ressourcer, som Bibelens første bøger skildrer som veritable udryddelseskrige. Utvivlsomt rammende har Grundtvig lagt følgende ord i munden på Faraos, da denne byder sine folk udrydde israelitterne: "Ja, smid dem i Nilen, trods kællingesnak, så får vi da endelig has på det rak."

Hvad der vil gøre verdensmagternes kampe i det 21. århundrede til noget hidtil uset vil således ikke være deres karakter, men deres omfang. "Rwanda er en mikrokosmos-udgave af verden", advarer Harvard-biologen Edward O. Wilson i

Sammensmeltning (1999 s.295). Måske kun i lande som Danmark, evt. i hele Europa, kan denne kamp holdes på et udenrigspolitisk plan, hvis masseindvandringen tilbagerulles. Som professor Roger W. Smith fremhæver i bogen om knapheds-æraen, er den første betingelse for at undgå folkemord opretholdelse af homogene samfund. Først når denne betingelse er opfyldt, har man overskud til rationelt og nøgternt at arbejde for, at forholdene heller ikke bliver utålelige andetsteds.

Peter Neerup Buhl

Henvisninger

1. Michael N. Dobkowski & Isidor Wallimann (red.): *The Coming Age of Scarcity. Preventing Mass Death and Genocide in the Twenty-first Century*. Syracuse University Press 1998, 350 sider.
2. Stan Steiner: *The Vanishing White Man*. University of Oklahoma Press 1976, s. 277.
3. Thomas F. Homer-Dixon, Jeffery Boutwell & George Rathjens: "Environmental Change and Violent Conflict", i: *Scientific American*, Feb. 1993, s. 38.
4. Benjamin Schwarz: "The Diversity Myth: America's Leading Export", i: *Atlantic Monthly*, May 1995: 57-67.

5. Robert D. Kaplan: "The Coming Anarchy", i: *Atlantic Monthly*, Feb. 1994, s. 75f.
6. Se herom Robert Ardrey: *The Social Contract*. Collins 1970, især kapitel 8. I Ardreys bog dokumenteres xenofobi som et generelt træk hos såvel dyre- som menneskegrupper.
7. John P. Holdren: "Population and the Energy Problem", i: *Population and Environment* 12, no. 3: 231-56.
8. Claudia Goldin: *The Political Economy of Immigration Restriction in the United States, 1890 to 1921*. NBER Working Paper 4345, Harvard University 1993, s. 21f.
9. Interview med Maninger i *Junge Freiheit* 31/3 2000

Straf for "racistiske" ytringer: Menneskerettigheds-godkendt diskrimination

Tendensen fra systemets side går - i Danmark som i resten af Europa - mod at betragte indvandringskritikere som kriminelle i stedet for som ligeværdige debatpartnere. Nationalstaten gøres til et udtryk for racisme.

Af Peter Neerup Buhl

Den såkaldte racismeparagraf, straffelovens § 266b, blev indført i 1939 for at modvirke tilstande som i samtidens Tyskland. I 1971 blev den tilpasset de moderne menneskeretskonventioners krav. En ulykkesvanger ændring, der skete i 1971, var, at 266b ikke længere kun skulle beskytte en "gruppe af den danske befolkning", men "en gruppe af personer". Desuden blev Racediskriminationskonventionens terminologi "race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse og tro" sat ind i stedet for de tidligere "tro, afstamning eller statsborgerforhold", som om den første mindst skulle kunne dække den sidste. Begge disse ændringer synes at kunne støtte en argumentation for, at 266b også kan beskytte fremmede statsborgere, skønt "nationale eller etniske oprindelse" som regel (jf. Menneskerettighedserklæringen af 1948 m.v.) hævdes ikke at gå på statsborgerforhold. I praksis er anvendelsen af 266b da også vendt 180° i forhold til formuleringen af 1939, idet det nu nærmest er en betingelse for at blive beskyttet af paragraffen, at man *ikke* tilhører en gruppe af den danske befolkning i egentlig forstand - men denne tolkning er vel at mærke helt uden belæg i selve loven og

dens forarbejder. Princippet ville da også stride mod konstateringen i Regeringens Redegørelse for en samlet indvandringspolitik (marts 1992): "Der bør ikke være særlige rettigheder for indvandrere. Den gensidige tolerance mellem indvandrere og danskere, som er så vigtig, opnås efter regeringens mening bedst ved ligebehandling." Den nuværende 266b-praksis er dog klart diskriminerende mod danskerne.

En yderligere ændring ved 266b i 1971 var, at "forfølger eller ophidser til had" blev udvidet til handlinger, ved hvilke der "trues, forhånes eller nedværdiges" - en langt bredere forståelse af det kriminelles sfære, der i høj grad kan gøre almindeligt frimodige ytringer usikre, derved særligt rammende den mindre veluddannede del af befolkningen i dens deltagelse i den offentlige debat.

Alt i alt synes det med fuld føje, at Peter Germer allerede i 1973 (s. 204ff) drog grundlovsmæssigheden i tvivl for den dengang endnu aldrig anvendte § 266b-skabelon (lov nr. 288 af 9/6 1971).

I 1995 forsynedes 266b med et stk. 2, ifølge hvilket det skulle være en skærpende omstændighed, hvis de strafbare ytringer har karakter af propaganda. I bemærkningerne til lovforslaget hed det, at det skal ses på baggrund af "de stadig

mere fremtrædende tendenser til intolerance, fremmedhad og racisme både i Danmark og i udlandet." Reelt var anledningen den megen omtale af Danmark som et fristed for produktion af nazistisk propaganda til Tyskland, men man havde altså også et videre sigte i tankerne.

Kriminalisering af indvandringskritik

Paragraffens beskyttelse er ifølge Miskowiak (s. 77) "ikke begrænset til minoriteter og kan således principielt angå hvide, danskere eller kristne, men grovheden af udtalelserne må vurderes i forhold til den angrebne gruppes position og sårbarhed." Det "fremhæves, at beskyttelsen er knyttet til et internationalt erkendt behov for at værne om særligt, i historisk perspektiv udsatte grupper." Begrundelsen for dette er bl.a., at ifølge den herskende teoridannelse kan kun den magthavende gruppe i et samfund være racistisk; det giver ikke mening at tale om de "undertrykte racisme" - skønt undersøgelser har afsløret, at indvandrere i vesten statistisk er betydeligt mere "racistiske" end deres værter (se fx Järvenpää s. 2).

I konkrete sager har det da også vist sig, at 266b udelukkende er en "minoritetsbeskyttelse", og at danskerne ikke er at opfatte som en minoritet (skønt de vel

er det i "verdenssamfundet"?).

Det toneangivende forsvar for kollektive rettigheder drejer sig ikke om beskyttelse af de distinkte majoritetssamfund - tværtimod ses en sådan som en "fascistisk" tendens. Når der i dag fra menneskerettigheds side tales om kollektive rettigheder, drejer det sig i altovervejende grad om "at beskytte minoritetssamfund mod majoritetssamfund".

Pga. 266b's ensidige beskyttelse har anklagemyndigheden bl.a. afvist en anmeldelse af "forhånelse og nedværdigelse af det tyske folk" ved distribution af materiale, hvori det anførtes, at tyskerne under 2. verdenskrig myrdede folk ved hjælp af giftgas, ifølge Miskowiak "formentlig både fordi det tyske folk i denne sammenhæng ikke fandtes at være beskyttet af § 266b", og fordi der er tale om et "veldokumenteret historisk faktum". Her er virkelighedens forhold altså åbenbart pludselig relevante i modsætning til fx i sagerne mod Glistrup, hvor negative udtalelser uanset deres sandhed erklæres strafværdige. Også i andre sager er det blevet kendt strafbart at sige om "minoritets"-grupper i Danmark, at de fx "nasser på vort socialsystem" eller "ødelægger vores unge med narkotikasalgs"; hvis man her skulle have taget hensyn til udsagnetes (relative statistiske) sandhedsværdi, kunne de næppe betegnes som kriminelle. Men når man generaliserende taler om "tyskernes" forbrydelser under 2. verdenskrig, er det altså ikke kriminelt, fordi *nogle* tyskere begik forbrydelser. Derimod er det ikke tilladt at tale om fx "indvandreres" på forskellige områder dårlige egenskaber, *selv om* nogle indvandrere utvivlsomt besidder disse.

Hvis man ønsker at pege på de negative aspekter ved stor indvandring som sådan, kan den generaliserende term "indvandrere" dog være det eneste praktiske ordvalg. Men endog ordet i sig selv forsøges for tiden også anbragt på grænsen til det kriminelle. Banakars "hypotese" er således, at "den dagligdags og officielle brug af begrebet 'indvandrer' let kan smittes af en fremmedfjendtlig - om ikke racistisk - opfattelse, som forsøger at klassificere folk efter biologiske, snarere end efter kulturelle, grunde." Denne indstilling til andre folkegrupper er ifølge Banakar fremfor alt udtryk for en nationalfølelse, der nærer frygt pga. "en overtro på værdien af en etnisk homogen befolkning." Hvis man bruger det udifferentierede ord "indvandrere", risikerer man at bringe denne racistiske opfattelse videre, selv når man argumenterer mod racisme og fremmedfjendtlighed, hævder Banakar (s. 100). Forsøgene på at komme de generaliserende begreber til livs, også via krimi-

nalisering, må utvivlsomt ses som et led i den samlede strategi for at komme indvandringsmodstanden til livs.

Indvandringskritik = racisme

Af forarbejderne til ændringen af 266b i 1971 fremgår helt klart, at den kun var tiltænkt at ramme mennesker, der hævdede en racisme i snævre forstand, dvs. et racebiologisk betinget værdihierarki. Siden er definitionen udvidet - i hele Europa. Selv den svenske indvandringsminister Birgit Friggebo blev anklaget for "hetz imod folkegruppe", da hun på svensk TV i 1992 - pga. beviselig overkriminalitet blandt de nævnte - udtalte, at der "åbenbart findes en tradition eller noget andet, der gør at kosovoalbaniere er mere tilbøjelige til at rapse og stjæle cykler og vasketøj eller hvad det nu er end andre indvandrergrupper."

Denne "racialisering" af hidtil legitime begreber for at få dem kriminaliseret ses på det højeste abstraktionsniveau i termen "new racism" (eller "kulturracisme"), der implicerer, at kulturelle argumenter nu blot dækker over den samme biologiske skelnen som i tidligere tiders ideologier. Typisk er her hollandske domstoles moderne definition af begrebet "race" i deres straffelovs § 429(4): "Den udbredte mening er, at termen 'race' i paragraf 429(4) ikke kan opfattes i biologisk forstand men snarere... må ses som definerende 'race' ved at henvise også til etniske og kulturelle minoriteter." (Cit. efter Lerner 1991 s. 34).

Tidligere påstod man at bestemte grupper skulle lukkes ude pga. visse biologiske egenskaber, i dag anføres i stedet kulturelle egenskaber, men resultatet er det samme. Som eksempel på "new racism" citerer Banakar (s. 112) følgende udsagn af Sven-Olle Olsson, leder af protesten mod indvandringen i Sjöbo:

"På længere sigt er den store indvandring en fare for vor kulturarv og vor nationale identitet. Den blanding af forskellige kulturer og etniske grupper, som nu sker, indgiver frygt for modsætninger i fremtiden. Det homogene samfund vi tidligere har haft og sat pris på er på vej til at ødelægges."

Hvenegård-Lassen taler (s. 43f) i forbindelse med lignende udsagn om "racismens interaktion med nationalismen", idet racismens symbolske kerne siges at indgå i selve skabelsen af den nationale tingenes orden, vi lever i: "Teoretisk set er kernen i racismen biologisk, mens kernen i nationalismen er kulturel - men denne skelnen er ikke fyldestgørende, fordi kultur ofte opfattes synonymt med natur, og fordi racismen i sine konkrete manifestationer ofte er kulturelt begrundet." Nationalis-

men kan ifølge Hvenegård-Lassen analogt med racismen karakteriseres som en "klassifikationsoperation, der forudsætter eksistensen af ideen om nationen." Det er selve denne påstand om et på forhånd givet fællesskab, som menneskerettighedsforkæmperne bekriger, jf. Ersbøl, Larsen og Rehofs (s. xxxviii) objektiverende skildring af menneskeretsudviklingen, der har sat "national-stats-modellen under pres". I tråd hermed er også Ole Espersens indignerende udtalelser til Politiken 18/7 1996: "Landene ønsker at hævde egen suverænitet og sige: 'Her bestemmer vi alene'". Det var ifølge Espersen rimeligt for 100-200 år siden, men ikke i dag.

"Race"-snakken lægger sig ifølge Hvenegård-Lassen op ad nationskategorien på alle punkter, bortset fra stræben efter suverænitet, som for racismen er stræben efter "renhed". Eksklusionen af udenforstående er ens for begge systemer. Rent bortset fra, at vidt forskellige udgangspunkter godt kan give ret ens virkninger (jf. nazisme og kommunisme), synes det kulturelle argument rent sandhedsmæssigt at stå langt stærkere end det biologiske - men denne forskel hæfter kritikerne sig betegnende nok ikke ved, ligesom diskriminationslovgivningen ser de kun på effekterne. Og disses egentlige årsager kan jo udmærket siges at ligge længere tilbage end hos "kulturracistene", nemlig bl.a. hos planlæggerne af en indvandringspolitik, uden hvilken kulturel afvisning ikke ville føre til konflikter.

Selv "anti-racistiske" forfattere medgiver dog en vigtig praktisk forskel mellem den biologiske og den kulturelle synsmåde; således anfører Niels-Erik Hansen (s. 9), at "hvor den klassiske racisme byggede på offensive forestillinger om den hvide races overlegenhed, spiller new-racism på den negative forestilling, at vi må forsvare det, vi har opbygget mod andre folkeslags overtagelse." Det er faktisk selve dette forsvar, der skal gøres odiøst og til slut kriminaliseres af "menneskerettigheds"-offensiven. Ægte fascisme og nazisme kan jo ikke være modstanderne, for hvis de endelig får så meget magt, at de bliver farlige, vil der ikke være den "anti-diskriminationslov" i verden, der kan standse dem.

Svage indfødte diskrimineres

Det er typisk majoritetens magtesløse, der kun formår at udtrykke sig på en sådan måde, at de er lette ofre for den anti-racistiske nypuritanisme. Ofte er deres indignation vel endog berettiget; det er næppe tilfældigt, at den næst største gruppe af klager om almen diskrimination modtaget af den svenske ombudsmand for diskrimination over en 3-årig periode vedrører

“almen diskrimination mod svenskere” - der ifølge ombudsmandens praksis dog dokumenterer en “misforståelse” af, hvad diskrimination er. (Banakar s. 197 og 200).

Efter det svenske sikkerhedspolitis (SÄPO's) mening burde de klare udtalelser mod “den svenske folkegruppe” juridisk behandles på samme måde som hetz mod de øvrige folkegrupper, men det må konstatere, at de juridiske muligheder for at komme videre med en sådan anmeldelse “i dag er ubetydelige, eller meget små.” SÄPO konstaterer, at racisme og fremmedhad kun kan komme fra svenskerne; vigtigt er det her ikke mindst, hvordan en gerningsmand betragter sit offer. Således kan en voldsmand, der fejlagtigt betragter sit svenske offer som udlænding (og derfor fx også råber visse ukvemsord til ham), betragtes som en racistisk gerningsmand og derfor få højere straf end ellers. Som Järvenpää kommenterer (s. 85), er der stik imod FN-konventioner, men i lighed med de middelalderlige landskabslove, der foreskrev hårdere eller mildere straf alt efter hvilken landsdel man kom fra, i Sverige indført et straffesystem, i hvilket ligheden for loven er opgivet.

Den nævnte afvisning af alle klager over diskrimination mod svenskere antyder også en tendens til at hælde den modsatte vej. Den nye svenske diskriminationsombudsmand, Margareta Wadstein, udtalte da også ved sin tiltræden i 1997 direkte: “Svenskerne må tilpasse sig indvandrerne.”

Den “irrationelle” indvandringskritik

I denne forbindelse inddrager Banakar den tyske filosof Jürgen Habermas' teori om de kommunikative handlinger med dens betoning af det moderne samfunds differentiering i to dele, livsverdenen og systemet. De holdninger, som afgør adfærden til race-, indvandrer- eller flytningsspørgsmål, hører til livsverdenen. Alle forsøg på at gennem lovgivning - og med tvang eller trussel om straf - at regulere disse spørgsmål er en systemforkret tænkning, der gennemsyres af instrumentel rationalitet.

Erfaringer fra forskellige forsøg på at “modarbejde” fordomme i livsverdenen gennem fx propaganda viser, at man snarere opnår den modsatte effekt. Ofte bliver resultatet endog, at de, der er blevet udsat for myndighedernes opdragende tiltag, forhærdes i deres antipatier. Ved samtidig at skyldbetynde de “fordomsfulde” som fascister etc., fjerner man de fleste forudsætninger for at hjælpe dem, påpeger Banakar - hvorved det allerede er fastslået, at de “fordomsfulde” ikke er ligeværdige debatpartnere, men altså nogle

der skal “hjælpes”. Så var anvendelse af straffeloven faktisk at foretrække; det ville i det mindste være et tegn på, at man tog de stakkels fordomsfulde alvorligt. Men så ville man rigtignok ikke nå den ønskede enighed i samfundet. Det centrale samfundsmål ifølge Habermas' toneangivende teori er nemlig *konsensus*, hvilket vel at mærke vil sige, at de “fordomsfulde” skal blive som de åbne og “rationelle”, ikke omvendt. Racisme og etnokulturelle fordomme betragtes i teorien simpelthen som resultatet af “systematisk forvrænget kommunikation”, idet rationalitet simpelthen sættes som lig med tilslutning til det “moderne projekt”, der omfatter stadig større “åbenhed” (Habermas er eksplicit tilhænger af verdensstaten). Kulturforskelle synes for Habermas ikke at være noget dybtgående, idet hans kommunikative rationalitetsbegreb påberåber sig universalitet ved at fremhæve det “moraliske aspekt”, som er rationaliteten iboende. Her betragtes rationaliteten tydeligvis som noget frit i luften svævende - ikke som tilhørende sted- og tidsbundne individer, der gør moralen til noget ikke entydigt, men afhængigt af perspektivet. Habermas er her tydeligvis på linie med tanken bag art. 7 i FN's race-diskriminationskonvention, ifølge hvilken medlemsstaterne pålægges “at tage skridt til at bekæmpe fordomme gennem uddannelse, kultur og oplysning, samt til at fremme forståelse mellem nationer og grupper.” Her har det tydeligvis ikke strejft tanken, at øget reel oplysning kan føre til øget fjendskab og konfrontation mellem grupper; at man når til klarere erkendelse af fundamentale modsigelser kulturene imellem. Kort sagt: hvad hvis nu rationaliteten *modsiges* det moderne projekt? Så bliver hele “anti-hade” lovgivningen et kun alt for sindrigt udtænkt selvmordsapparat.

Med rette har docent Gunnar Jervas ved det svenske forsvars forskningsanstalt (FOA) peget på faren ved denne, særlig i Sverige officielt udviklede, ideologi om, at modsætninger mellem indvandrere og værtsfolket blot er et “holdningsproblem”, som kan “informeres” (oplyses) bort. “Den logiske konsekvens af denne opfattelse er at ved hvert tegn på etniske modsætninger gribe til midler for oplysning mod racisme og fremmedhad”, fortsætter Jervas (s. 134f) og oplyser, at i Sverige har i årene 1985-95 otte sådanne kampagner fundet sted.

Målet er overalt i Europa tydeligvis en total opgivelse fra det oprindelige værtsfolks side af fortsat at være herrer i eget hus, men ikke desto mindre utvivlsomt den grundlæggende bestræbelse i de fleste “ligestillingsbestrebelse” i dag. Vi stilles

over for blot to muligheder: Enten at give efter med det gode eller med det onde.

Disse to alternativer synes også at være de eneste mulige, hvis ytringsfriheden skulle styres efter Det Danske Menneskerettighedscenters præmisser. I sin kommentar vedr. Folketingets retsudvalgs høring om 266b i 1994 understregede Centret behovet for politikeres “ansvarlige” omgang med ytringsfriheden: “Eksempler fra andre lande viser, at forekomsten af racistisk vold steg voldsomt efter at politikere propagerede eller implementerede politikker til begrænsning af indvandrere. For eksempel blev den racistiske vold intensiveret i Tyskland efter, at regeringen i sommeren åbnede op for den såkaldte asyldebat vedrørende den hidtil grundlovssikrede ret til asyl.” Derfor bør politikeres immunitet efter Centrets mening ophæves i forbindelse med overtrædelser af 266b - selv et blot verbalt nationalt selvforsvar bør altså ifølge menneskeretsideologien kriminaliseres.

Referencer

- Banakar, Reza: *Rättens dilemma. Om konflikthantering i ett mångkulturellt samhälle*. Scandinavian Studies in the Sociology of Law, Vol. III. Bokbox Förlag 1994.
- Ersbøll, Eva, Lene Larsen og Lars Adam Rehof: *Sådan anvendes konventionerne - en håndbog om fortolkning og klageveje*. Det Danske Center for Menneskerettigheder 1988.
- Germer, Peter: *Ytringsfrihedens væsen*. Juristforbundets forlag 1973.
- Hansen, Niels-Erik: *Beskyttelse mod racisme*. Det Danske Center for Menneskerettigheder 1994.
- Hvenegård-Lassen, Kirsten: *Grænseland. Minoriteter, rettigheder og den nationale idé*. Det Danske Center for Menneskerettigheder 1996.
- Jervas, Gunnar (red.): *Migrationsexplosionen. Bakgrund och alternativ till den felslagna flyktningpolitiken*. SNS Förlag 1995.
- Järvenpää, John: *Diskriminering, mångfald och demokrati. Svenska statens förhållningssätt till rasism, diskriminering och etnisk mångfald*. Utrykt afhandling fra Sociologiska Institutionen, Göteborgs Universitet 1997.
- Lerner, Natan: *Group Rights and Discrimination in International Law*. International Studies in Human Rights, Vol. 15. Martinus Nijhoff Publishers 1991.
- Miskowiak, Kristina: *Ytringsfrihed under ansvar*. Jurist- og Økonomforbundets Forlag 1998.

“Menneskeret” – som totalitært komplot

Af Bent Jacobsen

Hvad er folkestyrets ide? At folkets flertal via sine repræsentanter udformer de love der afgør hvilke pligter og rettigheder fælleskabets medlemmer skal have. Demokrati betyder blot flertalsstyre og indeholder absolut ingen utopisk, etisk eller moralsk forskrift.

I samme øjeblik folkeflertallet ikke længere selv kan afgøre hvad der ifølge lovgivningen skal være gældende pligter og rettigheder for landets retmæssige indbyggere, har det hjemmehørende folk mistet sin suverænitet – folkestyret er sat ud af kraft. For hvis en nation skal være ægte demokratisk, må folket til enhver tid selv kunne ændre lovenes pligter og rettigheder for landets borgere efter flertallets forgodtbefindende. Det er altså direkte antidemokratisk, hvis man udefra skal have dikteret hvilke rettigheder, man (især fremmede) skal have. Godt nok siger Grundloven, at lovgiverne ikke må lade sig binde af forskrifter fra vælgerne, men det er da tusindfold værre, at forræderiske lovgivere lader hele folket håndfæste og svinebinde af forskrifter dikteret udefra!

På samme måde kan intet af, hvad et folks loyale repræsentanter bestemmer, være gældende uden for landets grænser, altså ikke omfatte udlændinge eller fremmede. Når man ikke er kompetent til at pålægge hele menneskeheden pligter, kan man heller ikke tildele dem rettigheder, hverken nationalt eller internationalt. For udlændinge i Danmark kan et suverænt folk naturligvis fastlægge særlige regler, altså specielle regler for gæster. For i et folks fædreland kan lighed kun være ligheden mellem landsmænd.

Et suverænt folk i et ægte folkestyre vælger og bestemmer altså til enhver tid selv sine pligter og rettigheder ifølge lovene, og kan derfor aldrig godkende eller vedtage evigt gældende forud fastlagte normer herfor udefra – og kan derfor aldrig underskrive internationale konventioner – og dermed slavebinde sig selv.

Definitionen af, hvad der er godt og ondt, rigtigt og forkert, og dermed hvad der er ret og pligt, kan ingen uden guddommelig indsigt fastlægge definitivt, og af samme indlysende grund kan intet samfund godtage bindende forskrifter herfor, og aldrig anerkende endegyldige mål, som det skulle være determineret til. Ingen kan med rette fastlægge universelle regler herfor empirisk.

Da universelle regler altså ikke kan

fastslås og derfor ikke følges, må folket i enhver nation selv fastlægge egne regler, og alt andet ville iøvrigt være i grov modstrid med folkestyrets ide om demokrati og frihed, hvor folket er suverænt og med fædrelandsret.

Alle forsøg på at bruge givetvis vilkårligt fastlagte universelle regler inkvisitivt – som en slags internationalt farisæer-tyranni – mod suveræne folk, er altså det samme som at sætte demokratiet ud af kraft, og ingen institution i verden er kompetent til noget sådant. At gøre det alligevel gør udøverne til repræsentanter for totalitære eller imperialistiske holdninger.

At samfundet i et fædreland fastholder retten til at beskytte sit folks beståen samt skærme sin hjemmehørende kultur ved at holde sine grænser så lukkede og begrænsende som muligt, er aldeles ikke udtryk for en højreorienteret eller reaktionær holdning, men simpelthen en nødvendig overlevelsesholdning.

Opfundne rettigheder, der kun uretmæssigt kan gøres universelt gældende, og som soleklart favoriserer fremmed indtrængning i suveræne folkeslags fædrelande og dermed umyndiggør disse, er en trussel mod ethvert folks beståen – og skal derfor blankt afvises som havende forbryderiske formål for øje. Et totalitært komplot.

Spørgsmålet om, hvad der skal være pligter og rettigheder i ethvert samfund, må være afhængigt af mentalitet, historie, kulturmønstre og sædvaner i det pågældende samfund. Derfor må disse pligter og rettigheder for det første være begrænsede til kun at omfatte egne samfundsmedlemmer, og for det andet til enhver tid være helt pragmatisk bestemte. For som før sagt har ingen uden guddommelig indsigt kompetence til at fastlægge universelle og evigtgyldige regler. Derfor må vi blankt afvise dette amerikanske humbugprodukt, som netop er baseret på »mestertænkernes« storheds-vanvittige tankegang om det kommende utopiske tusindårsrige. Og så er utopien endda et kæmpebedrag, for det er nu helt klart, at de ensidige rettigheder i dette humbug ikke er målet i sig selv, men midlet til at gennemføre de »moderne« kosmopoliters mål – som er imperialismen i humanitær forklædning. Den nye totalitarismes hykleriske formål er at fratage de europæiske folk deres fædrelandsret, så er »rettighederne« tværtimod en af historiens største *forbrydelser*.

Nej til utopi i grundloven

Danmarks Riges Grundlov har altid været en ren forfatningslov, der udelukkende skulle sikre, at landet var et folkestyre, og folket tillige suverænt i sit eget land. Med god grund og i sund fornuft.

Det hedder en grundlov, fordi den sætter reglerne for, hvorledes de pligter og rettigheder, som står i alle andre love, vedtages.

Utopi, ideologi eller rettigheder hører ikke hjemme i en grundlov, men kun på politiske partiers programmer. Grundlovens eneste formål er at sikre demokratiet, der altså kun betyder flertalsstyre, og som i kraft af alle andre love sikrer rettigheder og medfører pligter for folket. Derfor må menneskerettighederne aldrig indsættes i grundloven som utopiske forskrifter, der skal slavebinde os – som krævet af globaliseringens forrædere – de der vil udslette os.

Menneskerettighederne er en overlagt folkeopløsende kosmopolitisk utopi, kun til fordel for fremmede indtrængere. Et snedigt komplot. At lægge dem ind i grundloven er at anbringe en bombe under eksistensen af det folk, hvis interesser den skulle varetage.

Eneste ændring man bør overveje er at styrke folkets suverænitet gennem langt flere folkeafstemninger om alle vigtigere love og derved styrke folkets mulighed for at hindre, at partipolitikerne sælger stadig mere ud af landets selvstændighed og tillige på forræderisk vis forærer landet til hæmningsløse fremmede folkeslag.

Den der ønsker at samle hele verden under ét eneste magtsystem – imperialisten – bruger den etniske opløsningspolitik som middel. De gjorde det i Romerriget og i Sovjet. Og nu i EU.

Det modsatte af en given form for ondskab er ikke nødvendigvis godhed – det kan lige så godt være en anden form for ondskab, der er lige så slem som den første ...

Den værste form for ondskab er den, der er maskeret som godhed. Og lægger man denne »godhed« ind i selve grundloven som overordnede forskriftsmæssige rettigheder for fremmede, har man det ultimative middel til den mest absolutte ondskab: At udrydde sit eget folk! Ikke øjeblikkelig fysisk, men ved langsom kvælning.

Kosmopoliternes ateismens fundamentalister, som med menneskerettighedernes hjernesvind har skabt en fanatisk gerningsreligion, hvorved de har gjort deres eget åndshovmod til gud ...

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Narkobande optrevet

Endnu en bande jugoslavisk-albanske narkosmuglere er "nedlagt" med arrestationen af to mænd, en makedoner og en jugoslaver, på hvis nedlagte gartneri i Nordsjælland politiet fandt godt 5 kg brun heroin samt 300.000 kr. Blandt de tidligere arresterede kan nævnes kosovo-albaneren Princ Dobroschi, der er mistænkt for narko- og våbenhandel på vegne af UCK, Kosovos tvivlsomme befrielseshær.

(Kilde: Berl. Tid. 4/3 00).

Plads til alle

Østre Landsret afviste i marts at udvise en iransk mand, som havde solgt ecstasy-piller. I Danmark bor nemlig "det meste" af hans familie, og han har "god kontakt" til sin lille dreng!

(Kilde: Berl. Tid. 15/3 00).

Set på en hoveddør i en opgang i Ishøj. Yderligere kommentarer er vist unødvendige.

Positiv særbehandling

Københavns Kommune lancerer projektet "Spydspidsen" for utilpassede unge fremmede. Med støtte fra Socialministeriet skal projektet på tre år skabe 100 praktikforløb pr. år for unge under 18 år. De unge vil modtage løn for deres ar-

bejde, og hvert enkelt job vil blive skræddersyet for den unge, der får tilknyttet en voksen "støtteperson".

Samme pysse-nyssen vil Social- og Sundhedsskolen i Roskilde praktisere, når den til sommer indfører et særligt "introduktionsår" til fremmede. Mange af dem falder nemlig fra i uddannelsesforløbet. Efter introduktionsåret skal eleverne have garanti for, at de har ret til en elevplads på social- og sundhedshjælperuddannelsen.

(Kilde: JP København 21 og 23/3 00).

Østjylland

Uniformerede retsbetjente

Uniformerede vagter skal øge sikkerheden for vidner i retssale i både Århus, Odense og København. Retten i Århus bliver således nu bemandet med en sådan vagt i forsøget på at lægge en dæmper på specielt udlændinge, der gennem de seneste år i tiltagende grad har skabt ballade i retsbygningen.

"Vi har oplevet, at folk hang ud af vores vinduer for at råbe til indsatte i arresten, og i et tilfælde blev et vidne, der angiveligt havde sagt noget 'forkert' i retten, slået ned på en af vores gange", beretter retspræsidenten i Århus.

(Kilde: Jyll.-Post. 30/3 00).

Over det hele

Finansminister ansætter etnisk kampagneleder

Finansminister Mogens Lykketoft vil ansætte en "etnisk kampagneleder", der skal få flere etniske minoriteter beskæftiget på de statslige arbejdspladser. Den nye kampagneleder skal føre en ambitiøs handlingsplan for etnisk ligestilling ud i livet. Planen skal skaffe tusinder af indvandrere job i staten, så sammensætningen af de ansatte der kommer til at svare til befolkningssammensætningen.

(Kilde: Socialdemokraten 2000 nr. 1 s. 28).

Somalier-familiesvindel

Syv af ti somaliere, som er gentestet før familiesammenføring i Danmark, har opgivet fejlagtige oplysninger om slægtskabet. Et af de groveste eksempler var en midaldrende mand med fuldskæg, som angav at være 11 år gammel! Antallet af afslag er fordoblet pga. testenes afsløringer,

som alligevel stadig er frivillige. Flere organisationer påstår at testene er et brud på "menneskerettighederne". I Norge er man da også først i vinter forsigtigt begyndt med dem. Testning af de første 750 personer koster her 5 mio. kr.

(Kilde: Aftenposten (Oslo) 29/12 99).

Ingen klodsmajorer og kanonkonger i denne omgang!

Som nævnt i Danskeren 1999 nr. 6 iværksatte Forsvaret i december måned en storstilet kampagne for at rekruttere officersemner blandt Danmarks etniske minoriteter. Og som lovet bringer vi her resultatet af det lutter landsskadelige eksperiment, der blandt andet indbefattede, at Forsvaret prøvede at charme sig ind hos ikke mindre end 140 indvandrerforeninger og -organisationer her i landet: 10 af de 140, der blev kontaktet, gav lyd fra sig, og fra disse 10 organisationer var der ikke én indvandrer, der meldte sig under Dannebrog!

Forsvaret, der jo ellers er vant til at se brunsværtede ansigter, giver imidlertid ikke op. Nu vil man se den ægte vare. Oberstløjtnant Storm, der er chef for Forsvarets værnepligt og rekruttering, kunne i den forbindelse meddele, at man vil genoptage angrebet til efteråret i år, hvor landets indvandrerorganisationer endnu engang vil blive bombarderet med rekrutteringspropaganda. Dette vil selvfølgelig også slå fejl, idet værneviljen over for "Det nye Fædreland" givetvis kan ligge på et meget lille sted hos langt de fleste af de "etniske minoriteter".

Men ikke kun Forsvaret virker som ramt af lattergas. Også den snakkesalige indvandrer-lokalpolitiker Hamid El-Mousti fantaserer i febevildelse i den anledning. Efter at have fået forelagt Forsvarets "dårlige" rekrutteringsresultat udtalte han den 16. april til Søndagsavisen, at han kunne forestille sig, at imamerne i dette lands moskeer begyndte at bede bønner for det danske forsvars-job for de hundredvis af bedende muslimer, der måtte være tilstede.

Samtidig udtalte Mousti, der jo er godt bekendt med den danske tankegang og folkesjæl, at "den signalværdi der er i uniformen, der skal forsvare fædrelandet, går lige ind i hjertet på Fru Jensen."

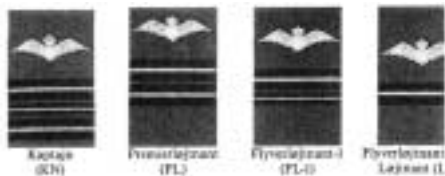
Ja, et og andet går så sandelig ind i hjertet på "Fru Jensen", hvis hun nogensinde skulle se indvandrerofficerer i dansk uniform!

Så imens indvandrerofficererne briller med deres fravær ved de væbnede styrker, og Forsvaret samler energi til endnu et propaganda-udfald, kan vi andre glæde os over, at ikke alle multi-kulti-pludder-

pladder-etniske fremstød går som de skulle.

Vi skulle i øvrigt hilse eventuelle håbefulde indvandrers-ansøgere til militæret fra flere af hinanden uafhængige militærfolk og sige, at det så absolut kun er fra officiel side, at man ønsker flere indvandrere i Forsvaret.

Lars Peter Larsen

Dagligdag under Besættelsen

“Berigelsen” er nu også nået til Lyngby Uddannelsescenter, hvor ti procent af eleverne har “en anden national baggrund end dansk”. I januar smed en elev med en sådan oprindelse en potteplante mod skolens direktør og slog ham en knytnæve i ansigtet. Skolens pedel beretter om indvandrerdrengene, at “en gang imellem kortslutter de, hvis de føler, de har fået krænket deres æresbegreber.” (Ekstra Bladet 1/2 00).

To andengenerationsindvandrere på 17 og 19 år overfaldt den 16. januar en tilfældig 19-årig mand i Hillerød og sparkede ham gentagne gange så hårdt i ansigtet, at han holdt op med at trække vejret i ambulancen på vej til hospitalet, men lægerne fik ham genoplivet. (Ekstra Bladet 17/1 00).

Den 5. februar blev Mogens Glistrup overspyttet af en “vred muhamedaner” på Københavns Hovedbanegård. Han fik også en knytnæve i øjet. (Ekstra Bladet 6/2 00).

Der hersker en nervøs stemning i Aalborg efter flere voldelige sammenstød mellem multietniske bander, især bestående af somaliere og arabere, berettede Nordjyske Stiftstidende 15/2 00. Politiet må sætte ekstra mandskab ind på at overvåge. Samme nervøse stemning herskede i København efter indvandreres knivstikkeri mod to rockere 13. februar. Hundredevis af unge indvandrere fra hele Sjælland havde samlet sig omkring Blågårds Plads for at forsvare gerningsmændene, hvis rockere skulle møde op for at hævne sig. Rockerne udsendte en forhandlingsdelegation anført af libaneseren Michel Saouma, præsident for Hells Angels på Fyn, der også var topforhandler, da det sidste sommer trak op til krig mellem kriminelle indvandrergrupper i Odense. (Ekstra Bladet 16/2 00).

En ung mand fra Cameroun blev i november udvist fra Danmark, men i flyet gik han amok og angreb personale og politi. Derfor kom han til Danmark igen for at blive idømt tre måneders fængsel, hvil-

ket svarede til hans varetægtsfængsling, så “i teorien” skal han udvises fra landet nu, hed i det JP København 16/2 00.

Pakistaneren Syed Rizvi blev 18. februar dømt for 23. gang, denne gang for overfald på fem kvindelige fængselsbetjente i Vestre Fængsel. Tidligere er han dømt for bl.a. voldtægt og overfald. For anden gang blev han nu dømt til udvisning fra Danmark - i fem år. Som om det ikke burde være permanent. (Ekstra Bladet 19/2 00).

Den 26. februar udbrændte en politibil totalt, da der blev sat ild til garageanlægget ved nærpoltistationen i Vollmose i Odense. Det skete kort efter, at politiet havde anholdt tre indvandrere, der lavede uro ved et diskotek i nærheden. (Ekstra Bladet 28/2 00).

På et københavnsk diskotek kom en 19-årig dansk dreng 4. marts op at skændes med tyrkere og makedonere. Han endte med en kniv i ryggen, der gav ham en perforeret lunge og stort blodtab. (Jyll.-Post. 5/3 00).

Den 15. marts begik en 22-årig tidligere straffet tyrker bankrøveri i Århus for at skaffe sig af med en spillegæld. (JP Århus 17/3 00).

Tåstrups muhamedanerbande udførte en af sine kampe mod os vantro sent om aftenen 15. marts. Denne gang gik det især ud over nogle brandmænd og det materiel, de havde med til at slukke en brand. Der kastedes flisesten og benyttedes Molotovcocktails. Politiet formodede, at det skyldtes, at banden var blevet forhindret i at få indflydelse på retsbehandlingen mod en af deres venner samme dag i Tåstrup ret. (JP København 17/3 00).

Gellerup og Hasle biblioteker i Århus planlægger fremover at lukke allerede kl. 15 pga. stadig chikane og uro udøvet af en gruppe koloniseratorer. Det oplyste JP Århus 16/3 00 - mindre end en uge efter, at netop bibliotekerne fik Århus Kommunes ligestillingspris for at sikre alle lige og fri adgang til information...

En 14-årig pige, der var ude for at omdele aviser nær Vollmose i Odense, blev tidligt den 18. marts truet med en kniv af en ung mørklødet udlænding på knallert. Pigen måtte følge med, og på en øde mark blev hun voldtaget af den mørklødede. Flere kvinder var tidligere på natten angiveligt blevet generet af den samme mand. (Ekstra Bladet 19/3 00).

Et nyt usikkerhedsmoment er dukket op i trafikken: Århus politi stoppede 17. marts en tydelig påvirket somalisk bilist, som tyggede det euforiserende stof khat, der er meget brugt i Muhamedanien. (Århus Stiftstidende 18/3 00).

En gruppe på 10-15 unge udlændinge

hærgede natten til 18. marts Århus midtby ved bl.a. at smadre butiksruder. Politiet forsøgte forgæves at finde gruppen. (JP Århus 19/3 00).

Store Magleby Netto på Amager blev 19. marts frarøvet 200.000 kr af en mand med nylonstrømpe over hovedet, som talte et “gebrokkent dansk”. (Amager Bladet 21/3 00).

Tre kvindelige fængselsbetjente blev 22. marts overmandet og banket af to asylsøgere i retten i Hillerød. Asylsøgerne stak af men blev pågrebet. Betjentene måtte behandles på skadestuen. (DR tekst-tv 22/3 00).

En 26-årig pakistaner blev 22. marts fængslet i 27 dage efter tidligere at være flygtet fra fængslet. Han udgav sig for at være kioskejer i kvarteret og bad på det grundlag mange beboere om at låne 500 kr. En lang række personer lod sig fuppe, men de så aldrig manden igen. Hans bedragerier foregik over det meste af Stor-københavn. (JP København 23/3 00).

Flere medier viderebragte 25. marts Verdenssundhedsorganisationens advarsel om, at en “super dødelig” tuberkulose-bakterie er ved at sprede sig globalt. Den stammer fra u-landene, men spredes med immigration til Vesten. I Danmark er tuberkulose-ramte i alt overvejende grad somaliere o.lign.: To ud af tre, som er smittede, er udlændinge eller børn af udlændinge, rapporterede allerede DR tekst-tv 24/11 97.

I de seneste måneder er antallet af tricktyverier begået især af fremmede eksploderet. Kynismen kender ingen grænser. Den 27. marts faldt en 87-årig københavner således i snak med en ham ukendt mand ved et busstoppested. Han fik givet sin adresse og fortalte, at han var på vej til at besøge sin døende hustru. Dagen efter ringer en kvinde på hos den 87-årige, som sidder og er ved at bringe orden i sin nu afdøde hustrus pengesager. Kvinden hævder at komme fra hospitalet for at hjælpe ham. Hun lokker manden ud i køkkenet, og imens sniger en gruppe medsammensvorne sig ind og stjæler 40.000 kr, der ligger fremme. En nabo blev dog mistænksom ved de mange fremmede i opgangen, har tilkaldt politiet, så dagen efter kan fem tidligere straffede sigøjnere sigtes under et til tider tumultagtigt retsmøde. (Berl. Tid. 30/3 00).

Et lignende groft tricktyveri fra Skovlunde kan nævnes: To sydlandske mænd holdt en 80-årig kvinde i kvælertag, og mens de gennemsøgte hendes lejlighed for kontanter, beroligede de den halvkvale svage kvinde med ordene: “Bare slap af, vi vil kun ha’ dine penge.” (Berl. Tid. 7/4 00).

Vold mod de ansatte i DSB udført af især unge fremmede er et stærkt voksende

problem, rapporterede JP København 5/4 00. Siden 1994 er antallet af anmeldte overgreb steget fra 4 til 28 i 1999. De ansatte bliver desuden i stigende grad udsat for psykisk terror, der ikke fører til anmeldelse. Det gennemgående problem er ifølge de ansatte, at de fremmede ikke har respekt for dem. Det går især ud over kvinderne, og volden er blevet hårdere. Som følge heraf er bemanningen i de hårdest ramte områder (S-tog og kystbanen) sat op, billetsalg er blevet lukket, og der er planer om at indkøbe overfaldsalarmer.

En Brugs i Hvidovre blev berøvet for 50.000 kr. den 2. april. To andengenerationsindvandrere blev få dage senere arresteret for røveriet, da de brugte unormalt mange penge på et hotel i Glostrup. Den ene er nu også anklaget for et røveri i samme butik et par uger forinden.

Da en ansat i en Netto-butik i Hvidovre 6. april opdagede, at en somalisk asylsøger havde stjålet fra butikken, greb han fat i ham ved kassen. Somalieren slog ud efter den ansatte, som måtte på skadestuen. (Hvidovre Avis 12/4 00).

Et bandesammenstød mellem to grupper af libanesere ved Hundige kostede næsten en ung koloniasator livet, da han på 60-års dagen for Danmarks første besættelse blev stukket af en kniv nær hjertet. En anden fik overfladiske knivstik. Samme dag måtte en betjent affyre varselsskud for at sprede en hob, der ville befri en anholdt somalisk hash-ryger på spillestedet Voxhall i Århus. Somalieren startede det hele ved at gå amok, lange en betjent en knytnæve i ansigtet og slå og sparke vildt omkring sig. Yderligere to somaliere og en "dansker" blev anholdt under optøjerne. (Ekstra Bladet 10/4 00).

På Dronningens fødselsdag kom den indre by i Esbjerg til at ligne en krigszone efter sammenstød mellem unge fremmede, danskere og politiet. Tyve unge blev kvæstet, politiet blev bombarderet med brosten og Molotovcocktails, og to politibiler blev smadret. (TV2 16/4 00).

En gruppe andengenerationsindvandre-re havde 20. april sat ild i nogle affaldscontainere, skraldespande og i markisen på en butik på Amager. De havde samlet dynger af sten til at møde politiet og brandvæsenet. (Amager Bladet 26/4 00).

En håndfuld unge "nydanskere" overfaldt natten til 21. april en række forbigående på Strøget i København. Ofrene blev holdt fast, mens banden forsøgte at gennemrode deres lommes, men hver gang blev røverne forhindret i deres gerning af andre forbigående. En 15-årig blev den følgende dag fængslet for deltagelse i røveriforsøgene. (DR tekst-tv 21/4 00).

23. april mødtes en gruppe tyrkere og

en gruppe somaliere, som var uvenner, tilfældigt hinanden ved Viby Torv ved Århus. Tyrkerne fulgte efter somalierne, og da de steg ud af deres bil affyrede en af de tyrkiske mænd 18 skud mod dem, dog uden at ramme. Heller ingen danskere blev ramt - denne gang. (DR tekst-tv 24/4 00).

En 19-årig kvinde kunne 29. april ikke finde en taxi ved Rådhuspladsen i København, men en tyrkisk mandlig bilist tilbød hende at køre for 50 kr. Manden udsatte hende imidlertid for alvorlig seksuel overlast og rev hendes tøj i stykker, inden det lykkedes hende at stikke af. (Berl. Tid. 1/5 00). Samme dag gik en 25-årig mand

fra muslim-republikken Aserbajdsjan ifølge samme avis amok på grænse-politistationen i Rødbyhavn. Han var blevet arresteret, fordi han ikke havde papirer på sig, og i raseri stak han en politiassistent et knytnæveslag, så han flækkede en læbe.

Det er åbenbart danskernes skyld, når de fremmede ikke får det, som de vil have det. Samme morale blev draget af en undersøgelse offentliggjort 2. maj af analysevirksomheden Catinét: Årsagen til, at de etniske minoriteter i Danmark er langt mere fundamentalistiske end i hjemlandet er, at vi ikke tilbyder dem noget "netværk" og giver dem "dårlig integration"!

Verden Rundt

Norge

Moské-råb i Oslo

Efter en ansøgning fra "World Islamic Mission" vedtog et flertal i Bydelsrådet i Gamle Oslo-bydelen 28. marts at give muslimerne lov til at kalde til fredagsbøn fra deres moské, som er udstyret med to prangende minareter. Kun Fremskridtspartiets repræsentanter og en enkelt repræsentant fra partiet Højre stemte imod.

Oslos biskop er en af de varme tilhængere af tilladelsen, som for ham er et spørgsmål om "religionsfrihed". For at give det hele et afbalanceret præg fik det norske hedningesamfund samtidig lov til at kalde til møde med råbet "Gud eksisterer ikke".

Hvem mon er stærkest i det lange løb: Allah eller den ikke-eksisterende gud?

(Kilde: Kristeligt Dagblad 30/3 00).

Indvandrere i det centrale magtapparat

Nuværende statsminister Jens Stoltenberg erklærede i januar, at efter arbejdernes og kvindernes indtagelse af magtpositionerne i samfundet er turen nu kommet til indvandrerne, som snarest skal have magt og indflydelse. "Jeg vil absolut at indvandrere skal have en plads i regeringen og Stortinget, men jeg tror at kvotering vil føre til mere fremmedfrygt", udtalte Stoltenberg på et partimøde.

(Kilde: Dagbladet 30/1 00).

Muslimer hverves til forsvaret

Oberstløjtnant Tormod Berger leder gennemførelsen af "Handlingsplan for økt rekruttering av personer med innvandrerbakgrunn til Forsvaret". Et af tiltagene i handlingsplanen er at bruge forsamlingen

efter fredagsbønnen i stormoskeen i Oslo til at rekruttere officerer og civilt ansatte.

Herimod indvender stortingsmedlem Per Ove Width fra Fremskridtspartiet, at Forsvarets Overkommando snarere burde bruge sine ressourcer på at henvende sig til norsk ungdom i stedet for at gå til bønemøder. Han mener, at muslimerne udgør en sikkerhedsrisiko, idet han bl.a. henviser til imam Nehmat Ali Bukharis ord om, at muslimer ikke kan slås mod andre muslimer.

(Kilde: Dagbladet 31/1 00).

Frankrig

2. og 3. generation radikaliseres

I den store muslimske indvandrerbefolkning i Frankrig synes forældregenerationen ofte at være bedre integreret end de unge, der er født i landet. Undersøgelser afslører, at unge adspurgte har anført tilhørsforholdet til islam, når de skulle gøre rede for deres identitet; de henviste ikke til det nationale tilhørsforhold. Selvfølgelig får værtssamfundets "afvisende" holdning skylden!

(Kilde: Kristeligt Dagblad 21/3 00).

Tyskland

Flere fremmede i politiet

Flere tyske delstater bestræber sig for at få flere fremmede i politiet. Man håber at få nytte af sprogkundskaberne og den "større fortrolighed med fremmede kulturer". Ved at sætte de etniske betjente i tjeneste i kvarterer med store udlændingeandele skal "situationen afspændes".

Berlins politi har forstærket sit hverv-

ning over for de fremmede i år, hvor der i dag blot er 100 fremmede betjente ud af 26.000, ligesom der i dag kun er ca. 60 udlændinge blandt de 45.000 betjente i delstaten Nordrhein-Westfalen.

(Kilde: Junge Freiheit 7/4 00).

Storbritannien

“Investeringer” i asylsektoren

For at få bugt med puklen på 102.000 asylsøgere under sagsbehandling er mængden af dommere i den britiske asylsektor netop blevet fordoblet. Desuden indvies i sommer et nyt stort landsdækkende administrationscenter med 300 nye ansatte udelukkende i nævnte sektor. De nye tiltag koster 10 mio. pund, som kommer oven i sidste års ekstraomkostninger på 23 mio. pund. Ambitionen er at nå 24.000 høringer i asylsager pr. år i stedet for nu kun 8.000. Vel at mærke kom der alene sidste år 71.000 asylsøgere til landet. Med rette kritiserer de konservatives leder William Hague regeringen for, at hele systemet er ved at kollapse under den massive indstrømning. I Storbritannien må asylsøgere vel at mærke ikke selv vælge, hvilket center de vil bo i, og de får ingen kontanter, kun logi, kost og tøj.

(Kilde: The Times 11/4 00).

Holland

Hollandsk medietyranni

For nyligt sendte DR2 en udsendelse fra Holland, hvor medierne, som det så smukt hed i indledningen, “i snart tyve år har dannet fælles front mod højreekstremismen”. Selv om programmet var præget af de almindelige fraser og fordomme, gav det alligevel et uhyggeligt billede af den nederlandske journaliststands despekt for demokratiet, hvorfor jeg her vil levere en kort omtale.

For atten år siden blev det etablerede Holland rystet i sin grundvold, da politikerne Janmaat fra det højrenationalistiske Centrum Democraten blev valgt ind i parlamentet. Valget udløste desperation i de hollandske mediekredse, hvor man straks gav sig til at drøfte forskellige strategier til bekæmpelse af højreorienteredes fremgang. Officielt nåede pressen ikke frem til nogen fælles overenskomst, men reelt førte diskussionen til en total boykot af det indvandringskritiske parti, som fik forment adgang til alle medier. Da CD efter en demonstration indkaldte til pressekonference, mødte der ingen journalister op, og partiets politikere blev udelukket fra at komme til orde i den politiske debat. Den

journalistiske grundholdning bag aktionen, der ikke ligefrem præges af hæderlighed og objektivitet, udtrykkes på følgende måde af en repræsentant fra den nederlandske medie verden: “Hvis man fortier dem, eksisterer de ikke. Hvis de ikke eksisterer i medierne, eksisterer de ikke”. Fra den generelle boykot kunne der imidlertid tolereres enkelte undvigelser, for som Coen Van Zwol ved NRC Handelsblad udtaler til DR2: “Jeg må indrømme, at vi kun bringer det, hvis de siger noget vildt ubegavet”. Altså omfattende blokade med enkelte “ubegavede” undtagelser. Som forsvar for denne stærkt kritisable adfærd, der under normale forhold ville få enhver anstændig samfundsborger til at råbe vagt i gevær, leveres selvfølgelig de gammelkendte bravader om bekæmpelsen af de farlige “racister”. “Vi ønsker ikke, at dette parti skal vokse sig stort. Så enkelt er det” udtaler nævnte Van Zwol med en slet skjult undertone af diktatorisk arrogance, og med mediefolkene således placeret som politiske overdommere helliger målet alle midler. Samme journalist ytrer meget karakteristisk: “Jeg er ikke valgt til parlamentet. Jeg træffer mine egne beslutninger. Jeg dikterer selv min smag. Vi skal ikke være demokratiske. Vi er en forretning, en avis”. Så enkelt er dét! CD’s formand beskriver resultatet af mediernes aktion: “De skrev intet, år efter år om hvad vi laver i parlamentet eller uden for parlamentet. De skrev intet. Så den brede offentlighed sagde: Vi læser aldrig om jer, I udretter intet, og det var selvfølgelig, hvad de ønskede at opnå”. Med rette konstaterer han, at den nederlandske presse opførte sig helt på linje med tidligere tiders sovjetiske arbejdskammerater. Denne chikane varede vel og mærket i årevis, hvorunder det kun lykkedes CD at bryde blokaden en to-tre gange med omtrent fire års mellemrum. Hver gang lykkedes det for partiet at skabe en tilstrækkeligt sensationel nyhed, hvormed man kunne presse medierne på deres trods alt ømmeste punkt - pengepungen. F.eks. vakte det stor furore, da Janmaat kunne byde Jean-Marie Le Pen velkommen i Holland. Problemerne med masseimmigration og multikulturalisme blev imidlertid ikke reduceret af journalisternes manglende sanddruhed, hvorfor flere og flere vælgere med tiden fandt frem til partiet, som ved lovhjælp var garanteret en valgudsendelse på lige fod med alle andre på hollandsk tv. Derfor besluttede medierne sig omkring 1994 til at skifte strategi for nu direkte at ødelægge partiet gennem massiv negativ overeksponering. Tre journalister meldte sig ind i partiet under falsk identitet, hvilket bevirkede, at det i følge den enes eget udsagn lykkedes at afdække

“en skjult dagsorden, som gik ud på at indsamle våben beregnet på snigmord”. Samtidig blev det afsløret, at et fremtrædende partimedlem i 70’erne havde været med til at sætte ild på forskellige flygtningelejre, hvilket han senere blev idømt seks års fængsel for. Disse oplysninger blev bragt på landsdækkende tv i dagene inden parlamentsvalget, hvilket bevirkede, at partiet, der havde stået til at otte-doble sit mandat og opnå tolv mandater i parlamentet, blev stærkt reduceret og ad åre blev sat uden for al politisk indflydelse. I dag har partiet omkring 150-200 medlemmer.

I spørgsmålet om hvor store dele af partiet, der har været indblandet i disse lyssky aktiviteter, er jeg ikke den rette til at dømme. Sagens kerne er da heller ikke det specifikke parti og dets konkrete metoder, men derimod de nederlandske mediers beskæmmende arrogance og direkte udtalte afsky for alle traditionelle journalistiske dyder. Den skræmmende brug af politisk censur og bevidst manipulation kombineret med despekten for demokratiet er mildest talt alarmende. I dette perspektiv er ligegyldigt, om Centrum Democraten har rummet så og så mange brodnere. Metoderne var blevet anvendt under alle omstændigheder, og de hollandske medier er stadig hermetisk lukkede for enhver form for “højreradikal” systemkritik. Nu vil nogen måske påpege, at de hollandske forhold er særlig graverende (jf. Danskeren nr. 4, 1999), men vi må hele tiden huske, at tilsvarende tendenser kendes fra hele Europa, hvorfor vi bør studere metoderne indgående for med så meget desto større indsigt at kunne være på vagt over for lignende antidemokratiske tiltag, som i disse år truer med at trække Europa mod totalitarismens mørke.

Mads Kierkegaard Otto

Vesteuropa

Kamp mod “indirekte” diskriminering

I marts krævede EU-kommissæren for sociale forhold, Anna Diamantopoulou, at medlemslandene vedtager en fælles “antidiskriminerings-pakke”. Fremover skal ikke kun angivelig direkte diskriminering, men også “middelbar diskriminering” rammes. Herved forstås kommissionen “tilsyneladende neutrale forskrifter, kriterier eller procedurer”, der ifølge deres væsen er egnet til at behandle bestemte personer eller persongrupper ufordelagtigt af racemæssige, religiøse, seksuelle, etniske eller kropslige grunde.

Mens det for en nøgtern betragtning er for lidt kompetence, der er årsag til ulands-

menneskers større arbejdsløshed i Europa, kan enhver nok så indirekte årsag altså nu udpeges som den egentlige skyldige i "racismen" i Europa, der i verdenspolitisk og historisk perspektiv ellers har udvist en eksempelvis åbenhed for udefra kommende.

Asylbølge i 1999

Asylsøgere væltede ind i Europa i 1999 i langt større antal end året før. Stigningen var på 19% til 437.400, altså tæt på 1/2 mio. Når det huskes, at der ud over de registrerede også kommer en mængde uregistrerede "illegale", er det faktiske antal formodentlig langt over den halve mio.

Tyskland toppede fortsat med det højeste antal asylansøgninger, 95.300. Storbritannien fulgte lige efter med 91.400. Det lille Svejts fik ikke mindre end 46.100.

Efter folketal kom ikke underligt de helt små lande i spidsen. Lichtenstein "vandt" med 16,3 asylansøgere pr. 1.000 indbyggere, fulgt af Luxembourg med 6,8 og Svejts med 6,5. Portugal bundede med 0,03% af sin samlede befolkning eller mindre end 1/3 af det europæiske gennemsnit - tankevækkende i betragtning af landets heltemodige førerskab i den moralske mobning af det "fremmedfjendske" Østrig!

(Kilde: Refugees udg. af UNHCR nr. 118, 2000, s. 28).

Ungarn

Afvisning af fremmedimport

Med Ungarns nuværende fødselstal vil befolkningen svinde fra 10 mio. i dag til 8 mio. i år 2050. Derfor har regeringen opstillet tre alternative løsninger: 1) Øjeblikkelig import af 1 mio. udlændinge og en årlig indstrømning på 10.000. 2) En årlig indstrømning på 50.000 udlændinge. 3) At ungariske kvinder får 2,5 børn i gennemsnit (i stedet for som nu 1,3) kombineret med en årlig indstrømning på 20.000 udlændinge.

Imidlertid synes alle planer at strande på folkets mening: 38% af ungarerne vil ifølge en opinionmåling fra februar overhovedet ikke have nogen fremmede til landet. Det er en stigning fra blot 15% i 1992 og 26% i 1999. I Ungarn bor der i dag ifølge de officielle statistikker kun 65.000 udlændinge i landet - dog får mellem 3.000 og 10.000 hvert år statsborgerskab.

(Kilde: Junge Freiheit 24/3 00).

Kroatien

Kroatiens serbiske flygtninge

Det er bekendt, hvorledes Kroatiens amerikansk støttede offensiver i midten af 1990'erne forjog serbere i hundredtusindvis fra deres bosteder gennem århundre-

der i Krajina og Slavonien, som indgik i den nye selvstændige stat Kroatien (se Danskeren 1999 nr. 6 side 17).

Kroatien har under den nylig afdøde præsident Tudjman's styre vist sig yderst utilbøjelig til at lade disse serbiske flygtninge vende tilbage til deres hjem. Den nye præsident og regering har vist tegn på at være mindre ubøjelige, i hvert fald efter deres valgkampagner at dømmes, men det kniber åbenbart med at få de pæne ord omsat til handlinger.

De nvalgte synes dog principielt at godkende alle flygtninges ret til at vende hjem, uanset om de er flygtet fra selve Kroatien eller fra Bosnien-Herzegovina. Nogle diskriminerende love, som hidtil effektivt har hindret flygtningenes tilbagevenden skal dog først ophæves.

Det er store tal, det drejer sig om. 280.000 serbere fra Kroatien og Bosnien skønnes stadig at opholde sig i Forbundsrepublikken Jugoslavien, til dels under meget miserable forhold. Fremtiden må vise, om Kroatiens holdning er blevet virkeligt ændret under dets nye styre.

(Kilde: Refugees udg. af UNHCR nr. 118, 2000 s.29).

Israel

Hjemsendelse mulig

I marts 1998 erklærede den israelske arbejdsminister Eli Jischai, at "antallet af fremmedarbejdere frem til 2005 skal sænkes med 90 procent", fordi "infiltrationen af ikke-jødiske indvandrere skaber mange sociale problemer", og "fremmedarbejderne udgør en tidsindstillet bombe". For at virkeliggøre planen blev der taget hårdt fat. En bredviftet udsendelsesaktion af illegale fremmedarbejdere blev iværksat i oktober 1998. Kontrolgrupper fra arbejds- og indenrigsministeriet mødte uanmeldt op på arbejdspladser for at kontrollere identitetspapirer. De fremmedarbejdere, som ikke havde deres papirer i orden, blev bragt til den centrale opsamlingslejr Ma'asisyahu, hvor de i to-tre dage måtte vente på at blive tvangsreturneret til hjemlandet.

Israels herhjemme lidet omtalte konsekvente udvisningspolitik dokumenterer endnu engang muligheden af massehjemsendelser uden de internationale protester, europæerne frygter (og som de selv - foranlediget af bl.a. Israel - har sat i værk over for det langt mildere Østrig).

(Kilde: Israel Nachrichten 27/3 og 2/10 98).

Namibia

Racisme mod hvide

I det siden 1990 selvstændige Namibia

(tidl. Tysk Sydvestafrika) bor der stadig 30.000 af tysk afstamning. På trods af, at deres forfædre kom til landet i forrige århundrede, betegner Namibias præsident Sam Nujoma dem stadig som "kolonister". Han førte sin seneste valgkamp med "udlændingefjendtlige" paroler rettet mod tyskerne (skønt de fleste har namibisk pas). Den tyske landmand Reinhard Friedrich, hvis forfædre kom til Namibia i 1868, udtrykker bekymring: "Ikke så få regeringspolitikere har tilbragt det meste af deres tid i Angola. Og vi, der altid har levet her, vil de nu smide ud." En lov har eksproprieret mange af de hvides landbrug til sorte, der imidlertid i løbet af få år kører landbruget i sænk og gør jorden udyrkelig. Så nu må de atter være arbejdere hos hvide landmænd. En kendt tysk 68'er, Walter Theile, der af eventyrlyst blev landmand i Namibia, beretter, hvordan man ligesom over for små børn må forklare de sorte alting og hele tiden holde øje med dem. Hans ideologiske verdensbillede er brudt sammen, og hans erfaring har sikkert efter mange af hans gamle medkæmperes begrebsverden gjort ham til "racist". Racismen i praksis i Namibia kan de sorte dog altså godt klare selv.

(Kilde: Junge Freiheit 24/12 99).

Sydafrika

Film med "fordomme" mærkes

I Sydafrika er det nu ikke længere nok at advare forbrugere mod film og spil med vold og sex. Den sydafrikanske komite for kontrol med film, "The Film and Publications Board", har tilføjet en ny kategori til advarslerne: Politisk korrekthed. For fremtiden skal film, der viser fordomme eller stereotyper, når det gælder race, religion, køn eller etnisk oprindelse, mærkes. Det kan betyde, at film, der er mærket med P for prejudice (fordomme), kan blive forbudt for mindreårige.

Mon der ikke her er en idé for EU-observatoriet mod racisme at kopiere?

(Kilde: Kristeligt Dagblad 21/3 00).

Apartheid igen

Siden Nelson Mandelas magtovertagelse i 1994 er 570 hvide farmere blevet myrdet; 2421 gårde er blevet overfaldet, ligesom det nu sker i Zimbabwe. Alene i marts sidste år blev 96 myrdet (i januar og februar var tallene henhv. 59 og 73) Mordene er usædvanligt brutale: Morderne kommer om aftenen og bliver til om morgenen. De voldtager kvinderne. lemlæster kvæget for endelig efter langvarig bestialsk tortur at myrde familiefaderen.

Regeringen synes ude af stand eller

uvillig til at tage sig af hændelserne. Som lederen af det sydafrikanske farmer-forbund udtrykker det: "Morderne føler sig ikke truet, vore medlemmer, farmerne, lever i dag i angst."

Men ingen kriminelle i Sydafrika har i dag grund til at frygte politiet synderligt. Af de 65 mord dagligt (1998) opklares kun få. Alene i regerings-provinsen Gauteng begås hver måned 500 mord.

Det er dog kun mod de hvide boere, at terroren synes at have regeringens sympati. Mange føler i dag ANC-talsmanden Peter Mokabas kampråb: "Kill the farmer. Kill the Boer". Mandelas efterfølger Mbeki har også udtalt sig alt andet end forsonligt. Tværtimod blev han for nylig særlig hyldet, da han i en tale erklærede, at der i Sydafrika var "for megen forsonlighed". Højdepunktet i talen var dog hans ord: "Afrikaner kan kun den være, som er sort". Ifølge Mbekis nære medarbejder Thobeka Mda er det "arrogant, anmasende og latterligt", at de sorte skal betegne hvide som afrikanere. "De hvide sydafrikanere er europæere", lyder hendes konklusion.

Siden Mandelas magtovertagelse har 1 mio. hvide da også forladt Sydafrika. Alting forfalder under det nye "antiracistiske" styre, som med positiv særbehandling næsten kun ansætter sorte på universiteterne og næsten kun giver sorte studenter adgang. I alle væsentlige institutioner m.v. besætter det "demografiske flertal" stillingerne. Hvide lærere afskediges og erstattes med sorte osv.

De 100 største byer og kommuner i landet er gået bankerot, og sydafrikanske firmaer flytter i stigende antal til udlandet. Alene sidste år kostede konkurser 50 mia. rand. Statsgælden er mere end fordoblet, og valutaen har mistet 80% af sin værdi siden 1994. Derimod er den nye "demokratiske" elite blevet multimillionærer. Da Mandela i 1996 blev skilt, angav han således sin privatformue til 40 mio. rand (ca. 60 mio. kr.). En anden ANC-leder, Tokyo Sexwale, besidder i dag 34% af aktiverne i Gem Diamond Mining Corp., og en kommunistisk fagforeningsleder, Shilowa, fremviser stolt sine cigarer, der koster mere pr. stk. end en sort arbejders månedsløn.

(Kilde: Junge Freiheit 17/9 99).

jævnt hen behandler elendigt" - som om nogen persongruppe i verdenshistorien simpelthen blot har fået og fået som dem. Næppe ét ord om de fremmedes kriminalitet, snyd og foragt for dansk kultur, men derimod skadefro udfald mod danskerne, såsom at "vi pæredanske har mere end godt af, at der sættes spørgsmålstejn ved indgroede vaner og forestillinger." At der bliver dét, kan ingen dog benægte - se blot på statistikken for voldtægter og gadevold!

Der siges i bogen mange kloge ting om det uholdbare ved kravet om grænseløshed og absolut frihed og den deraf følgende infantilitet, som fx har gjort Bubber til forbillede i stedet for Holger Danske. Schultz Jørgensen pointerer også tiltrængt, at selv om nationalstaten er "konstrueret", kunne "projektet" kun lykkes, fordi det havde en forudgiven kulturel homogenitet at bygge på. Men han, der taler så meget om elitens arrogance, fortsætter så, at den ønskede fælles samtale ikke har noget at gøre med "en patetisk dyrkelse af guldaldermalerier og korsstingsbroderi endsige ideen om fædrelandet, men som en demokratisk besindelse på, at der kan ligge solidariske og demokratiske værdier i ideen om den nationale, også for dem hvis fædre slet ikke boede her." Som ideen om fædrelandet reduceres ad absurdum vrænger Schultz Jørgensen også over princippet, at stater har retten til uindskrænket råderet over "eget" territorium (hans gåseøjne) - han tager altså parti mod den vigtigste anstødssten for den moderne grænseløshed.

I globaliseringens ideologi indgår en skelnen mellem to befolkningsgrupper: dem, der forstår at leve af og med informationsteknologien, som "symbolanalytikere", og dem der derefter kun er til besvær. Men hvad nu, hvis det er den internationale elite, der er til besvær for det menige folk, som måske blot foretrækker et kontemplativt liv for højere værdier end kosmopolittens ræs efter magt, penge, status og "udvikling" som illusion? For kerneværdierne i livet, hvor det traditionelle fællesskab og minder er vigtigste meningsbærere, er der intet "ufravigeligt" behov for den slåen porten på vid gab, som Schultz Jørgensen intet middel har imod.

Nej, en ægte systemkritiker er som Ole Hyltoft, der fx i sin fremragende JP-kronik 18/2 00 "Al magt til de nedladende" netop satte holdningen til antallet af indvandrere i Danmark som dét kriterium, der får vandene til at skilles. At det ikke er en Hyltoft men en ufarlig Schultz Jørgensen, der udråbes som den store besinder på fællesskabets og grænsernes nødvendighed, viser, hvor frygtelig langt vi er kommet ud.

Peter Neerup Buhl

Bøger og tidsskrifter

"Kritik" uden alternativ

**Kresten Schultz Jørgensen:
De nye barbarer - en bog om
det grænseløse Danmark.
(Forlaget Fremad, 2000.
149 sider. 198 kr.).**

Den unge chefredaktør på Aktuelt skulle her ifølge alle medier nærmest på epokegørende vis imødegå globaliseringen og det arrogante meningsdiktatur, som i disse år tromler de traditionelle fællesskaber ned og skaber kulturløse nye barbarer. Men hvad viser hans "alternativ" sig at være? "Et fællesskab, der er nøjagtigt så rummeligt, som den moderne verden ufravigeligt kræver." Dermed er jo endnu intet sagt, for hvilken rummelighed kræver den moderne verden præcis? Schultz Jørgensens mening herom antydes af hans reference til det nationale "i dets mest frastødende fremtoning, når hadefulde danskere uden stort grundlag retter våbnene mod landets etniske minoriteter, fordi alene *anderledesheden* antages at være et

problem." Og den historieløshed som årsag til mangel på fællesskab, som Schultz Jørgensen beklager, afslører han selv med proportionsløst at tale om nødvendigheden af "historier" som erstatning for den traditionelle Danmarkshistorie: "Historier, der faktisk ikke kræver nogen homogen, altomfattende nationalisme for at kunne fortælles; tværtimod. Vi har før talt mange sprog i Danmark, ligesom landet i sin helhed har levet godt med mange forskellige kulturelle loyaliteter - samtidig."

Dermed er man jo tilbage i den velkendte gænge: Danmark har altid været et indvandrerland, er "konstrueret" en gang i det forrige århundrede, og helstaten (der førte til 1864) er nærmest et eksempel til efterfølgelse. Schultz Jørgensens indrømmelser over for indvandringskritikere - "det store korps af usikre, angstfyldte danskere" - strækker sig i realiteten blot til, at det medgives, at de ikke er "racister" - men det indrømmer jo selv Klaus Rothstein, at vi ikke er.

Forfatteren understreger udtrykkeligt, at det ikke er hans ærinde "at argumentere for, at indvandringen til Danmark skal standses, eller at vi som danskere bør holde os ude af EU. Tværtimod." Ifølge eget udsagn retter hans sympati sig primært mod vore "nye medborgere, som vi

Indvandring ingen løsning

Paul Wallace:
Alderdommedag.
(JP Bøger, 2000. 268 sider.
296 kr.).

Danskeren har tidligere behandlet problemet med Vestens aldrende befolkning i bl.a. 1999 nr. 1 s. 18, nr. 2 s. 19, nr. 3 s. 8, nr. 4 s. 3-4, nr. 6 s. 25 og 2000 nr. 2 s. 22-23. Konklusionen var da, at indvandring ikke letter forsørgerbyrden - snarere tværtimod. Denne opfattelse ændres ikke af Wallace's bog. Som han skriver, ville det kræve "ufatteligt mange tilflyttere" for at løse aldringsproblemet - nogle vurderinger taler om en tidobing af den nuværende indvandring.

En højere tilstrømning vil desuden skulle fastholdes uendeligt: "De nye immigranter, der ankom i 1990'erne, vil selv ældes lige så forudsigeligt som den eksisterende befolkning. Så uden en betydelig, langsigtet, øget fødselsfrekvens vil indvandrerne også med tiden blive en byrde." Ud over de politiske konflikter, der allerede er forårsaget af det nuværende indvandringsniveau, nævner Wallace også andre ulemper ved at forlade sig på indvandret arbejdskraft: Selv om nyankomne øger antallet af erhvervsaktive, er de generelt dårligere uddannede og står med bl.a. sprogproblemer. Den øgede, effektive arbejdsstyrke "ville derfor reelt formindskes".

Alligevel hedder det senere i bogen, at indvandring er "et demografisk redskab til at afbøde aldersproblemets alvorligste konsekvenser i den nære fremtid" - man bemærker forbeholdene. Men, tilføjes det endda, "at skabe et ægte multietnisk samfund er en kolossal udfordring."

Trods disse rationelle indsigter ligger Wallace alligevel lidt under for den herskende historiske determinisme med snak om, at vi er i færd med at bevæge os mod et "multietnisk regnbuesamfund" o.lign. Defaitismen i de opstillede scenarier kan tilskrives de mægtige objektive kræfter, vi rigtigt nok er oppe imod. Med et rammede meteorologisk billede udmaler Wallace, hvordan befolkningsstilvækstens uregelmæssige forløb i i- og u-lande har skabt "høj- og lavtrykszoner". I i-landene frembringer aldrende befolkninger et lavtryksområde, som højtrykkene i u-landenes unge befolkninger med en naturkrafts ubændighed søger at udfylde.

Befolkningsforøgelsen i u-landene, bare inden for de kommende ti år, svarer til Ves-

tens samlede stigning i de seneste 200 år. De kommende 50 år afgør sikkert Vestens skæbne, en farlig periode med kulminerende befolkningspres udefra og interne omstillinger pga. ændret alderssammensætning, der frister til kortsynede løsninger.

Der er ingen tvivl om, at drastiske samfundstilpasninger bliver fornødne. FN's prognose viser, at Tysklands befolkningsstal vil falde med 10% og Italiens med over 25% i første halvdel af det 21. århundrede. En fjerdedel af landenes nettonationalindkomst vil da bruges på sundhedsvæsenet. Skattebyrden vil stige til det dobbelte - alt andet lige.

Samtidig straffer det nuværende system kvinder, der vil have børn, og det stopfodrer arbejde ind i de erhvervsaktives mellemår og gør derved børn til en endnu større byrde - hvilket hjælper med til at skabe alderdommedag-fænomenet - samt giver et overmål af ledig tid i de senere år. Den mest nærliggende arbejdskraftreserve i fremtiden synes derfor ikke at bestå af muslimer (der jo i øvrigt siges at være "slidt op" som midaldrende), men den voksende mængde af vore egne kernesunde ældre, der stadigvæk gerne vil gøre en indsats i stedet for at tvinges til passivitet.

"...

Jeg mener, at Danmark allerede er voldsomt overbefolket. De meget opreklamerede problemer med mange pensionister i forhold til erhvervsaktive i de kommende år er mig bekendt kun et overgangsfænomen. Så snart vi når et stabilt befolkningsstal, vil forholdet mellem erhvervsaktive og ikke-aktive være det samme som tidligere, blot med den forskel, at der er forholdsvis færre børn og flere gamle. Og på trods af ældres plejebehov, så er børn langt dyrere 'i drift'. Det er jo herligt med en masse børn, men vi kan altså ikke fortsætte befolkningsvæksten i al evighed. Før eller siden skal vi frem til et stabilt befolkningsstal, og vi kan lige så godt gøre det nu som senere. Jo længere vi venter, jo vanskeligere bliver det."

Dr. scient. Hans Meltofte, København,
i Information 3/4 00.

Wallace's bog behandler indsigtfuldt mange andre aspekter af det, han noget dramatisk (idet han egentlig ikke fremmer sortsyn) kalder "alderdommedag" - i originalsproget dog kun *agequake* ("alderskælv") -, men den i vor sammenhæng væsentlige konklusion kan altså siges at være, at bekæmpelse af alderdiskrimination bør få en langt højere prioritet end bekæmpelse af racediskrimination.

Peter Neerup Buhl

Struensee og Glistrup

Per Olov Enquist:
Livlægens besøg.
(Samleren, 2000. 340 sider.
298 kr.).

Historikeren Enquist. Blandt romanforfattere er der i dag særlig grund til interesse for de, som igen og igen filmatiseres, og Enquist er nu videoaktuel med både "Hamsun" (om en gavnlige nazist) og "Magnetisørens femte vinder" (om en overlegen placebo-læge) - og jeg tror også Enquists netop udkomne ny-fortolkning af, hvordan tyskeren Struensee berigede vort dengang u-land med "den danske revolution 1770-72", vil sætte sig dybe spor.

Loyal overfor kilderne, med sprogsans i tråd med tidsånden, har forfatteren til dette skønlitterære mesterværk sat en central del af det moderne Danmarks opståen på skuespilagtig replik-pingpong, ind mellem saglig, historisk analyse. Selvom det er fængslende læsning, lægger det ikke op til sentimentalitet og virkelighedsflugt.

Censurbekæmperen fra Hamburg. Griffenfeld havde overført det bedste af solkongens succeser til Danmark, og handel og søfart blomstrede, da Christian 7 kronedes.

Denne ikke-sindssyge konge charmere- des af den administrativt erfarne Hamburg-læge og gjorde ham til statsminister, og hastigt forbedrede den oplyste præ-socialist de uægte børns og de enlige mødres kår, mens han i Torneroselandet Danmark indførte verdenshistoriens første totale ytrings-frihed, britiske og franske utopisters drøm, og meget andet, som Voltaire, Goethe og andre politiske genier fra syd anbefalede.

Sex-fjendske pietister og ultra-konservative feudal-herrer fik ham henrettet - men hans kortvarige pust af fornøftstænkning fra de store byer havde modnet vort land, og bidrog til stavnsbåndets ophævelse og træhestens afskaffelse (begge landboreformer var forberedt af Struensee, som blot ikke nåede selv at berige os med dem)

Disse reformer var alle vigtig basis for senere andelsbevægelse, højskoler, industrialisme og dermed dansk trivsel i dag.

Lighed mellem danske åndsfyrster. Alle står på skuldrene af forgængere - og den nærmeste parallel til Struensees nytænkning og talent, er Glistrup, der heller ikke lod sig skræmme af risici, men spillede højt spil, og stadig satser sagligt på langsigtet "størst mulig trivsel for flest mulig danskere".

Historikeren Steen Steensen har i sin bog om demokratiets rødder (anmeldt i Danskeren) sidestillet Griffenfeldt, Struensee og Glistrup - og sidstnævnte er desuden blevet sidestillet med Grundtvig mht dygtighed til at forbedre samfundet. Gid underskrifter til Z snart kommer i hus - man kunne unde Z-geniet også en karriere som Danmarks Bismarck: Estrup.

Struensee indså at forsvarsudgifter var spild og nedtrappede en smule - og måske dette, mere end noget andet, skabte had, ved at forstyrre de vante hierarkier (selv i sit eget parti har Glistrup i dag problemer med at få opbakning til sådan tiltrængt reform).

Den ikke sindssyge enevoldskonge. For at få orden i sagerne har generationer af historikere fundet det bekvemt at hæfte psykiatrisk diagnose på Christian 7. Enquists vel-dokumenterede bog fjerner sig fra denne overfladiskhed.

Hoffets magthavere har altid haft interesse i at opdrage kommende konger til let-påvirkelige, ufarlige forgrundsfigurer - bl.a. ved at få dem til at løbe linen ud i deres dårskaber - og det gøres i denne bog tydeligt, at al unormalitet hos Christian 7, kan forklares ved et forskruet miljø.

“Galskab er sjælden hos individer, men udbredt i grupper, partier, folk og epoker” (Nietzsche).

Kongen blev opdraget til at få bifald ved at vælge statuer og afskedige embedsmænd vilkårligt - og overhofmesterinden påvirkede den unge, umodne dronning til at nægte ham erotik - at han derfor svirrede sammen med den sexede, kloge, naturlige ”Støvlet-Katrine” på hovedstadens kroer, var sund adfærd - og ikke “dementia prækox” eller “skizofreni”.

Struensee blev af den ofte geniale konge opfordret til at tage sig af dronningen, som kongen følte ansvar for - og hvad der fældede ham var, at den ny debatfrihed fik det sladreende københavnske borgerskab til at hetze mod utroskaben - a la hadet ved retsopgøret 1945 eller overmodet, der fik københavnerne til at ville krige i 1864, da Bismarck tilbød os den nuværende grænse gratis.

Henrettelsen. Enquists bog beskriver hvordan den makabre tortur-henrettelse gav bagslag, og den dygtige intrigemager Høegh-Guldberg fornemmede, at selvom københavnerne havde skrevet sjofle pamfletter mod Struensee, så følte folket skam ved den dom, deres overfladiske dømmesyge havde bidraget til. Og de så tilbage på Struensees dynamiske tid med skjult beundring, selvom de 500 hastigt udstedte forordninger havde overrumplet og skræmt (de blev alle ophævet øjeblikkelig efter det maskebal-kup, der førte til justismordet på statsminister Struensee).

Enquists sans for psykologisk driftsliv er fantastisk, og beretningen om henrettelsens uforudsete stemningsskift hos tilskuerne sætter mange tanker igang (engang havde de makabre hjul & stejle optrin været en uproblematisk rituel folkeforlystelse a la “brød og skuespil” - men danskerne var blevet mere modne nu).

Uden at Struensee havde fulgt sin samvittighed, og dermed var blevet martyr for Danmarks civilisering, havde vi måske haft endnu værre retsopgør efter dette århundredes fredsbesættelse og endnu værre folkelig kortsynethed vedr. nødvendigt samarbejde med kloge med-europæere mod syd, der også er truet af Islam.

Forbuds-Sveriges mentalitet blev udansk. Selvom næsegrus autoritetstro anses for et Mellemøsten-kulturtræk, så er der hos svenskere og nordmænd slemme tendenser til forbud mod porno og rusmidler, som danskerne tager mere afslappet.

Den bibel-tro bedemands-søn Høegh-Guldberg foragtede fra første færd Struensee for hans liderlighed, popularitet og ateisme.

At den renlivede Struensee “sejrede i døden” mod sin snerpede modstander Høegh-Guldberg, kan have medvirket til nutidens danske frisind - som Enquist er tiltrukket af, og det er alle svenskere og nordmænd. København er Skandinavien Paris.

Tyskeren Struensee gjorde sit til dette, inden de nationalliberale sværmere oppiskede fjendskab mod Holsten og Preussen. Svenskeren Enquist kommer vidt omkring i sin beskrivelse af disse emner.

Bo Warming

Herre i eget hus

**Filip Dewinter:
Baas in eigen land.
Over identiteit, culturele eigenheid en nationaliteit.
(Uitgeverij Egmont, 2000.
221 sider. 195 Bfr.).**

Det 37-årige parlamentsmedlem for Vlaams Blok Filip Dewinter er en af Belgiens mest populære politikere; han er valgt i Antwerpen med det største antal personlige stemmer nogensinde. I 1996 udgav han bogen *Immigratie, de tijdbom tikt*, der præsenterede Vlaams Bloks 70-punkts plan mod masseindvandringen. Planen har siden været genstand for en veritabel hadkampagne fra medierne og har voldt partiet problemer i den meget politisk korrekte belgiske debat. I sin nye bog

Baas in eigen land (“Chef i eget land”, eller som den danske talemåde lyder: “Herre i eget hus”) nuancerer Dewinter planen, forsåvidt som der nu gives et alternativ til repatriering. Nu lyder devisen: Assimilation eller hjemsendelse (*assimilatie of terugkeer*).

430.000 fremmede har de sidste 25 år fået belgisk statsborgerskab, men får Dewinter magt, som han har agt, skal statsborgerskab kun tildeles som slutpunkt i

en vellykket assimilationsproces. Det er selvfølgelig mildt sagt tvivlsomt, om masser af muslimer kan assimileres (ikke blot integreres), så langt de fleste skal givetvis hjem alligevel. I en periode på fem år efter tildeling af statsborgerskab skal det desuden kunne trækkes tilbage, hvis nybelgieren gør sig skyldig i kriminalitet.

Selv integrationen af muslimerne i Belgien er (som andetsteds) mislykkedes totalt. Dewinter citerer antropologen Frank Van Gemerts forskningskonklusion, at unge marokkaneres overkriminalitet skyldes kulturen og ikke sociale forhold. Noget lignende konkluderer kriminologen dr. Y. Yesilgöz om tyrkere i Holland - selv de bedst integrerede har bevaret “kerneidentiteten” fra deres oprindelige muslimske voldskultur. Nu er tredje generation ved at vokse op i Europa, og problemerne er større end nogensinde. Dewinter rapporterer, hvordan belgiske storbyer mere og mere ligner Tanger og Casablanca.

Samtidig fortsætter indstrømningen og naturaliseringerne som om, at Belgien med Dewinters ord var offer for en slags “politisk AIDS-syndrom”, der har ødelagt immunforsvaret. I bogen gennemgås den belgiske fremmedrets historie; det skæbnesvangre brud kom i 1984, da “ius sanguinis”-princippet blev ophævet, og kri-

teriet for belgisk nationalitet derefter blev, at man blot var født på landets territorium uanset forfædrenes nationalitet. Desuden gennemgås udviklingen i Holland, Frankrig, Italien, Spanien og Portugal, hvor der alle steder har været legaliseringer af hundredetusinder af illegale indvandrere - hvilket blot har lokket flere til. Efter flere masse-legaliseringer er der således i Italien 990.000 lovlige migranter fra ikke-EU-lande og 250.000 illegale, der håber på snarlig legalisering. Spanien har senest sidste vinter legaliseret 200.000.

Efter Holland og Norge har Belgien flest asylsøgere pr. indbygger i Europa, og efter Holland har Belgien flest asylsøgere pr. kvadratkilometer i Europa. Selv om kun 8% af Belgiens asylsøgere bliver anerkendt som politiske flygtninge, bliver den altovervejende del alligevel i landet. Kun ca. 12% bliver repatrieret, og efter få års ophold bliver resten som regel legaliseret af diverse "humanitære" grunde.

Med citater af eksperter afviser Dewinter ideen om, at fremmedimport skulle kunne løse problemet med aldringen af befolkningen. Og desuden er indvandring "fremfor alt import af uuddannede fattige". I 1998 var arbejdsløsheden blandt tyrkiske og nordafrikanske mænd i Flandern da også 32,3%; blandt den tilsvarende indfødte gruppe var tallet kun 5,2%. Dewinter henviser også til den hollandske økonom Pieter Lakemans bog om udgifterne til dem, der er "kommet ind uden at banke på", *Binnen zonder kloppen. Nederlandse immigratiepolitiek en de economische gevolgen* (1999), hvor konklusionen er, at over hele Europa har fremmedimportens primære effekt været at holde lønningerne nede og at forsinke investeringer i strukturrendringer.

Alligevel planlægger den belgiske regering "aktionsprogrammer" med kvoter for at bringe de fremmedes ledighed ned på niveau med de indfødtes, og et netværk af "integrationscentre" skal opføres over hele landet. Altså mere positiv særbehandling som overalt i Vesteuropa. Dewinter gennemgår i detaljer den positive særbehandling af de fremmede i Belgien, således behøver fremmedes ungdomsforænelser ikke nær så mange medlemmer som flamske for at få offentlig støtte.

Kun én gruppe blandt værtsfolket synes at have profiteret af indstrømmingen, bemærker Dewinter sarkastisk, og det er "samfundsforskerne", der sættes til at studere alle aspekter ved de etniske mindretal, så de kan gøres mest muligt tilpas. Men nævnte forskere er kun en del af "anti-identitetsmafiaen", der villigt tjener vestretfløjens "væk med os"-mentalitet.

Vlaams Blok står for den mening, at multikulturalisme altid fører til én kulturs herredømme, mens de andre må underkaste sig. Selv har flamlænderne erfaret dette i samlivet med vallonerne, og de mange muslimer har introduceret en ny faktor til Flanderns ulempe. Dewinter advarer i den forbindelse mod konflikter, idet mennesket ikke er et abstrakt væsen, der styres af produktions- og konsumptionsfaktorer, men et konkret kulturelt væsen underlagt sym- og antipatier.

Det er en saglig og velargumenteret bog, Dewinter har skrevet; både i mentalitet og argumentation ligger han tæt på fx Dansk Folkeparti. Han gør selv opmærksom på, at flamlænderne ligesom de nord-europæiske folk er organiske, folkenationalistiske i deres opfattelse i kontrast til den franske og sydeuropæiske statsnationalisme. Der kan også derfor være meget direkte inspiration at hente hos Europas mest succesfulde indvandringskritiske parti.

Peter Neerup Buhl

Dissident-litteratur

Leon Nikulin (red.): Litteratur og magt. (Forlaget Diapazon, 2000. 175 sider. 98 kr. Forlagets adresse: Postboks 4035, 8260 Viby J.).

Efter at have deltaget i kampen mod nazismen og have været en del år i Sovjets kz-lejre kom Leon Nikulin til Danmark i 1971. Syv år efter afleverede han en disputats til Københavns Universitet. Den blev af de tre kommunister i bedømmelsesudvalget afvist som en antikommunistisk pamflet. I stedet måtte Nikulin få sin doktorgrad i England.

Disse og flere beretninger kaster et grelt lys over dem, der skulle forvalte åndsfrigheden i Danmark: Det kommuniststyrede Amnesty International, som i mange år viste mere forståelse for dødsdømte mordere i USA end for dissidenter i Sovjet, bremser udgivelsen af skrifter, der kritiserer de kommunistiske lande; det Danske Center for Menneskerettigheder afviser gratis tilsendte bøger om kommunismens terror og truer med at makulere dem; Danmarks Radio producerer film som efter sovjetisk bestilling; Lademanns Leksikon og andre opslagsværker rummer groft forvrængede skildringer af forholdene under

kommunismen m.m. Det oplyses, at selv den respekterede filosof Villy Sørensen i sin bog om Marx har udeladt halvdelen af dennes skrift "Om Jødespørgsmålet".

Ritt Bjerregaard lod de baltiske lande forstå, at "separatister og nationalister" ikke skulle regne med socialdemokratisk støtte til ønsket om frihed fra Sovjetunionen. Samme budskab lød fra Svend Auken, Ole Espersen, Mogens Lykketoft og Jytte Hilden. Man kan derfor med rette betvivle Østersørådet med dets menneskeretskommissær Ole Espersen evne og vilje til at varetage de baltiske folks interesser. Den manglende vilje til at støtte et kulturelt opgør med kommunismen fremgår allerede af nærværende bogs ekspresstrykte lavbudget-layout. Den er en foredragssamling fra et nordisk-baltisk litterært symposium, men har tydeligvis ikke haft adgang til de fonde, der ellers så rigeligt øses af, når akademikere mødes (sammenlign fx med luksus-bogen med antiracist-foredragene fra Københavns Universitet i anledning af 50-året for danske jøders redning i 1943). Kvalificeret antikommunistisk kritik udkommer i dagens Danmark under samme forhold som i tressernes Sovjetunion. Og så mangler bogen endda mange undertrykte oplysninger. I oversigten over de baltiske landes historie nævnes således ikke, at der her blev kæmpet militært mod Sovjetmagten helt frem til 1964.

Langt ind mod midten i dansk politik har man jo talt med sympati for 1917-revolutionens opgør med det "undertrykkende" tsar-regime, som under sin værste terror eksekverede 11 dødsdomme årligt. Sovjet henrettede i 1937-38 1.000.000. I relation til den aktuelle europæiske udvikling oplyses det tankevækkende, at de baltiske lande under den sovjetiske okkupationsperiode blev påtvunget en "overdreven folkelighed", der skulle maskere fremmedherredømmet - helt som EU opmuntrer sine "regioner" til at dyrke deres "egenart".

Men foredragene i bogen er meget uensartede, en del er snævert litterære/kulturhistoriske analyser. Således sammenlignes den norske komponist Edvard Grieg med den litauiske nationalkomponist Simkus, som smukt og rammede sagde, at kun de, hvis hver eneste bloddråbe er et atom af nationens store bygning, kan skabe i den ægte -ikke pseudo-nationale - ånd, slå med dens hjerte, gætte på et eventyrs, en sangs, en sørgesangs udsagte ord, fornemme alle hverdagens fine nuancer. De baltiske lande har gennem deres nationale lidelseshistorie fået deres kunstneriske udfoldelser "vasket med hjertets blod" - alvoren af blevet udskilt

fra alskens uvirkeligt pjat, som vi i vor ubekymrede andedam kun kender alt for godt. Det samme gælder for Rusland, hvis folk jo også (endda mest) var kommunisternes offer. Den russiske sjæl, der med Dostojevskis ord mere end nogen anden nations er viet til et altomfattende fællesskab mellem alle Jordens folk, burde måske overvejes som et alternativ til USA's mindre sofistikerede planer om en i det rent ydre forenet verden.

Det vældige formidlingsarbejde mellem nordisk og baltisk kultur, som burde forstås, har fine forbilleder i Geoffrey Cains gode redegørelse om forholdet mellem Brandes og Ibsen, Strindberg og Kierkegaard, og P.H. Bering tager sig med vanlig oplagthed af et opgør med socialismen (ikke mindst den herskende danske) i sin artikel om Grundtvig, naturen og solidaritet. Man ærgrer sig dog over en mildt sagt sprogligt vaklende engelsk tekst af en litauisk forsker og må igen undre sig over den underprioritering fra officiel side, som et i bedste forstand nationalt kultursamarbejde med Baltikum er udsat for. I stedet for at understøtte myriader af tolke med muhamedanske mundarter til kolonisateurerne her burde vi såvist hvad tværkulturelt samkvem angår ganske fokusere på vort nærområde, som synes at være både berigende og udforsket.

Peter Neerup Buhl

Forræderiet i skarpt lys

Bernhard Barkholdt: Ausländer. Die wahren Fakten. (FZ-Verlag, 1999. 159 sider. 19,90 DM).

I veldokumenteret og nøgtern form fremlægges her - punkt for punkt - tal og argumenter som svar på indvandrerlobbyens løgne og fraser. Med henblik på tyske forhold, men de principielle svar er de samme herhjemme.

Tyskland er dog i Europa utvivlsomt det mest fremmedramte land. Hvert døgn kommer der ca. 550 asylsøgere til landet. 97% af de udlændinge, der i Tyskland er blevet dømt for kriminalitet, får lov at blive. I 1990'erne var langt over en million asylsøgere i Tyskland indblandet i kriminalitet. For udlændinge ialt er der tale om over 600.000 om året. Hver tredje anklaget for kokainhandel og hver tiende morder er asylsøger. Hver tredje røver og hver anden morder i Berlin er udlænding. I Sachsen-Anhalts største by Halle er der

ti gange så mange udlændinge som tyskere, der er narkohandlere og mordere. I forhold til begyndelsen af firserne var antallet af kriminalitetsdømte tyskere i alderen 14-18 år faldet med 60% i begyndelsen af halvfemserne, for den tilsvarende udlændingegruppe var stigningen 130%. Samme data for tyskere i alderen 18-21 år udviste et fald på 50%, for den tilsvarende udlændingegruppe var stigningen 180%. Tre fjerdedele af alle udenlandske restauratører i Tyskland betaler "beskyttelsespenge" til deres organiserede kriminelle landsmænd.

Mens fx over titusinde tyske læger er arbejdsløse, arbejder en stor mængde læger fra u-lande med skrigende lægemangel i Tyskland. Og mens en tysk klinik for hjertekirurgi for børn nedlægges pga. mangel på bevillinger, får en kurder i Tyskland levertransplantation for 200.000 DM. Siden 1960'erne har fremmede i Tyskland overført værdier for 500 mia. DM til deres hjemlande. Antallet af udlændinge på tysk socialhjælp er steget med 7000% siden halvfjerdserne. Medregnet asylsøgere er hver tredje, der lever af socialhjælp i Tyskland, udlænding. I 1993 fremgik det endda af den officielle statistik, at over dobbelt så mange udlændinge som tyskere benytter sig af den statslige sygekasse. Efter nævnte år er sådan statistik ikke blevet offentliggjort. De samlede integrationsomkostninger for alle udlændinge i Tyskland siden halvfjerdserne skønner Barkholdt ligger på ca. 1500 mia. DM.

Pga. Anden Verdenskrig er Tyskland ekstrem følgagtig over for kolonisateurernes krav, men i de europæiske lande er det generelt sådan, at det, der her kaldes "ekstremt højreorienteret", simpelthen er normaliteten eller endog "venstreorienteret" i resten af verden. Japan, fx, anerkendte kun 1 asylsøger i 1989/90, 3 i 1992 og 1 i 1997. 90% af de asylsøgere, der får lov at blive i Tyskland, ville blive afvist i "indvandrerlandet" USA. Ved grænsen til Mexico er der opført afspærringer, der i Europa ville blive udskreget som et "nyt jerntæppe". Hvis USA skulle have samme mængde udlændinge i forhold til landets territorium som Tyskland, skulle det her og nu modtage en kvart milliard fremmede.

Barkholdt har i det hele taget mange sjove regnestykker i sin bog. Således viser han, at de fremmede ikke, som deres forsvarere påstår, udfører det beskidte arbejde for tyskerne: Udlændinge i Tyskland forårsager hvert år 5 mio. tons affald - langt mere, end de få skraldemænd af udenlandsk herkomst formår at fjerne!

Det passer faktisk ikke, at folket aldrig er blevet spurgt, om det ønskede indvandringen. Både i Tyskland og Danmark var

der allerede fra tresserne opinionsundersøgelser om fremmedspørgsmålet, og resultatet har altid været et entydigt massivt flertal mod indvandringen. Politikerne har simpelt hen ignoreret det, hvilket selvsagt kun gør deres forbrydelse større. På verdensplan ligger dog Tyrkiet i spidsen med 89% af befolkningen imod indvandring. Men vi skal finde os i deres kolonisering.

Barkholdt viser, at fremmedarbejderpolitikken faktisk er en arv fra nazismen: Med den tysk-italienske gæstearbejderaftale fra 1937 blev Hitler og Mussolini de egentlige grundlæggere af den moderne fremmedarbejderpolitik. Under Anden Verdenskrig blev Tyskland med sine mange millioner fremmedarbejdere og sin multi-etniske hær et sindbillede på den moderne tid. Den 16. marts 1942 dekreterede Propagandaministeriet under hensyn hertil, at fremover må "ordet fædreland heller ikke anvendes i positiv forstand." De moderne "antinazister" er altså nazisternes egentlige arvtagere. Omvendt var det nationalismen, der både fra Øst og fra Vest besejrede nazismen.

I dag er det USA, der fører an i Nazitysklands spor. Målet er igen hele verden. I 1992 udtalte USA's nuværende viceudenrigsminister Strobe Talbott betegnende, at verden i løbet af det kommende århundrede vil blive forenet under én global magt. Begrebet "verdensborger" vil erstatte nationalitetsbegrebet. Alle lande er ifølge Talbott blot "sociale konstruktioner", tilpasset visse omstændigheder. "Uanset hvor permanente eller endog hellige de synes at være på et givet tidspunkt, er de faktisk alle kunstige og midlertidige." (Time 20/7 92). En konkretisering af filosofen Bertrand Russells plan fra 1948, ifølge hvilken USA om nødvendigt med a-våben skulle tvinge hele verden ind under en global regering. (Han lokkede den ledende elite ved under et sådan arrangement at stille den "et liv i overordentlig stor komfort" i udsigt). Senest i Kosovo i 1999 har det jo også vist sig, at NATO-nationalismen ikke er mere pacifistisk end den gammeldags nationalisme.

Konfronteret med hele denne udvikling må europæerne komme den franske sociolog og historiker Emmanuel Todds ord i hu: "Hvis der atter fandt en kollektiv besindelse sted, der centralt orienterer sig mod nationen, ville globaliseringens tiger forvandle sig til en huskat, som man udmærket kunne omgås." Med koloniseringen af Europa står vi såvist ikke over for en "uundgæelig historisk proces", men over for forblindede ideologiske fantastier, der arrogant forsøger at realisere deres utopi, som folkene bør værges sig mod med alle midler.

Peter Neerup Buhl

Antiracismens fortrædeligheder

Henry de Lesquen et le Club de l'Horloge:
Penser l'antiracisme.
(Editions Godefroy de Bouillon, 1999. 228 sider. 145 F).

Der skelnes skarpt mellem to former for antiracisme i denne bog skrevet af medlemmer af "Club de l'Horloge", den franske nationalsindede tænketank: Den toneangivende antiracisme definerer sig negativt i forhold til racismens ulighedslære og kommer derfor til at stå for en absolut egalitarisme eller lighedsmageri, der end ikke accepterer national skelnen. Karakteristisk forbyder såvel den franske som den danske racisme-paragraf også "diskrimination" ud fra nationalt tilhørsforhold.

Herimod tilslutter forfatterne sig en national doktrin om alle folks lige rettigheder til en eksistens, hvilket er den egentlige selvstændige modpol til racisme. Uanset, at der i identiteten nok også indgår et biologisk element. Selv Ernest Renan, hvis berømte definition af nationen som en daglig folkeafstemning er blevet misbrugt af den falske antiracisme, understregede netop, at de nedarvede åndelige og fysiske komponenter af det nationale er den berømte afstemnings uomgængelige fundament.

Antiracismen atomiserer menneskeheden i individer med samme rettigheder overalt, men som den tyske filosof Arnold Gehlen fastslog, er den menneskelige ånd et over-individuelt fænomen. Menneskelig kultur er kun mulig indenfor gruppen; som etnologen Lévi-Strauss har fremhævet, er afgrænsningsmekanismerne, der muliggør kulturer, fuldt ud normale og må ikke sammenblandes med racisme. Det gør de falske antiracister imidlertid. De tror, at staten ved en simpel viljesakt kan "integrere" stor mængder vildtfremmede. Som om staten har magt til at ændre den menneskelige natur! Med rette noterer Henry de Lesquen, at muslimerne efter 900 år i Spanien stadig ikke var integrerede - det var "30. generationsindvandrere".

I alle blandede samfund er racisme en ubekæmpelig kendsgerning. Selv i Latinamerika, hvor racekonflikter siges ikke at eksistere, er befolkningen opdelt i et uformelt strengt hierarki. I Mexicos hær er officererne næsten konsekvent de lyseste, underofficererne lidt mørkere og de menige mørkest. Endog Castro har udeluk-

kende omgivet sig med de mest lyse i sin elite. Den af antiracismen ønskede multikulturalisme skaber såvist mere end noget andet racismen. Det er ikke tilfældigt, at det multikulturelle Wien var nazismens vugge.

Over alt synes tolerancetærsklen over for minoriteter at overskrides, når de udgør mere end 8-10%. Så går det rigtig galt. Multinationale stater, fra Indien til Svejts, undgår kun kaos ved social eller geografisk apartheid (kaster eller kantonen).

Menneskerettighederne er for antiracismen et af de våben, der skal forbyde os at filtrere masseindvandringen. Det er lykkedes antiracismen at gøre Vesten forsvarsløs ved at indpode den dårlig samvittighed. Betegnende for udviklingen er det, at Frankrig i kolonitiden underviste de små sorte i "vore forfædre gallerne". Nu underviser man ikke de små franskmænd i dem af frygt for at støde de sorte i Frankrig...

En ægte form for racisme er faktisk doktrinen om den hvide mands skyld som noget biologisk nedarvet, vi skal bøde for i dag. Det svarer til den klassiske antisemitismes kritik af jøderne for at have dræbt Jesus.

Hvem der derimod med rette kan beskyldes for racisme er Karl Marx og Friedrich Engels, hvis tekster gennemgås i bogen, hvorefter det med rette siges, at hvis deres udtalelser var faldet i dag, ville de forårsage ramaskrig i medierne. Socialismen med sin sociale ingeniørkunst er da også racismens/antiracismens åndelige fælle, hvorimod der er en relation mellem

liberalisme og national integritet. Som F.A. Hayek har formuleret det, kan samfundets spontane orden kun opstå, hvis de berørte individers adfærd i forvejen generelt er ens. Et uensartet samfund tenderer mere mod at være topstyret, hvorfor antiracismen kan tolkes som en socialistisk pressionsgruppes instrument til at skabe deres ønskede antiliberal samfund.

Bogen gennemgår den franske antiracistiske lobby, hvis fortalere gøres til genstand for en sociologisk analyse, der afslører en overvægt af de bedrestillede lag (ligesom herhjemme). Desuden fastslås lobbyens symbiotiske forhold til medieverdenen. Antiracismens slagside og hensynsløshed mod menige franskmænd kan illustreres med lobbyisters retssag mod en ældre dame, som i sin annoncering efter en logerende kom for skade at nævne, at vedkommende skulle være "fransk og kristen".

Elitens særbehandling og prioritering af fremmede er lige så skamløs i Frankrig som i Danmark. Præsident Mitterrand gik endog så vidt som til under et seminar om multikulturalisme at erklære: "Alt som kommer fra andre er gavnligt." Her som over for antiracisme-begrebet gælder det om ikke at miste besindelsen og blive negativ afhængig og svare: "Alt som kommer fra andre er dårligt." Men konfronteret med fremmedyrkernes urimeligheder skal guderne vide, at moderation er svær. Hvis det negativt afhængige svar vinder fremgang, er det udelukkende den forfejlede antiracismes skyld.

Peter Neerup Buhl

"Antiracister" er ikke altid, hvad de giver sig ud for...

Etniske identitetsproblemer

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Grundlovmøde i Hillerød

Tid: 5. juni kl. 14.00
Sted: Ålholmskolen,
Teglværksvej 19
Talere: Forhv. MF Ole Gerstrøm
Folketingskandidat
Verner Aage Møller
Gymnasieelev Glenn P.

Efter mødet arrangement med
aftensmad (50 kr.).
Tilmelding til dette tlf. 48 24 25 88

Heldagsseminar i Roskilde

Oplysninger om sted hos Harry Vinter,
tlf. 46 36 66 66.

D. 17. juni
fra kl. 10.00 til kl. 22.00.

D. 18. juni
kigger vi sammen på Domkirken
og Vikingskibsmuseet

Sæt X i kalenderen!

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*